
**UN BĂRBAT,
O FATĂ,
O INSULĂ PUSTIE**

un roman de dragoste
de Uirebit

VOLUMUL 2

Ediția a II-a revăzută și completată.
Copyright © 2019 - www.uirebit.com
Toate Drepturile Rezervate!

Nicio parte din această carte nu poate fi reprodusă sau difuzată, în orice formă sau prin orice mijloace, scris, foto sau video, exceptând cazul unor scurte citate sau recenzii, fără acordul scris din partea autorului.

Aceasta este o carte de ficțiune.

Denumirile, personajele, locurile, întâmplările și incidentele descrise sunt produse ale imaginației autorului și sunt folosite într-o manieră literară fictivă.

Orice asemănare cu persoane actuale, în viață sau decedate sau cu întâmplări prezente sau trecute este pură coincidență.

Tatălui meu.

CAPITOLUL UNU

Orașul e pe mâini bune

- Ascultă, m-a întrebat Mia într-o bună zi, tu ce calificări ai?

Tocmai eram întins pe pat cu fața-n jos și gemeam ca porcu'. Spatele mă omora de tot. Mia îmi pusese pe șale o cărămidă înfierbântată bine pe aragaz și înfășurată într-un prosop.

Locuiam deja cu ea de vreo cinci luni. Practic, trăiam ca bărbat și femeie, atât doar că nu eram căsătoriți. Dimineața mergeam la muncă. Seara mă întorceam de la muncă.

Mă întorceam treaz, dar rupt în două de durere. Spatele! Locul meu de muncă mă extenua, mă termina de zile.

- Vai de viața mea! m-am văitat cu nasu-n pernă. Sigur e o hernie de disc! Sau poate sciatică.

- Sau poate muncești ca boul, a completat ea, acoperindu-mă frumușel cu o pătură. Dar răspunde-mi, omule, la întrebare! Ce calificări ai?

- Am vreo doi ani de Drept, am spus, ridicând mirat nasul din pernă. Pe-al treilea știi bine că l-am ratat. De ce mă-ntrebi?

- Așa! a răspuns ea preocupată. Mă gândeam că poate ți s-a urât și ție de viața asta de vită de șantier. Salariul e mic și te-nvârți toată ziua numai printre nenorociți. Muncești cu ei, bei cu ei. Probabil te și fuți cu ei.

- Probabil! am aprobat-o oftând.

- Cu cei doi ani de Drept ai tăi, nu prea știu ce-ai putea să faci. Ai studii, dar incomplete. Mai ai, poate, și alte calificări? Ce liceu ai terminat?

- De chimie, am murmurat posomorât. Chimie industrială. Am un căcat de diplomă de laborant chimist. E bine? Se pune?

- Mai vedem noi, a răspuns ea cu o față gânditoare. Adu-mi diploma.

N-a trecut decât o săptămână și Mia m-a anunțat mândră nevoie mare că era posibil să-mi fi găsit ceva de muncă. Cică știa ea un tip, care cunoștea alt tip, care și ăla era prieten cu nu știu ce director, care se bătea pe burtă cu alt director. Dacă încerci să urmărești tot firul, te apuca durerea de cap.

- Fată dragă, i-am spus mirat, eu nu-nțeleg ceva! Ce interes are tipul tău să mă ajute pe mine cu locul ăla de muncă? Îi plac prăjiturile tale sau ce?

Nu s-a obosit să-mi răspundă, dar, în mai puțin de cinci zile, s-a confirmat că nu vorbise prostii. Eram chemat și angajat de probă ca laborant la o stație modernă de tratare a apei.

M-a intrigat rapiditatea cu care se mișca Mia. Omul care m-a angajat nu mă cunoștea și nici eu pe el.

Stația de pompare era una din cele patru care furnizau apă orașului. Din locul în care lucram, plecau zilnic spre oraș sute de mii de metri cubi de apă potabilă. Se asigura astfel necesarul a o treime din populația orașului.

Apa lui Tiberiu urma să adape opt sute de mii de suflete. Eram tare mândru de mine și de ceea ce urma să fac. Orașul era pe mâini bune.

Instructajul a durat mai puțin de o lună, apoi am semnat un contract de muncă și... gata, la treabă!

N-aveam mare chestie de făcut. La intrarea în serviciu trebuia să iau niște probe de apă. Trei probe de apă de la trei adâncimi diferite, din trei bazine diferite. Duceam probele la laborator și le făceam analiza. Era chimie elementară. Mă pricepeam la asta.

Rezultatele trebuiau să întrunească anumite criterii de puritate. Există o scală și existau bareme de puritate. Dacă apăreau probleme cu eşantioanele, tot ce aveam de făcut era să anunț mai departe.

Peste patru ore repetam totul, apoi, înainte de ieșirea din tură, mai făceam chestia aia înc-o dată. Era o joacă de copii.

Partea și mai bună era că nu mă bătea nimeni la cap. Eram singur-singurel în laboratorul meu mic și, în intervalele dintre măsurători, făceam tot ce aveam chef. Puteam să citesc, puteam să ascult muzică, să mă uit pe pereți. De cele mai multe ori, citeam cât era tura de lungă.

„Ce baftă pe mine! îmi ziceam zâmbind. Salariul e aproape dublu și nu fac mai nimica toată ziua. Am doar douăzeci și patru de ani și m-am aranjat pe viață. Dacă sunt cuminte, pot să ies liniștit la pensie de-aici.

Ce viață de pașă! Doamne, ar trebui s-o pup undeva pe Mia pentru locul ăsta de muncă. După-amiază, când ajung acasă, sigur o pup!”

Am ajuns acasă și-am întrebat-o pe Mia privind-o direct în ochi:

- Auzi, fă, de unde-l știi pe tipul care ți-a rezolvat treaba cu locul meu de muncă? Spune-mi drept, te-ai futut cu el?

În seara aia am mâncat hrană rece din frigider și-am dormit pe canapea. Nu era bine. Canapeaua era incomodă.

De atunci n-am mai săcâit-o pe Mia cu prostii.

CAPITOLUL DOI

Te pomenești că mă iubește

Viața mea în casa Miei n-a fost nici bună, nici rea. Doar... diferită. Era acel gen de viață cu care nu fusesem niciodată obișnuit. Se numea „*viață tihnită*”.

Trecuse timpul... Începusem chiar să mă-ngraș.

Eram un fel de familie. Mâncam împreună, dormeam împreună, făceam curat împreună, ieșeam împreună. Asta dacă n-o ștergeam eu de-acasă. Uneori mă mai răzvrăteam și eu. Mi se ura cu binele. Mă duceam la băut și veneam acasă praf și pulbere.

Nu știi, zău, cum de m-a suportat femeia aia! Nu-mi explic. Oricum fusese prea greu încercată de viață chiar și înainte de mine. Oricum suferise prea multe mizerii din partea bărbaților. De ce naiba mă tolera așa?

Singura explicație pe care-o pot da este... bunătatea ei ieșită din comun. Asta era! Și poate și faptul că eram cu vreo zece ani mai tânăr decât ea. Probabil se gândea c-o să mă schimbe cu timpul, c-o să mă transforme. Poate spera c-o să mă maturizez într-un mod miraculos.

Prostii! Trecuse mai bine de un an și jumătate de când eram împreună și eu tot nu mă maturizasem. Cătuși de puțin.

În schimb, viața noastră în doi suferea o transformare, o metamorfoză ciudată. La început, tratasem relația noastră foarte atent și politicos. Obsesia mea pentru Mia mă obligase să fiu prudent, să-l ascund pe acel Tiberiu care vorbea vrute și nevrute, cel

pe care-l cunoscuse ea prima oară. Reușisem să fac asta într-o oarecare măsură.

Voiam să mă iubească! Voiam să însemn pentru ea mai mult decât un puști oarecare pe care-l tolera în casa ei. Așa mă considera la început: un puști aiurit, obsedat de sex. Poate că și eram.

Istoria penibilă dintre mine și soră-sa nu reușise cătuși de puțin să amuțească-n mine foamea de trup de femeie care mă mistuia. Eram tânăr, la naiba! Foamea era tot acolo. Iar Mia era tot acolo, la îndemână.

În primele luni, după ce mă mutasem la ea, îmi potoleam foamea în fiecare noapte, iar foamea reapărea din nou, în noaptea următoare. Oricare altă femeie m-ar fi considerat nebun, dar Mia mă accepta așa cum eram. Nu mi-a făcut nicio observație în privința asta.

În timpul zilei, prezența Gabrielei în casă ne mai tempera. Eram doi oameni normali. Mia era mama, iar eu eram un fel de... nu știu, jucam rolul unui cap de familie, un soi de tată de împrumut.

Dar în timpul nopții, când fetița mergea la culcare și adormea dusă, dormitorul maică-sii devenea câmp de luptă. Mia era cetatea pe care o asaltam în fiecare noapte și, de fiecare dată, cetatea își deschidea larg porțile, mă lăsa s-o cuceresc, se abandona total la mila și bunul plac al cuceritorului.

Din felul în care se purta în așternuturi, înțelegeam că și ea ținuse un post foarte lung și avea mare nevoie să se înfrupte din mine. Într-un fel, ne canibalizam unul pe altul. Echilibrul se restabilea, tensiunile dispăreau și noi adormeam obosiți și transpirați unul în brațele celuilalt. Și fericiți.

Dar asta nu putea să dureze prea mult. În mai puțin de jumătate de an, nevoia mea de trupul Miei a parcurs diferite etape. Acum n-o mai căutam în fiecare noapte. Trecusem la o fază ceva mai potolită. Ajunsesem să fac dragoste cu ea doar o dată la două nopți. Apoi... o dată la trei nopți. În cele din urmă, îmi era necesară doar o singură dată pe săptămână. Cel mult.

Apoi a mai trecut încă un an de viață în doi. Am constatat cu uimire și un pic de dezamăgire că trupul

Miei nu mai deținea niciun fel de magnetism. Puterea ei asupra mea dispăruse.

Era om.

Era o persoană.

Era o colegă de cameră.

Era o so... Nu soră, la dracu'!

Era orice, dar un singur lucru nu mai era: femeie. Nu pentru mine.

Ca om, era minunată. Bună, adesea blândă, gata oricând să m-ajute și cu fapta, și cu punga sau măcar cu sfaturi. Da, era o ființă agreabilă, dacă n-o călcam pe nervi.

Ca stăpână a casei, de asemenea, era serioasă și atentă cu banii, era harnică și pricepută și foarte curată. Menținea totul imaculat în casă. Crede-mă, era o adevărată gospodină și un bun administrator!

Ca mamă, iarăși, nu i se putea reproșa absolut nimic. Aș avea mare păcat să spun altceva.

Însă, ca femeie... devenise un mare zero pentru mine.

Pe la începuturi obișnuiam să mai ies cu ea în oraș, fie ca să ne plimbăm, fie ca să facem cumpărături. Mergeam la restaurant, la film, aveam o viață comună și era tare plăcut să fiu în prezența ei.

Acum, se terminase. Nu mai ieșeam niciodată.

La început îi căutam prezența, îi povesteam ce făcusem peste zi, ea îmi povestea întâmplări amuzante de la serviciu, petreceam mult timp împreună, făceam baie în doi și-mi plăcea mult să-i spăl trupul și s-o țin lipită de mine, s-o sărut, s-o alint. Seara îi făceam masaj la genunchi, avea ea problema asta, și o țineam cu drag în brațe și-i șopteam cuvinte frumoase înainte de culcare. Nu puteam să-mi țin mâinile acasă când eram cu ea.

Acum... nu. Se terminase. După doar un an jumate de trai în doi, singura chestie pe care-o mai doream era să mă lase dracului în pace. Apoi, după înc-un an, a trebuit să-i spun verde-n față că simt nevoia s-o lăsăm mai moale cu sexul.

Desigur, bărbat fiind, îi mai foloseam uneori trupul, dar nu mai exista vraja dinainte.

O să ți se pară foarte urât ce-o să-ți spun, Eva, însă ajunseseam s-o folosesc într-un mod similar cu ceilalți bărbați, cei pe care-i cunoscuse în tinerețea ei. Pentru mine, nu mai era nici femeie, nici femelă. Nici măcar nu mai era vie.

Devenise un obiect de care mai aveam nevoie uneori în dormitor. Nu prea des, doar din când în când. Îmi lăsam cartea deoparte, stingeam veioza, apoi o trăgeam spre mine fără niciun cuvânt.

Din om, Mia a sfârșit a fi doar o păpușă din carne pe care-o mai frământam uneori pe întuneric, un recipient pentru sperma mea, iar de aici și până la a fi doar o cârpă de care urma să-mi șterg picioarele nu mai era decât un pas.

Am ajuns la concluzia asta brusc! A fost o revelație și s-a întâmplat într-una din nopțile alea, nopțile rare în care Mia îmi era necesară. Aveam nevoie să mă descarc și brațele mele au căutat-o.

Ea a întors capul și mi-a șoptit:

- Sunt în perioada... aia.

- Și ce dacă? i-am răspuns mirat.

- Nu pot acum, a repetat ea privindu-mă de parcă se scuza.

- Bine, dragă, am răspuns liniștit. Mă bucur că nu poți. Felicitări!

Am coborât din pat, mi-am luat șlapii și m-am dus la baie ca să mi-o frec. Când am revenit și m-am întins în pat, ea era întoarsă cu spatele la mine și dormea dusă. Sau... poate doar se prefăcea. Dar cui îi mai păsa?

M-am gândit la ceea ce făcusem și-am constatat cu uimire că propria mea mângâiere îmi oferise mai multă plăcere decât femeia aia, femeia-recipient care respira liniștită lângă mine. Nu era normal!

După cum îți ziceam, ăla a fost momentul în care mi-am dat seama că nu mai aveam câtuși de puțin nevoie de Mia.

Aha... și mai era o chestie care, de-a lungul timpului, începuse să mă calce pe nervi: pe măsură ce eu mă detașam, mă distanțam tot mai mult de ea, Mia părea că parcurge același drum, însă invers. Se atașa de mine ca o proastă.

Eva, tu mă vezi foarte bine. Sunt chiar aici, sub nasul tău, știi bine cum arăt. Să nu-ți imaginezi că pe vremea aia arătam mai bine. Da' de unde! N-am fost niciodată un tip chipeș și nici cine știe ce atlet. Și... nici nu mi-a păsat câtuși de puțin de asta. Vorba aia: „*Un bărbat trebuie să fie atât de frumos cât să nu-și sperie calul.*”

Ei bine, cu toată răceala mea, Mia părea să se atașeze din ce în ce mai tare de mine.

Tocmai ea, care-mi răsese cândva în față și-mi spusese că n-o să pun niciodată șaua pe ea, începuse să se înmoaie. Nu mai era nici autoritară, nici dominatoare, nici nimic. Începuse să mă lase și pe mine tot mai des să iau decizii. Începea să mă asculte. Mă răsfața. Avea grijă de mine. Eram tot timpul bine îmbrăcat, bine îngrijit și... bine în toate privințele.

Dar devenea ciudată. Parcă se tâmpea încetul cu încetul.

„Te pomenești că mă iubește, mi-am spus amuzat în timp ce-o priveam. Serios? Asta-i tot ce merit eu de la viață? Dragostea unei curve?”

Era ziua mea când m-a lovit gândul acela, întâi decembrie. Eram la masă cu Gabriela, iar Mia tocmai ne aducea tortul și-l așeza cu mare fast pe masă.

„Dar de ce să nu te iubească, Tiberiu? am continuat. Ce te miri așa? Oare tu nu meriți să fii iubit? Ba bine că nu! Orice femeie te-ar iubi, oricare.”

Orice femeie m-ar fi iubit, da, și eu - surpriză! - alesesem o curvă. Mă iubea.

Într-un final, devenisem mai tare decât ea. Pusesem, în sfârșit, șaua pe Mia și nici măcar nu fusese așa de complicat. Îmi trebuiseră doar vreo doi ani și jumătate. Joacă de copii!

Nu eu mă maturizasem, ci ea dăduse-n mintea copiilor.

- La Mulți Ani, Tiberiu! a strigat Gabriela veselă, privind tortul cu ochi strălucitori.

- La Mulți Ani, dragul meu! a spus și Mia așezând cu grijă tortul în fața mea. Hai, iubitele, pune-ți repede o dorință. Uite cum își așteaptă Gabriela felia!

„Mă iubește ca o proastă! mi-am zis amuzat. Și exact așa și arată!”

Împlineam douăzeci și cinci de ani, iar o femeie de treizeci și cinci era sclava mea. Supusă, atentă.

Îmi adusese tort cu ciocolată și stătea în picioare acolo, lângă mine, privindu-mă cu ochi drăgăstoși, așteptând următoarea mea comandă.

Mi-am pus în gând o dorință și am privit-o cu milă. Apoi am suflat peste cele douăzeci și cinci de lumânări.

Le-am stins pe toate.

* * *

În seara aia, ca niciodată, Mia a uitat că era sclavă și-a preluat ea inițiativa. Se lipise de mine ca o iederă. Mă mângâia, mă sâcâia. Îmi făcea tot felul de apropouri. La început mai subtile, apoi mai directe. Apoi de-a dreptul nerușinate.

Am privit-o mirat și i-am împins mâna deoparte.

- Ce ai? am izbucnit agasat. Las-o baltă și... dormi odată! Ai uitat că mâine trebuie să mergi la muncă? Și eu la fel.

- Înainte nu te oprea asta, mi-a răspuns ea cu o voce înghețată.

Fusesem iritat, însă acum începeam să mă enervez de-a dreptul. Cine, pizda mă-sii, se credea?

Avea, oare, impresia că-mi făcuse cine știe ce serviciu cu rahatul ăla de tort de ciocolată? Ei bine, nici măcar nu-mi plăcuse. Fusesse prea dulce!

Acum aștepta să primească... ce? Răsplata? Aplauze? Ce credea oare că i se cuvine? Căcat! Nu i se cuvenea nimic!

- Ce vrei, fată? am întrebat-o oftând.

- Nimic, a șoptit ea. S-a întors și mai tare spre mine și m-a îmbrățișat strâns. Dar am văzut că nici tu nu dormi și m-am gândit că... poate vrei să-ți fac o bucurie de ziua ta.

- Nu dorm, e drept, însă, dacă mă lași în pace, o să reușesc. Hai, Mia, nu exagera, te rog! Adică ce bucurie vrei să-mi mai faci? Las' că sunt și-așa destul de bucuros. Nu-i nevoie de nimic în plus.

- Zi-mi și mie de ce mă eviți? a întrebat deodată, cu o voce mâhnită. Spune-mi ce te nemulțumește, Tiberiu. De ce nu-mi spui direct? A cam început să mă plictisească jocul tău de-a șoarecele și pisica.

- Și acum ce vrei? am mârâit exasperat. Să ne jucăm de-a șoarecele care bate pisica cu codița peste gură?

- Păi, da! a țipat ea în urechea mea. De ce nu? Care-i problema?

M-am apucat cu mâinile de cap. Mă scotea din minți. Așa urma să-mi fie noaptea? Serios? Tocmai de ziua mea de naștere?

- Vorbește dracului mai încet! am spus nervos. Ce te-a apucat, femeie? Nu vezi că-i trecut de doispe? Tacă-ți odată gura!

- Nu vreau să tac, băi, pulă! a țipat ea și mai tare, apoi mi-a smuls perna din senin și mi-a trântit-o direct în cap. Sunt la mine în casă! Clar?

- Potolește-te, naibii! am strigat înfuriat. Ce ai? Ce-i cu tine? Ai uitat că mai este cineva în casă? Gabriela doarme.

Mia m-a privit lung, fără să scoată niciun cuvânt.

- Bine, bine! am mârâit aruncând repede de pe mine pantalonii de pijama. Fie cum zici tu, nimfomana naibii! O să ți-o trag repede și după aia ne culcăm. Hai, dezbrăcarea!

- Adică îți faci milă de mine? m-a întrebat ea privindu-mă batjocoritor.

- Vrei? Sau... nu vrei?

- Să ce? Să mi-o tragi repede, iepurește? Ha? Ca să am și eu o mică bucurie?

- Ce ai? am întrebat-o fierbând de furie. Ai căpiat?

- Îți faci milă de mine, ai? Îmi dai așa... un bonus rapid, nu? Între o bășină și-un sforăit?

Am aprins veioza ca s-o văd mai bine. M-am uitat stupefiat la... Cu cine naiba eram eu în pat? Mia mi-a suportat liniștită privirea. Hopa, era clar: sclava nu mai voia să fie sclavă. Vechea Mie, cea liberă și independentă, începea să iasă la suprafață și să-și arate colții. Oh, o știam, o recunoșteam! Era acea Mie care, cu doar trei ani în urmă, îmi dădea replici piperate pe stradă. Aia înțepată în fund.

Am privit-o un pic derutat și furia mi s-a topit instantaneu. Mda, ea era. În cele din urmă, am întrebat-o împăciuitor:

- Ce ai, dragă, că nu te mai înțeleg? Vrei să facem sex sau nu vrei? Doar știi... mâine-dimineață trebuie să merg la muncă.

Ea mi-a răspuns oftând:

- Mâine e sâmbătă, Tiberiu. Tu nu mergi la muncă sâmbătă. Gabriela nu merge la școală sâmbătă. Însă eu nu scap de cofetăria mea.

- Aha! Păi, atunci e clar: trebuie să fii odihnită. Noapte bună, iubito! Somn ușo...

- Lasă prostiile! s-a răstit ea, apucând iar perna. Ai de gând să-mi spui odată adevărul sau nu? De ce mă eviți? Crezi cumva că-s bătută-n cap? Crezi că nu-mi dau seama ce se-ntâmplă-n casa mea? Sau... sau ce naiba crezi?

„Of, acum sau niciodată! am gândit eu respirând adânc și făcându-mi curaj. Hai, omule, spune-i! De ce nu-i spui?”

Spune-i că nu mai înseamnă nimic pentru tine? Ce mare chestie? Îi spui adevărul și apoi mâine te îmbraci și pleci. Sau... te îmbraci chiar acum și pleci. Tot aia. Nu mai contează...

Oricum, Mia e un mare zero!”

Dar nu i-am spus asta, ci cu totul altceva:

- Bine, femeie pisăloagă, o să-ți spun de ce te evit, dacă ții neapărat. Când ți-o trag, parcă nu ți-o trag. Ai tot ce-ți trebuie, arăți bine pe dinafară, ești o femeie...

adevărată. Dar nu mă mai atragi pentru că... hmm... cum să-ți spun? Ai o hibă. Acolo, jos... parcă bate vântul. Adică ești foarte largă, la naiba! Na, că ți-am spus-o! Mulțumită?

Acum că vechea Mia scosese colții, mă așteptam să și muște. Mă așteptam la niște zbierete. Eventual o palmă. Măcar o tentativă.

Dar nu s-a întâmplat. Doar m-a privit gânditoare câteva secunde, apoi a oftat. Era bleagă rău.

„Și, totuși, e o sclavă! mi-am zis scârbit.”

- Așa! a spus ea îmbufnată. Și?

- Nu înțeleg.

- Ce propui? Bine, am înțeles problema, am pizda largă. Mai departe? Nu e suficient doar să-mi arăți problema. Vino și tu cu o soluție. Gândește constructiv, dragule. Fii creativ! Ce vrei să facem mai departe?

- Știu și eu? am spus sictirit. Aha... am găsit! Există o herghelie la marginea orașului. Poate vrei să facem o excursie mâine până acolo. Ai nevoie de un cal.

Mia a sărit cât colo din pat. Stătea în picioare, în cămașă de noapte și mă privea turbată de furie. A scuturat din cap și și-a aruncat furioasă pe spate coama de păr roșcat, apoi a țipat aruncând fulgere din ochi:

- Un cal? La ce bun un cal?! De ce mi-ar trebui un cal, dacă tot am deja un nenorocit de măgar în casă? Apoi a plecat, trântind ușa și, în seara aia, a dormit ea pe canapea, iar eu am rămas să mă lăfăi pe tot patul.

Totuși, n-am reușit să închid un ochi toată noaptea. M-am tot gândit că, dacă vechea Mie apăruse și dacă acela era prețul pe care trebuia să-l plătesc pentru traiul în casa ei, atunci mai bine mă lipseam.

Era mai bine să mă fi ridicat și să fi plecat chiar în momentul acela. Acum, după aproape douăzeci de ani, îmi dau seama că ar fi trebuit s-o fac chiar atunci, în momentul ăla.

De ce nu? Voiam înapoi libertatea mea. Voiam alte femei. Și altele. Oare de ce n-am plecat? Habar n-am. De fapt, exact aia fusese și dorința mea când suflasem peste lumânări.

CAPITOLUL TREI

Ceasuri, pendule și dementi

A doua zi, dis-de-dimineață, Mia umbla prin casă mută ca peștele-n farfurie.

Mut eram și eu. Numai Gabriela, draga de ea, ciripea veselă ca o păsărică pe ram. După ce fetița a plecat din bucătărie, Mia a privit în urma ei și mi-a șoptit:

- Începând din momentul acesta, ai exact trei zile ca să te gândești dacă te cari la mă-ta sau ai de gând să trăiești în continuare cu mine! Dacă rămâi, află că a sosit vremea să devii om. Gândește-te bine și alege. Trei zile! Așa nu se mai poate!

- Cine zice asta? am răspuns, mestecând plictisit o felie de salam.

- Eu zic asta! s-a răstit Mia. Eu! Încă nu-s moartă!

- Încă nu, am aprobat-o și am luat altă felie de salam.

M-a privit câteva secunde, apoi mi-a spus:

- Tiberiu, să știi că eu n-o să mă arunc de la etaj pentru tine.

Am tresărit și-am scăpat din mână felia de salam. M-am stăpânit ca să n-o cârpesc și i-am răspuns calm:

- Normal. Tu locuiești la casă.

- Trei zile! a șuiert ea înainte să dispară la serviciu.

Dacă mai avusesem chiar și cea mai mică îndoială, acum n-o mai aveam. Vechea Mia era aici, revenise subit la viață.

„Mă doare în cur de alea trei zile ale tale, mi-am spus liniștit. Dacă vreau, pot să plec chiar azi!”

Mi-am petrecut restul dimineții învățând-o pe Gabriela șah, apoi orologiul de pe hol a bătut de douăsprezece ori.

- Du-te și te îmbracă frumos, Gabriela! i-am spus fetiței. O să ieșim în oraș.

- Unde mergem azi? a ciripit ea ca o vrăbiuță. În parc?

- Mergem și-n parc, dacă vrei tu, i-am răspuns zâmbind, însă, pe la ora două, trebuie să ne ntâlnim și cu nenea Alfredo. Ne-a invitat la restaurant pe toți, dar maică-ta nu poate să vină.

Nu-i spuseseam Miei.

- Și o să-mi iei înghețată de vanilie? a întrebat Gabriela cu o față de înger șantajist. Îmi place de vanilie!

Am oftat. Fetița făcea foarte ușor amigdalită.

- Mă omoară maică-ta dacă află, dar, fie, o să-ți iau și înghețată! Și, dacă tot veni vorba de mămica, te rog să nu mai faci ca data trecută când i-ai povestit că m-ai văzut stând de vorbă cu tanti aia blondă. Da, iepurașule? Știi, uneori un nene mai stă de vorbă cu o tanti, doar așa, ca s-o întrebe cât este ceasul.

- Dar tu ai ceasul tău! s-a mirat ea. Uite! Și a arătat spre ceasul de la mâna mea.

„Dumnezeule! mi-am spus ofticat. E prea isteată pentru cei șapte ani și jumătate! Trebuie să fiu mai atent.”

- Gabrielita, am spus pe un ton didactic, uite care-i treaba... ăăă... Bărbații și femeile au voie să vorbească unii cu alții cât au chef, dar femeile bărbaților nu trebuie să știe despre femeile fără bărbați cu care vorbesc bărbații când nu sunt cu femeile lor! Ai înțeles?

- Nu, a răspuns ea privindu-mă cu mare mirare.

- Mda, e complicat, am recunoscut și eu oftând. O să înțelegi tu, dar mai târziu. Hai, gata! Dacă nu mergi repede și te-mbraci, plec și te las acasă singură!

Aiurea! Cum s-o fi lăsat acasă singură? Eu și Gabriela aveam deja un trecut. Fusesse cât pe ce ca fetița să moară din pricina neatenției mele. N-aș mai fi lăsat-o singură nici mort!

În tramvai, Gabriela părea teribil de preocupată.

- Hai, spune ce te doare! am îndemnat-o părintește.

- Bine, a răspuns ea. Dacă tu ai ceasul tău la mână, de ce mai trebuie să-i întreb pe alții cât este ceasul?

„Hait! mi-am zis îngrozit. A rămas cu nelămuriri în căpușorul ei. Cine, păcatele mele, m-a pus să deschid gura? Asta-i ca o polițistă în miniatură! Când prinde un fir, trage de el până desfășoară toată papiota. Ai mare grijă, Tiberiu!”

Am tușit ca să-mi dreg vocea, apoi m-am gândit un pic și i-am zis cu blândețe:

- Gabriela, tu ești o fată foarte inteligentă! Și foarte cuminte! Așa că... ăăă... uite cum facem: îți mai explic înc-o dată și, după aia, nu mai discutăm despre asta! Știi... ăăă... uneori, un bărbat, chiar dacă are ceas la mână, preferă să întrebe o femeie cât este ceasul. E mai exactă ora pe care ți-o spune o femeie. E mai interesantă.

- De ce?

- Pentru că o tanti are ceasul total diferit. Nu se compară cu ceasul meu de mână. E drept că și ceasul de mână poate fi de folos... din când în când, dar normal și firesc este să te mai uiți și la ceasurile altora.

- De ce?

- Pentru că ceasul meu de pe mână poate să rămână în urmă sau poate să aibă probleme de funcționare. Nu ai de unde să știi dacă nu verifici periodic, măcar o dată pe săptămână! Nu poți trăi singur, ca un pustnic, doar tu și ceasul tău de mână.

- De ce?

Femeia de vreo 30-35 de ani de pe scaunul din fața noastră a întors capul și-a privit-o drăgăstos pe Gabriela, apoi i-a spus zâmbind:

- Se pare că tatăl tău știe foarte multe chestii despre ceasuri, frumușico. Apoi a ridicat ostentativ mâna

stângă, și-a privit ceasul și m-a întrebat zâmbind: Doriți, poate, să știți cât este ceasul? Aveți nevoie?

- Nnnu neapărat, am bâiguit. Mulțumesc frumos! Chiar nu-i nevoie.

- Sunteți sigur? a întrebat ea clipind des.

- Cre... cred că da, am bolborosit, uitându-mă îngrijorat spre Gabriela și apoi am continuat cu o voce un pic răgușită: Știți... de obicei, mama fetiței îmi spune ora exactă.

- Logic! a răspuns femeia, arătându-și dinții frumoși și îngrijiți.

- Dar, am continuat eu oftând, trebuie să recunosc că ea are un ceas foarte mare, din ăla, de perete. Cu cadranul larg.

- Înțeleg! a spus tipa surâzând. Apoi și-a arătat iar încheietura și m-a întrebat șagalnic: Ce părere aveți de acesta? Vă place?

- Oh, superb! am exclamat dând din cap aprobativ. Pare tare micuț și drăgălaș. Ce mai încolo și-ncoace... O bijuterie de ceas!

- Și funcționează perfect, a murmurat ea. Vă asigur!

- Sunt convins. Vă felicit! Dar, dacă tot veni vorba, să știți că nici ceasul meu nu-i de lepădat. Credeți-mă!

Tipa s-a uitat atentă spre mâna mea, apoi spre mine și și-a trecut ușor mâna prin păr.

- Mda, pare un ceas destul de interesant, a remarcat ea. Când l-ați reglat ultima oară după ceasul acela mare, de perete?

- Cred că acum vreo trei săptămâni, am răspuns privind în jos. Poate chiar patru.

- Oh, așa mult?! s-a mirat femeia. Atunci e foarte probabil ca ceasul dumneavoastră să fi rămas în urmă. Nu credeți? Poate c-ar trebui să-l dați un pic înainte sau înapoi, a continuat ea cu o față amabilă.

- Adică... ăăă... ați vrea să mă ajutați dumneavoastră să-l reglez? am întrebat-o zăpăcit. Acum? Azi?

- Nu cred că se poate azi, mi-a explicat ea, privind-o cu simpatie pe Gabriela, după care a adăugat: Poate în altă zi, cine știe...

- Perfect! am spus repede. De acord!

- Dar stau și mă întreb... oare merită? Chiar aveți un ceas de calitate? De acord, la prima vedere, pare el masiv și solid, dar... nu se știe niciodată.

- Mă rog, poate nu e chiar așa masiv, am răspuns simțind că roșesc. E un ceas mediu, are o mărime... potrivită și funcționează impecabil. Multe persoane m-au întrebat cât e ceasul și, până acum, nu s-a plâns nimeni.

- Ok, ok! a spus ea luminându-se la față. Pare o marcă destul de bună.

- Chiar este! Nu m-a lăsat niciodată la greu. Și, chiar în momentul acesta, discutând cu dumneavoastră, îmi dau seama că aveți mare dreptate: e un ceas foarte solid. Mai solid de-atât nici că se poate! Mare păcat că nu pot să-l reglez chiar azi, cât mai repede. Precizia contează!

- Contează, contează! a întărit și ea surâzând, apoi a tresărit și m-a anunțat un pic stânjenită: Tare mi-e teamă că trebuie să cobor la următoarea.

- Așa repede? Ăăă... Păi... Cum?

- Ei, lăsați, nu vă pierdeți speranța. Eu una circul destul de des cu tramvaiul de pe linia asta. Poate c-o să ne potrivim ceasurile cu altă ocazie, cine știe... Orașul ăsta nu-i chiar așa de mare.

„Ba e mare, fir-ar să fie! mi-am zis intrând în panică. Parcă văd c-o să rămân cu limba ceasului nefixată.”

- Din câte știu eu, am bolborosit iute, se pare că cel mai exact ceas din oraș este cel din fața Universității. E un ceas mare de tot. Imposibil să-l ratați!

- Serios? a făcut ea distrată. A întins mâna și a ciufulit un pic părul Gabrielei. Sunteți siguri?

- Sută la sută! am confirmat eu. De exemplu, dacă ați trece mâine, pe la ora cincisprezece, prin fața Universității, ați putea să vă convingeți că...

- Că ce?

- Că ora cincisprezece este... exact ora cincisprezece.

Tramvaiul a oprit în stație, iar șatena și-a luat poșeta din poală și ne-a privit pe amândoi cu o lumină jucăușă în ochi.

- Drăguț copil, a spus ea încântată. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc. La revedere! Apoi a coborât.

Doamne, avea un fund mortal!

Am coborât și noi trei stații mai încolo, chiar lângă parcul cu tobogane și leagăne pentru copii.

De multe ori, când scoteam fetița la plimbare, o duceam mai întâi la o înghețată și apoi o lăsam câte o oră sau două să se joace prin parc. Ea își vedea liniștită de lumea copilăriei ei, iar eu îmi vedeam de lumea „copilăriei” mele.

În parc exista multă diversitate și, în lumea mea, era mare nevoie de așa ceva. Diversitatea era piatra de căpătâi.

Erau pe acolo și femei, și fete de toate tipurile, toate formele și culorile. Și bone, și studente, și... tot ce poșteai.

Fumam liniștit pe bancă și priveam în jur ca la expoziția anuală de cai de rasă care se ținea în fiecare octombrie la herghelia de la marginea orașului. Era fain.

Așa cum fiecare ceas era diferit, așa și fiecare încheietură era diferită. Fiecare braț. Fiecare... femeie!

Unele mai cambrate, altele mai deșălate, unele scunde, altele blonde, cu nasul în vânt, cu ochelari interesanți, cu părul făcut permanent, altele cu gene interesante sau cu sprâncene de curvă, vopsite cu bidineaua, unele cu umerii albi și dezgoliți, altele cu umeri acoperiți și cu țâțe ferme care împungeau pâzna... Fel de fel. Ce mai? O întreagă amestecătură.

Am oftat.

Cum să nu oftez? În scenariul lui Dumnezeu, eram un actor fără noroc și fără viitor. Jucam rolul tipului condamnat pe viață să fută mereu aceeași pizdă...

Largă. Adâncă. Descentrată. Obosită. Distrusă.

Era frustrant. Numai un actor nebun ar fi acceptat rolul ăla.

Ar fi trebuit să citesc ceva mai atent scenariul înainte de a semna apăsând la rubrica „*Da, mă mut la tine!*”.

Ce naiba? Doar făcusem doi ani de Drept, nu?

Mi-am alungat supărat gândurile și-am întors privirea spre fetiță. Era. Se juca fericită împreună cu alți copii.

„*Ei, ce-ți pasă ție? mi-am zis.*”

După plecarea Lisei de acum doi ani, eu îi preluasem toate atribuțiile. O duceam și o aduceam pe fetiță de la grădiniță. Apoi, mai târziu, de la școală.

Gabriela era acum în clasa a doua. Un mic îngerăș.

Ajunsesem să țin la ea ca la ochii din cap. Ea era motivul real pentru care n-o părăsisem încă pe Mia.

Când fusese micuță pusese stăpânire imediat pe mine.

- Vreau să-mi citească Tiberiu! îi striga maică-sii.

- Lasă-l în pace, Gabriela! Du-te și te joacă în camera ta.

Dar ți-ai găsit!

- Desenează-mi un iepuraș! Hai, desenează-mi! bătea Gabriela din picior.

- Hai că-ți desenez!

- Și un lup! Și o vacă! Și o prințesă! comanda ea fără drept de replică.

Draga de ea! Promitea să devină o femeie adevărată.

În atribuțiile mele au intrat rând pe rând și teme de ei, și desenatul și cititul poveștilor înainte de culcare. Gabriela nu mai voia să-i citească mă-sa. Eu citeam mult mai bine decât Mia, imitam mai bine lupul, balaurul și, desigur, pe Omul Negru.

Acuma, serios: copiii te schimbă!

Fetița mă iubea. Eram răbdător cu ea când făceam temele împreună. Îi explicam, o încurajam. Apoi, după teme, obișnuiam să desenăm împreună fel și fel de porcării de animale ciudate. Aveam zeci de creioane colorate. Uneori foloseam coli de hârtie, alteori desenam direct pe pereții maică-sii. De ce nu? La ce altceva sunt buni pereții?

Îmi amintesc de prima noastră plimbare prin parc. Avea pe atunci vreo șase anișori. Cam așa.

Un singur moment i-am eliberat mâna și a fost suficient. A luat-o la fugă cu o direcție foarte precisă. Pentru ea.

A trecut strada pe roșu. S-au auzit scrâșnete, înjurături de mamă și un autobuz s-a oprit la o palmă de ea. Cât pe ce s-o facă zob. Mi s-au înmuiat picioarele și n-a lipsit mult să leșin acolo și să dau cu capul de bordură.

N-am leșinat, însă un an sau doi din viața mea s-au scurs din mine și au rămas acolo, în parc, pe bordura aia rece, pierduți pe vecie. Apoi mi-am revenit și am înșfăcat-o pe nenorocită.

Din momentul în care am recuperat-o, nu i-am mai dat drumu' niciodată. Mâna mea s-a sudat de mânuța ei. Și pe bună dreptate! Dacă fetița ar fi pățit ceva, Mia mar fi răstignit cu capul în jos ca pe Sfântul Apostol Petru.

Din frica de a n-o mai pierde din mână, s-a născut... restul. Am ajuns să-mi pese cu adevărat de ea, apoi să-mi fie dragă și, după doi ani, era ca și copilul meu.

Așadar, frica poate naște și lucruri frumoase. Durabile.

Pentru mine, frica a fost începutul sentimentului de paternitate. Dacă fetița s-ar fi îmbolnăvit, aș fi stat de veghe noaptea, aș fi prins rădăcini lângă căpătâiul ei. De ar fi avut nevoie de-un rinichi, i l-aș fi dat bucuros. Un ochi? Poftim, ia de-aici!

Descoperisem un nou fel de iubire. Era o iubire care mă speria. Era ciudată!

„Deci, asta-i împlânzește pe bărbați? m-am întrebat uluit. Aha! Asta le-nmoaie inima: paternitatea! Îi face mai responsabili! Un bărbat care nu este și tată... rămâne imatur pe viață.”

- Dar când mergem la înghețată? m-a întrebat Gabriela roșie la față. Mergem acum?

Am tresărit și m-am uitat speriat la ea. Era prăfuită, îmbujorată toată și avea fire de iarbă uscate prin păr.

- Nu mai primești niciun fel de înghețată! am zbierat. Uită-te la tine! Arăți ca o purcică!

Însă, o oră mai târziu, nenea Alfredo s-a uitat zâmbind la ea și i-a spus chelnerului:

- Și o înghețată mare de tot pentru fetiță, vă rog!

- De vanilie! a ciripit Gabriela.

Mă uitam supărat la amicul meu. Cu siguranță, nu pe el avea să-l ucidă Mia, dacă fetița avea să facă roșu în gât.

Ca de obicei, prietenul meu era foarte bine îmbrăcat, foarte dezinvolt și părea să nu aibă probleme cu banii. Avocat, deh! Șacal.

Terminaserăm cu masa și trecuserăm la cafele. Tocmai savuram o cafea italiană și-l analizam în tăcere pe Alfredo. Era cam alb la față.

- Să nu te grăbești! i-a spus Gabrielei. Altfel o să te doară gâtul și mama o să-l certe pe nenea Tiberiu, iar el o să mă certe pe mine.

- Și... ce mai zici, omule? l-am întrebat. Cum ți-e viața? Ce mai e nou pe holurile tribunalului?

Nici măcar nu mă interesa răspunsul. Știam eu bine cum îi era viața. De când luase examenul de intrare în Barou, ne vedeam destul de rar. Era tot timpul ocupat, tot timpul pe fugă. Nu știu, zău așa, când mai avea timp să ajungă și pe-acasă. Ducea o viață de rahat.

- Ciao, Alfredo!

Am întors mirat capul. Vocea se auzise de undeva, din spatele meu, chiar de lângă intrare. Era un tip. Tocmai pleca din restaurant și ne-a făcut semn din mână. Nu-l cunoșteam.

L-am „fotografiat” de sus până jos și nu mi-a plăcut de el nici cât negru sub unghie. Avea un barbișon îngrijit, dar vopsit. Privire uleioasă de pervers. Cerceluş în ureche. Inele multe - cam prea multe - și mai avea și un nod la cravată atât de ciudat încât am pufnit în râs.

Papițoiul ăla pus la patru ace arăta exact ca o curvă masculină. Una împăiată și așezată în vitrină.

Alfredo a ridicat mâna și i-a făcut un semn prietenesc. Ța a dat din cap zâmbind și a dispărut pe ușă, dus a fost.

„Ducă-se! mi-am zis scârbit.”

Am luat de pe masă drăcia pe care Alfredo o ținea tot timpul la îndemână. Era un telefon mobil mare cât o cărămidă.

Începuseră să apară tot mai des prin oraș. Le vedeam cam peste tot, însă numai tipii cu bani și le permiteau.

Alfredo își permitea un telefon din ăla, eu nu. Nici n-aveam nevoie.

- E greu ca naiba, am zis așezându-l la loc pe masă.

- Ai zis „naiba”! m-a admonestat Gabriela scoțându-și nasul din cupa cu înghețată.

„Fata asta are urechi de câine! mi-am zis supărat. E mai ceva ca un casetofon! Înregistrează absolut totul pe bandă și, după aceea, merge la mă-sa și derulează banda înainte și 'napoi! Trebuie să fiu mai atent, altfel e jale!”

- Am zis, Gabriela, recunosc c-am zis, dar te rog să nu-i spui mamei.

- Îmi place tare mult înghețata asta! m-a anunțat ea ridicând lingurița în aer.

„Șantajistă mică și afurisită! mi-am zis, privind-o îngrozit.”

- Mă bucur că-ți place, Gabriela! Mănâncă încetisor, te rog. Da? Apoi m-am uitat la Alfredo, l-am privit batjocoritor și i-am spus onctuos¹: Prietenul tău are un barbișon tare interesant. Și un cercel interesant. Dar nu

1 ONCTUÓS (Livr.) Uleios. (Fig.) Mieros, insinuant.

prea știe bine cum să-și facă nodul la cravată. Poate c-ar trebui să-și găsească pe cineva care să i-o înnoade mai bine.

Alfredo se juca cu rahatul acela de telefon-cărămidă.

- Nu prea înțeleg unde bați, mi-a răspuns el calm, aproape indiferent.

- Adică mă crezi prost sau ce? am mârâit. Și eu, și tu știm bine că ai niște gusturi mai particulare, dar ce, mama dra...

M-am oprit brusc și m-am uitat lung la Gabriela. Fetita își mânca liniștită înghețata, dar pe mine nu mă păcălea. Puteam să jur că absoarbe toată conversația de la masă, ca un burete.

„Mi se pare mie sau înjur prea des? mi-am zis îngrozit. E un copil de față, Tiberiu, ce dracu-i cu tine? Controlează-te, băi, boue!”

Am oftat și am continuat pe un ton ceva mai coborât:

- Voiam să spun... chiar cu ăla ți-ai găsit?

Alfredo n-a mai spus nimic, în schimb, a spus Gabriela:

- Ce înseamnă „gusturi mai particulare”?

Eu și Alfredo ne-am uitat țintă la ea, apoi i-am explicat:

- Ăăă... înseamnă că lui nenea Alfredo nu-i plac ceasurile, asta înseamnă!

- De ce?

- Pentru că el iubește pendulele.

- De ce?

- Întrebă-l mai bine pe el, am răspuns rânjind, iar Alfredo s-a făcut roșu la față ca racul scos din cuptor.

- Nu fă asta! a spus privindu-mă supărat. E un copil.

- Dar ce-am făcut? am jubilat eu. E doar o conversație despre ceasuri și pendule, ce mare chestie? Oricum, dacă nu-i spuneam eu, s-ar fi dus repede și-ar fi întregat-o pe ceasornicara de mă-sa. Poți să mă crezi, Alfredo: fata asta e ceva de speriat. Trebuie să porți socci dublu peste gură în prezența ei.

Alfredo i-a surâs Gabrielei și a deschis gura să-i spună ceva, dar s-a răzgândit. A întors apoi capul și i-a făcut un semn chelnerului, iar ăla a adus iute nota de plată într-un pliculeț mic, cu firet auriu.

- Înghetata o plătesc eu! am spus repede. Doar înghetata.

- De ce? m-a întrebat Alfredo mirat. Eu v-am invitat, eu sunt gazda. Nu trebuie să plătești nimic.

- Insist! am mârâit, întinzându-i chelnerului banii.

Afară, Alfredo s-a oprit lângă mașină. Era nou-nouță. Proaspăt spălată, uscată, frecată bine și, cum stătea acolo-n soare, arăta ca un bibelou negru.

- Vă conduc până acasă! Urcați.

- Nu-i nevoie, amice! am zis vesel. O să mergem pe jos. Copiii au nevoie de mișcare. Pa, Alfredo! Hai, iepurașule, spune-i „pa” lui nenea Alfredo.

- Prietenie pân' la moarte, Tiberiu! a zâmbit el ridicând mâna.

Era salutul nostru, dar nu i-am mai răspuns. S-a suit în căcatul ăla de mașină și-a plecat.

* * *

Spre seară, Gabriela era cu mă-sa în bucătărie, iar eu îmi citeam ziarul, așezat comod în fotoliul din sufragerie.

- Am fost și ne-am plimbat, ciripea fetița. Am mâncat cu nenea Alfredo la restauraant.

- Foarte frumos! i-a răspuns Mia printre zgomote de farfurii spălate.

- Lui nenea Alfredo îi plac pendulele. Știu sigur! Tiberiu mi-a spus.

„Pârâcioasă mică! am gândit aruncând nervos ziarul pe masă.”

- Aha, a spus Mia pe un ton neutru. Chiar așa a spus Tiberiu?

- Da, a încuviințat scorpia aia mică. Dar lui tanti din tramvai i-a spus altceva.

„Dumnezeule! mi-am zis gemând. Ce bandită!

De ce m-o fi mâncat în cur să intru-n vorbă cu femeia aia? De ce? De ce?”

- I-auzi! a chicotit Mia de dincolo. Și ce i-a spus lui tanti, puiuțul mamei?

- I-a spus să meargă mâine la ora cincisprezece la ceasul de la Universitate ca să vadă cât este ora.

Brățele mi-au căzut moi pe fotoliu.

„Gabriela, Gabriela! am gândit posomorât. Turnătoareo! Am terminat-o cu tine!”

Mia n-a mai zis absolut nimic, iar Gabriela s-a plictisit repede de ea. A venit în fugă din bucătărie și mi-a sărit direct în brațe. Fotoliul a gemut.

A ridicat spre mine fețișoara ei de îngerăș și mi-a șoptit:

- Auzi, Tiberiu, vreau să-ți spun ceva!

- Nu mai spune nimic, Gabriela. Crede-mă, ai spus deja totul.

- Nu asta! a dat ea din mână. Altceva! Este un băiat la școală care nu mă lasă în pace.

- Poftiiim? am întrebat eu privind-o cu toată seriozitatea.

- Da, a întărit ea dând din cap, nu mă lasă deloc în pace. Mă trage mereu de codițe. Mă doare. M-a lovit și cu palma în spate.

Privirea mi s-a înnegurat. Eu eram cel care-i împletea codițele în fiecare dimineață.

„Băiatul acela trebuie să moară! am gândit.”

Am simțit cum se trezeau în mine instincte ucigașe și-am început să tremur tot și să-mi imaginez cu lux de amănunte cam ce-o să-i fac puștiului și care os avea să fie primul.

Clocoteam, însă mi-am controlat vocea și am întrebat-o pe Gabriela foarte calm:

- Câți ani are dementul... băiatul ăla? Câți ani are? E-n clasă cu tine?

- Păi, da! Ce înseamnă „*dement*”?

- Dement este... cineva rău care trage fetițele de codițe.

- Aha, a făcut ea gânditoare. Înseamnă că băiețelul acela este dement.

- Foarte dement! am confirmat dând din cap.

„Deci, război! mi-am zis cu privirea înnegurată.

Tu ai vrut-o, dementule! Tu ai vrut-o, fiule! Nimeni n-are voie să se-atingă de fetița mea! Mai ales de codițe!”

Am încleștat și descleștat pumnii de câteva ori. Am răsuflet adânc.

Apoi am privit-o cu drag pe Gabriela, am mângâiat-o pe creștet și am întrebat-o așa, pe un ton suav:

- Auzi, iepurașule, tu luni până la cât ai ore?

CAPITOLUL PATRU

Știu să fiu diplomat

Mulțumită fetiței, excursia la ceasul de la Universitate picase așa că ziua următoare a fost o duminică banală, ca oricare alta. Am rămas cuminte acasă.

- Sărut mâna, doamnă!

- Bună ziua, domnule Tiberiu! mi-a răspuns vecina.

Am stins absent țigara în scrumieră și-am intrat în casă. Gabriela mă tot chema de vreo două minute. Sosise timpul pentru lecția noastră de șah.

M-am gândit la vecina pe care tocmai o salutasem și mi-am zis mohorât că viața mea era o mare minciună. Până și vecinii Mieii ajunseseră să creadă că eu eram un fel de... viitorul ei soț. Nu-i vizitam niciodată pe oamenii ăia și nici ei nu ne vizitau, însă obișnuiam să-i salut politicos ori de câte ori ne vedeam.

- De unde ai semnul acela de pe frunte? a întrebat deodată Gabriela.

Eram toți trei în bucătărie. Eu și fetița stăteam așezați la masă, în fața tablei de șah. Gabriela se juca cu nebunul.

Maică-sa se tot fâțâia de colo-colo și pregătea o supă de pui. Cuțitul de bucătărie zbura pe deasupra morcovilor și făcea *Țac, țac, țac!* apoi se oprea și începea iar *Țac, țac, țac!*

- Ce semn? mi-am dus eu mâna deasupra sprâncenei. Ah, cicatricea asta? Nu e mare brânză. Uite, hai că-ți povestesc!

Gabriela a bătut din palme fericită. Pare-mi-se, îi trecuse cheful de șah.

- E o poveste interesantă, dragă. Într-o zi, acum câțiva ani, mergeam liniștit pe stradă. Eram calm, îmi vedeam de treaba mea. Și, deodată, am auzit un strigăt: „*Hoții! Ajutooor! Săriți, oameni buni!*”

Șapte derbedei tocmai furaseră poșeta unei bunicuțe. Sărmana de ea... fugea de la unul la altul și încerca să-și recupereze poșeta în care nu avea, probabil, decât o batistă plină de muci, un bilet de tramvai și, se-nțelege, pastilele pentru inimă.

- Oameni răi! a făcut fetița toată numai ochi și urechi.

- Da. Foarte răi! Așa că m-am repezit peste ei ca vulturul între ciori, mama lor, și-am recuperat poșeta bieteii bunicuțe. Am scuturat-o de colb și i-am înapoiat-o.

Bătrâna a plecat fericită, dar eu am rămas acolo. Abia mă încălzisem! Nu m-am lăsat până când nu i-am bătut măr pe derbedeii ăia. Praf i-am făcut! A ieșit zeama din ei! Zburau dinții prin toate părțile.

- Superb!

- Să știi că da!

Mia, deși supărată pe mine, zâmbea aplecată deasupra blatului și cuțitul bucătea de zor legumele
Țac, țac, țac!

- Dar, dacă i-ai bătut, s-a mirat fetița, cum de te-ai ales cu semnul de pe frunte?

Cuțitul a început să toace mai rar, apoi s-a oprit. Mia se uita și ea la mine cu coada ochiului.

„*Acu' să te văd, spunea privirea ei. Ei? Pe unde scoți cămașa?*”

- Se... semnul? m-am bâlbâit eu. Ah, da, uitasem complet de el. Știi... eu... tocmai îi pusesem la pământ pe toți. Stăteau acolo, pe asfalt, în genunchi și gemeau și se văicăreau. Cereau îndurare, da' eu nimic! „*Așa vă trebuie!*” răcneam la ei. „*Până aici v-a fost!*”

- Daaa! a aprobat Gabriela cu ochi strălucitori. Bine le-ai spus! Fetița închidea și deschidea pumnii ei mici. Era ea supărată, dar era și bucuroasă că se făcuse, în

sfârșit, dreptate-n lume. Bunicuța își recuperase poșeta, nu? Eram un erou!

„Cum naiba m-am ales cu semnul ăsta? m-am întrebat repede. Ce să mai inventez?”

- Păi... să vezi cum a fost, Gabriela. Exact când mă pregăteam să plec și eu de-acolo, bătrânica s-a întors tunând și fulgerând. *„Unde-mi este portofelul din poșetă!”* țipa ea. *“Golanule! Numai tu mi l-ai luat!”*

- Fan... tastic! a șoptit Gabriela.

- Da, exact! Așa mi-am zis și eu în momentul ăla. Da' n-am mai apucat să-i spun nimic bunicuței, pentru că a nceput să-nvârtă poșeta deasupra capului și m-a pocnit cu ea-n frunte de-am văzut stele verzi. Catarama de la poșetă m-a izbit exact aici, deasupra sprâncenei. Uite!

- Ooo!

- Baba aia afurisită m-a bătut de m-a smintit. Am scăpat cu fuga. M-a urmărit ea câteva cvartale, dar nu i-a mers cu mine. Eram mai bun decât ea.

Mia m-a privit lung de deasupra blatului.

„Mi-a secat imaginația! i-am transmis din priviri, ridicând din umeri. Ce vrei?”

A dus degetele la tâmplă și mi-a arătat exact ce credea ea despre imaginația mea, apoi a spus dulce:

- Gabriela, puiuțele, du-te și te spală pe mâini. După aceea, să vii repede și-o să te învăț să faci supă, da? Cât despre tine, Tiberiu, tare mult mi-aș dori să te văd măcar o dată luând o chelfăneală cu adevărat. Văd că de gură ești bun. Poftim, zmeule, ia și curăță cartofii ăștia!

Am oftat. Vechea Mie începea să mă pună la respect.

Ceva mai târziu, după ce ne așezaserăm cu toții la masă, nu știu ce mi-a venit, dar am întrebat:

- Nu ne rugăm?

- Vrei să ne rugăm? a întrebat Mia privindu-mă cu un surâs.

- Îhî!

- Bine! Atunci hai să ne rugăm. Tu spui și noi te ascultăm.

Mi-am împreunat mâinile. Pentru prima oară după mult timp, mă simțeam, cumva, familist. Aveam supă fierbinte pe masă, aveam o fetiță cu codițe și aveam... mda... un fel de nevastă. Și chiar dacă în curând aveam să mă car definitiv din casa ei, mi-am zis să mă bucur, totuși, de clipa aia frumoasă.

- Îți mulțumim, Doamne, pentru supa asta, pentru pâine, pentru sare și... tot ce mai e pe-aici, pe masă. Și-Ți mai mulțumesc și pentru fetele astea două, frumoase și cuminti pe care mi le-ai dat. Amin!

- Amin! a spus și Gabriela pufnind în răs.

- Amin! a repetat Mia uitându-se la mine cu ochi calzi.

„Pare de-a dreptul frumoasă, când se uită la mine așa, mi-am zis luând lingura de pe masă. Poate c-ar fi trebuit să ne rugăm așa de fiecare dată. Și înainte de fiecare masă, și seara, înainte de culcare! Ar fi trebuit să... Cine știe... Poate că treburile ar fi mers mai bine între mine și roșcata asta afurisită, dacă Dumnezeu mi-ar fi sărit un pic în ajutor. Dar, de acum... <<Amin!>>”

* * *

Eu uitasem ce-mi spusese ea legat de „o chelfăneală adevărată”, însă Dumnezeu n-a uitat și, în mai puțin de 48 de ore după supa aia delicioasă, dorința Miei s-a împlinit: m-a văzut bătându-mă cu adevărat. Dar să vezi cum au evoluat lucrurile!

Așa cum îmi propusesem, fetița mea trebuia scăpată din mâinile dementului, maniacului, obsedatului de codițe.

Mi-am pregătit strategia toată seara de duminică și toată dimineața de luni. Am ajuns la concluzia că nu trebuia să-l omor pe puștiul ăla.

Mi-am adus aminte cum procedase tata odată, când aveam vreo nouă ani și venisem acasă bocind. Parcă văd și acum...

- Unde-i bicicleta? m-a întrebat el liniștit.

- Mi-a luat-o un băiaa! am început eu să urlu, apoi am început să bocesc de sărea cămașa de pe mine.

- Păi, tu de ce i-ai dat-o? s-a zborșit tata.

- M-a împins, am îngăimat eu. Mi-a dat cu palma! Era mai mare decât mine!

- Bine! a zis tata plictisit. Hai cu mine!

M-am dus pleoștit după tata până la locul „crimei”. Era vorba de un teren viran, locul nostru de joacă. Țala, zbirul, nu mai era. Nici bicicleta mea.

De fapt, era a tatei. O bicicletă bărbătească, înaltă, cu bară. Tata o vopsise frumos în negru. Era nemțească și destul de veche, dar bună.

- Uite-l, ăla e! am țipat deodată.

Băiatul apăruse de după colț. Pedala în draci și era evident că-i plăceau bicicletele nemțești. Dădea ture cu ea și încerca frânele. Deșiratul ăla era mai înalt chiar și decât tata. Eu n-aș fi avut nicio șansă împotriva lui.

- Ia ascultă, l-a întrebat tata punând mâna ferm pe ghidon și oprind bicicleta, tu câți ani ai?

Țala, roșu tot la față și gâfâind, s-a uitat la tata și-a îngăimat:

- Șaptesprezece.

- Ai avut dreptate, a spus tata întorcând capul spre mine. Chiar că e mult mai mare decât tine!

Și, în timp ce-mi vorbea, brațul lui stâng a țâșnit ca racheta și i-a futut ăluia un dos de palmă. Din ziua aia, băiatul de șaptesprezece ani a refuzat să mai dea ture cu bicicleta mea.

Da, tata ne iubea și pe mine, și pe mama. Ne apăra la o adică. La urma urmei, ce înseamnă dragostea unui bărbat pentru familia lui? Înseamnă:

„Măi, nevastă și dragii mei copilași, am să vă apăr pe toți chiar cu prețul vieții și n-am să las niciodată pe nimeni să vă facă rău! Pentru că vă iubesc, fir-ați ai dracului!”

Lui tata nu-i sufla nimeni în borș. Nu lăsa pe nimeni să-și bage nasul nici în treburile lui, nici în familia lui. El

era singura persoană care avea dreptul să ne cotonogească.

„Bine, bine, mi-am zis un pic încurcat, dar maniacul pe care mă duc să-l pun la punct nu are șaptesprezece ani, ci doar șapte anișori! Cum să fac? Ce să fac? Nu mă pot atinge de el. E doar un copil!”

Am întors problema pe toate fețele, în timp ce pășeam grăbit spre școala unde învăța Gabriela. Am respins cu dispreț ipoteza în care eu ar fi trebuit să merg și să stau de vorbă cu învățătoarea sau directoarea.

Alea erau femeii. N-aveau cum să priceapă problemele grave cu care mă confruntam.

„Am găsit! am gândit fericit. N-o să m-ating de el, dar o să fac o față din aia, fioroasă. O să mă holbez la el! Îl fac din ochi! O să mă viseze la noapte, dementul naibii, spaima codițelor! Las' că-ți arăt eu ție!”

Zis și făcut. M-am uitat la ceas.

Gabriela mea întârzia, așa că mi-am luat o doză de Cola de la chioșcul din fața școlii. Am băut din ea o gură și nu mi-a plăcut absolut deloc. Avea un gust de oribil de cocleală. O ținuseră prea mult în vitrină, la soare.

Am căutat din priviri un coș de gunoi. M-am întors, m-am uitat peste tot. Nimic. Niciun coș. Da' niciunul! Civilizație...

Apoi a apărut și Gabriela. Șoc și groază! Puștiul, piciful, dementul se ținea după ea și-o necăjea. Era real! Vedeam cu ochii mei. O trăgea de codițe. Încerca să-i smulgă ghiozdanul.

Mi-a sărit muștarul imediat. Eram chiar lângă poarta școlii când i-am strigat:

- Las-o-n pace, băiete! Hei, n-auzi?! Lasă-mi fetița, că de nu...

Gabriela începuse să plângă și fugea spre mine, dar dracu' ăla de pici nu se lăsa, fugea după ea ca un duh rău.

Țineam mult la fetiță. Mă durea enorm ceea ce vedeam. Nu era corect!

În momentul ăla s-a produs inevitabilul: mâna mea a prins viață, s-a ridicat singură, doza de Cola a zburat și - *Poc!* - a aterizat direct în fruntea puștiului. Norocuțul lui că era plină doar pe jumătate! Și-al meu.

Fiara aia mică a căzut pe jos și-a-nceput să zbiere ca din gură de șarpe. Era plin de cola pe cămașă. Puzderie de copii în curte. S-au adunat cu toții, a venit și învățătoarea, și profesorii... directoarea. Până și femeia de serviciu zbiera la mine. A fost mai ceva ca la circ.

Puștiul observase că ăia mari îi suflau în cur și răgea ca un pervers de nu se mai oprea. Voia să mi-o facă!

Până la urmă, am privit-o pe Gabriela și i-am spus plictisit:

- Nimic de făcut aici, iepurașule! Hai acasă!

* * *

În seara aia a fost liniște, dar era o liniște ciudată.

De la ultimatumul pe care mi-l dăduse Mia, trecuse o sâmbăta și-o duminică. Acum era luni seară, iar eu eram puținel îngrijorat. Dar cum să nu fiu? În curând, se îplineau cele trei zile! Urma oare să mă dea afară?

Nici măcar nu i-am pomenit de tărășenia cu dementul. Îmi ieșise complet din minte. Muțenia Miei mă punea serios pe gânduri.

„Of, Tiberiule! mi-am zis. Fii și tu mai diplomat! Fii subtil! Hai, omule, gândește! Caută repede o idee de împăcare, ceva!”

Eram în pat și tocmai stinsesem veioza. Ceasul ăla mare, de perete ticăia enervant. Termenul expira în dimineața următoare, iar eu eram un pachet de nervi.

M-am gândit intens la o metodă de împăcare, o idee ca s-o îmbunez... ceva. Nu găseam niciuna. Mintea, pur și simplu, nu m-ajuta, refuza să coopereze.

- Facem prostioare? m-a întrebat Mia în șoaptă.

- Nu, n-am chef! am răspuns preocupat.

- De ce? Ești la ovulație?

- N-am chef și cu asta basta, am spus morocănos.
Sunt bărbat, nu mașină de futut. Noapte bună!

M-am culcat disperat. Nu-mi venea nicio idee. Era
clar: urma să mă dea afară.

CAPITOLUL CINCI

Mă joc în curtea din spate

Și a sosit și dimineața cu pricina. Mi-o amintesc perfect.

Era abia șapte și-un sfert. Prea de dimineată. Nici măcar nu-mi băusem cafeaua. Încă moțaiam în pat.

Gabriela avea ore abia după-amiază, așa că, deocamdată, nu trebuia dusă nicăieri.

Mia se-mbrăcase și se pregătea să plece la serviciu, dar s-a întors și m-a trezit.

- Auzi... e un tip la noi în curte cu un băiețel de mână, mi-a spus ea mirată.

- Așa. Și?

- Ai idee despre ce-i vorba?

- Eu? Absolut deloc. Sunt om serios, Mia, doar mă știi.

- O fi greșit adresa, a spus ea ridicând din umeri.

- Sau poate că n-a greșit-o, am adăugat eu oftând și deschizând niște ochi cârpiți de somn. Știi ceva? Coboară și spune-i tipului să m-aștepte. O lămurim noi, nicio grijă. Zi-i că vin și eu acușica.

M-am frecat la ochi, am mers să mă piș și mi-am zis:

„Stai calm, Tiberiu! O scoatem noi la capăt.”

Am deschis frigiderul și-am înșfăcat sticla de vodcă. Era plină plinuță. Stătea acolo de trei zile, de la ziua mea.

Am desfăcut dopul, mi-am turnat un pahar cu ochi și l-am dat peste cap. Creierul a început imediat să lucreze.

Am aruncat pijamalele pe pat, am tras pe mine un tricou și o pereche de pantaloni de trening, apoi am coborât cât se poate de calm la parter.

Îmi imaginam deja ce avea să se întâmple. Știam exact ce. Îmi spunea creierul meu.

Variantele erau mai multe, dar rezultatul era mereu același.

Varianta 1

- Domnule, mă scuzați că vă deranjez așa de dimineată.

- Nicio problemă. Doriți să mă întrebați ceva?

- Da! Dumneavoastră mi-ați bătut copilul?

- Nu. Nu chiar.

- Bine, voiam doar să verific. De ce-ai spus, bre, că te-a bătut nenea? Las' că vezi tu acasă!

- Ei, lăsați, așa-s copiii. Nu intrați să serviți un pahar de vodcă?

- Știu și eu? Merg la lucru. Mi-e să nu dau de dracu'.

- Dar ce lucrați?

- Sunt mecanic de locomotivă.

- Ah, stați calm, nu e nicio problemă! Locomotiva merge singură pe șine. Ce mare chestie?

- Așa-i! Ia rămâi, măi, obrăznicătură, aici până beau cu nenea un „tun”!

Varianta 2

- Dom'le, știu că e prea de dimineată, dar voiam să aflu... te-ai atins cumva de băiețelul meu?

- Eu? Ha! Am eu față de pedofil? Cum să pun mâna pe un copil? Uite, îmi fac cruce!

- Nu, bre! Întrebam dacă l-ai bătut. L-ai bătut sau nu?

- Doamne, ferește! Știu și eu... Poate așa, un pic.

- Bine, bine! Voiam doar să verific. Ai văzut, fiule? Nu te-a bătut nenea. Nenea e de treabă.

- Nu-i așa că sunteți mecanic de locomotivă?

- Ba da! Aveți întâmplător ceva de băut? Că merg la muncă.

- Pofțiți în casă!

- Măi, drace, tu rămâi aici! Merg să mă împrietenesc cu nenea.

Varianta 3

- Bună dimineața! A ce miroase așa fain?

- Ah, am luat o gură de vodcă din frigider.

- Mmm, sunt mecanic de locomotivă. Cred că mi-ar prinde bine și mie un păhărel.

- Dom'le, dar nu mergi la muncă? Nu-i periculos?

- Dă-i în mă-sa de scârboși! Și așa vor să facă reduceri. Sunt pe lista de concedieri.

- Bine, hai! Dar nu mă întrebi dacă ți-am pocnit copilul?

- Dă-l în pizda mă-sii! E un mincinos. Mă minte tot timpul. Hai, scoate vodca aia!

Varianta 4

- 'Neața! Am să fiu scurt, că merg la muncă. Dumneata?

- Nu.

- Bine. Vodca am adus-o eu!

- Bravo! Așa da! Pofțim în casă!

Așa am coborât de la etaj, făcând calcule și variante până am ajuns în curte. Acolo mă aștepta o matahală de bărbat care ținea de mână un copil.

„Hopa! mi-am zis. Țsta a săpat mai multe șanțuri decât mine!”

Matahala s-a uitat la mine și a scos un muget:

- Tu ai vrut să-mi omori copilul?

N-am avut timp să deschid gura.

- Dă-i, tati, dă-i! zbiera mucosul ăla mic, care era cu el.

Dar taică-su' nu prea putea să-mi dea, pentru că eu fugeam mai repede decât el. Ția răgea în urma mea de parcă alergam pe coaiele lui.

Mă agățam de tot ce-mi ieșea-n cale și semănam obstacole înaintea lui. Rând pe rând i-am pus în cale și masa metalică, și scaunele, și butoiul cu apă de ploaie, însă tipul era al dracului de insistent și aproape că-mi sufla în ceafă.

Până la urmă, inevitabilul s-a produs: am alunecat pe-un ghiveci de-al Miei și matahala a reușit cumva să mă prindă de-un picior.

„Acum sau niciodată! mi-am zis cu părul zbârlit pe ceafă. Sau mă omoară, sau îl omor! Cale de mijloc nu există!”

Și s-a-ncins o cafteală interesantă. Eu îmi pierdusem un pic suflul. Nu mai călcasem de multișor într-o sală de box și, oricum, în curtea Miei nu existau reguli. Foloseam și unul, și celălalt tot ce aveam la îndemână: pumni, picioare, cărămizi, bețe, ghivece.

În jurul nostru peisajul se ondula. Totul se făcea țândări. Geamurile de la intrare au explodat primele.

Tocmai eram pe cale să intrăm în casă și să facem țândări tot ce mai era pe la parter, când Mia a ridicat poșeta deasupra capului și a început să urle și să ne croiască pe amândoi, fără părtinire.

Și eu, și ăla am băgat capetele între umeri și am renunțat să mai intrăm în casă, însă Mia nu a renunțat deloc să ne miruie.

- Dă-i, Tiberiu, bate-l! striga Gabriela.

Draga de ea! Scosese capul pe geamul de la etaj și mă încuraja de acolo.

- Chem polițiaaaa! striga vecina de peste gard. S-o chem?

- Nu-i nevoie! a țipat Mia aruncând poșeta și înșfăcând o mătură lungă. Mă descurc eu cu haimanalele astea două!

Nu mințea, adevărul este că se descurca destul de bine. Deși n-am numărat, cred și-n ziua de azi că eu am luat mai multe mături în cap decât celălalt.

Dar în viață orice lucru are un început, un cuprins și o încheiere. În cele din urmă, am devenit neatent și tipul a profitat și m-a croșetat. Am încasat-o urât în meclă și m-am lungit la pământ deziluzionat complet de meandrele vieții. Tocmai începusem să mă cufund în spasmele negre ale morții, când am auzit-o pe matahală guițând:

- Mâna mea! Văleeeu! Mâna mea!

Am deschis un ochi și am privit cu atenție în jur. Nu eram complet mort.

Tipul zbiera de mama focului și se uita năuc la pumnul lui.

- Dă să văd și eu! am spus ridicându-mă de jos. Mda, arată rău. Ce-i chestia aia albă, înfiptă în pumnul tău?

- Care aia? a întrebat și Mia, apropiindu-se.

- Cum „care aia”, femeie? m-am oțărât eu. Tu nu vezi? Uite aici! Chestia asta albă, înfiptă-n pumn.

- E un dinte, a spus Mia clipind mirată. Al cui o fi?

Tipul s-a făcut deodată alb la față și s-a întins pe jos oftând.

- Mia, am țipat, du-te și adu repede niște apă să-l stropim pe ăsta, că ne moare-n curte. Omule, ți-e rău?

- Mă-nțeapă inima, a bolborosit el.

- Nu muri, tatiii! zbiera ăla micul cu mucii ieșiți la nas.

- Stai calm, că nu moare! i-am zis piciului. Cum să moară? Nici n-am apucat să ciocnesc un pahar cu el. Auzi, m-am întors eu spre ăla, tu nu cumva ești mecanic de locomotivă?

Omul a clipit și a șoptit ceva. Sigur era pe moarte. Probabil voia să-mi spună o ultimă dorință. Mi-am apropiat urechea.

- Sunt florar, a gemut el. Lucrez acasă, în seră, dar am și o florărie.

L-am privit cu dezgust. Trăia de pe urma buruienilor. Eu crezusem că-i om cinstit.

Mia a adus iute niște apa și l-a stropit pe tip, iar eu mi-am plimbat atent limba prin gură. Da, Mia avusese dreptate: era vorba de un dinte.

- Nu te speria, i-am spus calm omului, este dintele meu. Poți să-l păstrezi.

- O să se infecteze, a gemut el.

- Atunci du-te-n pizda mă-tii la spital! am urlat. Ce stai și te uiți așa la mine? Aștepți, poate, ceva de băut?

- O să te dau în judecată! a zberlat el ridicând mâna spre mine, apoi a văzut iar dintele și s-a înmuiat ca o cârpă.

L-am luat frumușel de guler și i-am făcut vânt dincolo de poartă. Puștiul o ștersese deja.

- Ascultați-mă amândoi! le-am strigat în urmă. Dacă se mai atinge vreunul de fetița mea, mă fac foc și pară! De data asta vă las pe amândoi în viață, dar țineți minte ce v-am spus!

Am trântit poarta cu năduf și m-am dus în casă să-mi fac prima cafea a zilei.

- Zmeule! mi-a spus Mia în bucătărie, privindu-mă cu un zâmbet ciudat.

- Oh, termin-o! Du-te la muncă!

- Zmeul zmeilor!

- Pupă-mă undeva!

* * *

În seara aia, fața mea s-a umflat și-a-nceput să mă doară urât de tot. Pentru a doua oară-n viață, aveam nasul spart și aveam, nu unul, ci doi dinți lipsă. Chiar cei de sus, din față.

Stăteam în fotoliu și mă uitam la televizor cu vata ieșindu-mi din ambele nări și cu buza de sus umflată.

- Semeni un pic cu fiul lui Dracula, mi-a spus Mia privindu-mă din profil.

Săraca, începuse încă de dimineață curățenia! Se învoise de la patroană.

Pe afară, geamgiul înlocuia câteva geamuri de la parter.

Gabriela nu s-a mai dus la școală. Cum să meargă? Avea de strâns cu fărășul toate ghivecele sparte din curte. Fiecare avea câte ceva de făcut. Încetul cu încetul, curățenia și ordinea ieșeau iar la suprafață. Doar eu stăteam și gemeam ca un mutilat de război.

- O să-mi citească mami în seara asta?

- Cred că da, Gabriela! i-am răspuns cu o voce un pic sâsâită. Ssau poate că o să-ți citești ssingură. Ce zici? Ești în clasa a doua, ar fi timpul să începi ss-o faci.

Mia a intrat și s-a așezat obosită pe celălalt fotoliu:

- Gabriela, e ora de culcare! Spune-i noapte bună lui Tiberiu și du-te la tine.

Fetița a plecat.

La televizor era un documentar despre un transplant de inimă. Chirurgul opera și explica ceva despre combaterea microbilor într-o sală de operație.

- Sper să i se infecteze buruienistului mâna și să trebuiască să i-o taie, am spus eu morocănos, privind televizorul.

- Iar eu sper, a zis Mia, ca pe viitor să te gândești de două ori înainte de a bate un puști de clasa a doua.

- Îți jur că n-am pus mâna pe el!

- Bine! Cum zici tu.

A venit la mine. S-a așezat alături și m-a mângâiat pe cap privindu-mă jumătate tristă, jumătate amuzată.

- Știu eu un stomatolog bun, m-a consolată ea. O să ai niște dinți... ca noi. Nu-ți fă griji, Tiberiu!

- Dar nici nu-mi făceam! am făcut eu pe grozavul. O să am mai puțin de lucru cu periajul dinților.

Mia continua să-mi mângâie părul și mi-am îndreptat fața spre ea. S-a aplecat și m-a sărutat pe frunte.

- Știi, a zis ea, mi-a plăcut când ai zis că... nimeni nu se atinge de fetița ta.

- Dar Gabriela este fetița mea! am făcut mirat.

- Dar eu? Sunt și eu fetița ta?

- Nu știu, am șoptit zăpăcit. Chiar nu știu. Mai negociem. Mai vedem noi.

- Mi-ar plăcea să știu că și eu sunt tot fetița ta, a șoptit ea foarte încet.

- Iar mie mi-ar plăcea să te duci și să-mi aduci sticla aia cu vodcă rece de la frigider, am mormăit eu.

- Și două pahare? m-a întrebat zâmbind.

Am privit-o confuz. Trebuiau două pahare? Sau nu?

Mi-am cercetat sufletul. Nu găseam nicicum răspunsul pe care-l căutam. M-am afundat în muțenie.

Mia și-a trecut ușor degetele peste obrazul meu și mi-a spus doar atât:

- Te iubesc, știrbule!

* * *

În noaptea aia, Mia a stat în baie mai mult ca-n alte dați. Când a venit și s-a băgat în pat lângă mine, aproape că adormisem.

- Te-am iertat! a șoptit ea lângă urechea mea. Vrei să ne jucăm?

Mâna ei s-a strecurat pe sub pantalonii mei de pijama. Părea un șarpe călduț și obraznic. Am oftat și am lăsat-o să-și facă de cap.

A trecut un minut. Începea să-mi placă. Am uitat de durerea mea de dinți. Am uitat că aveam nasul spart, vată în nări și gingiile umflate.

Eram eu un bărbat mutilat, însă nu de la buric în jos. Am cuprins-o în brațe.

De cealaltă parte a camerei era băgată în priză o veioză micuță. Arunca o lumină slabă și verde peste noi. Păream doi marțieni în călduri.

Mia mi-a scos chiloții și i-a aruncat cât colo, pe dulap, iar eu am început să trag nerăbdător de-ai ei.

- Uite care-i treaba... a spus ea gânditoare, oprindu-mă cu blândețe. Ești un ticălos afurisit și nu prea meriți asta, dar am să fac pentru tine o chestie pe care n-am făcut-o nici măcar pentru răposatul meu soț, Dumnezeu să-l odihnească!

- Adică?

- Am o surpriză pentru tine, a zis ea zâmbind. O să te las să te joci în curtea din spate.

- Ce tot îndrugi tu acolo? am îngăimat, pipăindu-mi nasul care începuse să mă doară. Noi n-avem nicio curte în spatele casei.

- Prostuțule! s-a hlizit Mia.

A întins mâna și a luat ceva de pe noptieră.

- Dă-te bine cu crema asta, mi-a spus.

Am înțeles pe loc.

- Aha! Tu vorbeai despre ușa din spatele casei, nu?

- Cam așa ceva, a murmurat ea. Asta era ideea. Dar nu te bucura prea tare. Sunt ani de zile de când n-am mai deschis ușa aceea pentru nimeni. Posibil să-i scârțâie balamalele. Posibil să mă răzgândesc.

M-am dat bine peste tot cu crema aia și s-a dat și ea, după care s-a ridicat hotărâtă și m-a încălecat.

- Să nu te miști! m-a avertizat ea. Nici măcar să nu respiri, auzi? Mă mișc doar eu.

- Facă-se voia ta! am spus inocent ca un motan pregătit să dea atacul la oala cu smântână.

Câteva minute mai târziu eram pe cale să termin. Era interesant. Era ceva complet diferit.

Am privit-o. Părea o călăreață care încerca să stăpânească un armăsar năvălaș. Recunosc, eram năvălaș, dar și ea era foarte încinsă.

- Mai am un pic și termin, am anunțat-o gemând. Ești sigură că nu vrei s-o scot și să te bat cu ea peste gură?

- Neno... rocitule, a gemut ea cu ochii închiși, mușcându-și buza. Mă... ah... mă bucur că ți-a scos... ăăă... ăla dinții!

Am prins-o de șolduri și-am tras-o mai tare spre mine, apoi... cam asta a fost.

Eram un cuplu disfuncțional și n-o mai făcuserăm de aproape patru săptămâni, iar acum o făceam în felul acela, nou. Era prea mult pentru mine!

Tot pachetul meu a fost expedit adânc spre destinatar. Pentru prima oară de când o știam, Mia îmi oferise niște dimensiuni acceptabile, așa că am ținut-o în brațe minute în șir. Îi crescuseră brusc acțiunile la bursă.

- Nu m-am mai simțit de mult atât de virgină, a glumit ea sprijinindu-și capul pe umărul meu. Tiberiu, spune-mi sincer, tu cum te simți?

„Hai, nu fi prost! mi-am zis. Spune-i că a fost cea mai tare experiență din viața ta! Da! Laud-o, măgulește-o, lingusește-o! O să mai ai nevoie de fundul ei și altădată!”

- Cum te simți, iubitul? m-a întrebat ea din nou sărutându-mă pe piept.

- Sincer să fiu, mă simt un pic cam... homosexual.

Asta i-am spus. Apoi m-am mirat singur de ceea ce-i spuseseam.

A fost prima și ultima dată când Mia m-a lăsat să mă joc în curtea din spate.

CAPITOLUL ȘASE

Burțile mari sunt sexy

Trăiam și atât. Trecuseră peste mine alte cinci luni și eram tot în casa aia. Eram bărbatul acelei femei, iar ea avea impresia că este femeia mea.

N-o iubeam. Adevărul este că nici măcar nu mă străduiam. Doar locuiam cu ea, mâncam cu ea, munceam alături de ea și, uneori, mă mai și împerecheam cu ea. Era o rutină călduță, dar nu dragoste.

În viață te poți obișnui destul de repede cu anumite chestii la fel cum și eu m-am obișnuit cu dinții mei falși, cei pe care mi-i montase dentistul.

Dar, deși m-am obișnuit cu noii mei dinți și deși mă slujeau ca și cum ar fi fost ai mei, atunci când mă uitam în oglindă, vedeam clar că... nu erau dinții mei.

La fel se întâmpla și în serile când ea mă ruga s-o țin un pic în brațe. O țineam de parcă aș fi iubit-o, o mângâiam, dar simțeam în tot trupul meu că n-o iubeam.

„Poate că așa-i normal, îmi ziceam. Poate că toți bărbații din lume nu-și iubesc femeile. Poate că toți joacă doar un rol în familiile lor.

Poate că un bărbat poate iubi orice femeie din lume, mai puțin cea cu care trăiește zi de zi. Dacă-i așa, înseamnă că problema nu-i la mine.”

Se spune că monotonia ucide. Așa este!

Cu siguranță că pe lume asta există și bărbați care adoră un trai pașnic și monoton. Pentru ei, Mia ar fi fost

o mană cerească. Eu mă sufocam! Primisem un dar de care nu aveam trebuință.

Însă Dumnezeu a văzut că nu mă mulțumea darul lui, așa c-a întins un deget spre monotonia noastră și, *poc!*, într-o zi, Mia m-a întrebat pe neașteptate:

- Auzi, tu te simți bine aici, cu noi?

Făceam baie și o chemasem doar ca să mă spele pe spate.

Am întors capul și am privit-o mirat. Nu înțelegeam de ce-mi punea întrebări tâmpite. Ce rost avea întrebarea ei?

În opinia mea, totul era clar: ajunseseam la maximul posibilităților în relația noastră. Nu aveam o locuință și un serviciu bun? Aveam!

În plus, mai aveam și un copil la care țineam ca la ochii din cap și o femeie care, deși uneori colțoasă, mă respecta și ținea la mine.

Aproape că eram o familie. Nu „aproape”! Chiar eram o familie în toată regula!

- Dacă mă simt bine? am spus îngândurat. Hmm, eu zic că da! O iubesc pe Gabriela și văd că te pot tolera și pe tine, femeie. De ce mă-ntrebi?

- Ce-ar fi să ne căsătorim? a murmurat ea zâmbind.

Am făcut ochii mari. Apoi mici.

- Dar ce-ți veni?

Practic, eram căsătoriți de trei ani. Însuși faptul că făceam sex foarte rar era cea mai bună dovadă că eram căsătoriți. Dacă nu mă mai interesa ca femeie, asta însemna foarte clar că-mi devenise nevastă.

În pat, ritualul nostru de împerechere devenise rutină. Aveam o anumită ordine pe care o respectam totdeauna. Nici dacă ar fi fost ceva scris și bătut în cuie pe perete, tot n-ar fi fost respectat atât de bine, pas cu pas.

Când simțeam că începea să se pisicească și să toarcă lângă mine, îmi spuneam în gând doar atât:

„Iar? Bine, fie! În seara asta n-am să merg la baie!”

Ne sărutam politicos cam un minut, timp în care o trăgeam de țâțe așa, de formă.

Coboram apoi cu sărutările între picioarele ei pentru încă un minut. Apoi părăseam locul acela și urma rândul ei: o lăsam să mi-o sugă tot cam un minut.

După aia, îi băgam o mână-n păr și-o trăgeam brutal spre mine, o întindeam pe spate și mă suiam peste ea. Trebuia să o penetrez normal ca să nu uite cine era bărbat în casa aia.

O făceam totdeauna în clasica poziție a misionarului (de ce dracu' se cheamă așa, omoară-mă dacă-nțeleg) și mă mișcam întotdeauna foarte repede în ea, dar nu simțeam mare lucru.

- Strânge și tu un pic, ce dracu'! mârâiam iritat. Ți bați joc de mine? O faci înadins, așa-i?

Apoi venea momentul meu glorios și trist.

Mai gemeam amândoi un pic așa, din respect reciproc, însă nu prea tare, ca să nu ne-audă fetița. Și cu asta basta! Era timpul ca ea să meargă la baie.

Mă rostogoleam pe-o parte și analizam liniștit tavanul. Se rezolvase. Îmi făcusem datoria și acum avea să mă lase naibii în pace.

Simțea și ea asta, fără să fie nevoie să-i spun vreun cuvânt. Ieșea tăcută din cameră, iar eu oftam ușurat pentru că știam că scăpasem de atenția ei cel puțin două săptămâni.

Rutina aia era făcută după regulile mele. E adevărat, cu ani în urmă, totul se termina invariabil cu o plesneală sănătoasă peste gură, dar am pus piciorul în prag într-o zi, când i-am spus:

- Încetează odată cu chestia asta! Nu-mi place!

- Îmi place mie, a răspuns ea, uitându-se mirată la mine. Este „păsărica” mea!

Tocmai îmi terminasem treaba cu ea și nu prea eram într-o dispoziție de zile mari.

- Am zis că nu-mi place! am strigat. Clar? Poți să-țiiei păsărica aia, a ta și să ți-o bagi în undeva, auzi?

- Nu țipa la mi...

- Cum să nu țip? E scârbos ce faci! Ești scârboasă când faci asta! Mi-e scârbă de tine!

A tresărit de parc-aș fi aruncat o găleată de apă rece peste ea. Stătea acolo, în fața mea, și se uita la mine ca o vacă lovită între coarne. Apoi a înghițit în sec și-a ieșit din cameră fără să-mi spună niciun cuvânt.

A fost mută tot restul zilei. Și roșie în obraji.

Mă evita. Își făcea de lucru numai pe lângă fetiță.

Am prins un moment când Gabriela a ieșit și-am înghesuit-o într-un colț al bucătăriei. I-am apucat brațele și i le-am lipit de perete, apoi i-am spus furios:

- Mia, uită-te la mine! Am zis să te uiți la mine!

M-a privit cu niște ochi umezi.

- Să nu dea naiba să-ncepi să bocești, da?! Nu vrei să te vadă Gabriela pișând ochii.

- Ce vrei? a șoptit ea. Ce mai vrei de la mine?

- Un singur lucru: să încetezi să te mai porți ca o anormală.

- Tu ești singurul anormal din casa asta, mi-a răspuns cu ură, încercând să-și smulgă încheieturile din palmele mele.

Am lipit-o și mai tare de perete.

- Sau încetezi cu tâmpenia aia, sau...

- Sau ce?

M-am stăpânit. Adevărul este că mai aveam un pic și o pocneam. Am eliberat-o. I-am luat fața în mâini și am privit-o în ochi. Plângea.

Am luat-o în brațe. S-a smuncit. Am strâns-o tare și i-am șoptit la ureche:

- Încetează s-o mai săruți pe Gabriela pe frunte cu gura... asta! Sau încetează odată cu... știi tu ce! Ai de ales.

- Lasă-mă! Dă-mi dru...

- Nu te las, tâmpita naibii! Bocește cât vrei, dar ascultă-mă ce-ți spun: fetița e și a mea, nu doar a ta! E copilul nostru și am și eu un cuvânt de spus! Ea nu-nțelege. E... nevinovată. E doar un copil. Respectă asta!

Mia a privit într-o parte. Am înțeles că partida era câștigată și-am eliberat-o. Tocmai atunci a intrat și Gabriela și ne-a privit pe amândoi mirată. S-a oprit chiar în pragul ușii.

- Mami, plângeră? a întrebat ea.

- Mami plânge pentru că avea ceva în ochi, am răspuns eu zâmbind. O mizerie! Dar eu i-am scos-o și acum vede mai bine. Vede mai clar.

Și Mia a renunțat rând pe rând la tot ceea ce i-am cerut. Eu stabileam ce era bine și ce trebuia făcut în relația noastră.

Iar acum, ei, poftim! Ce-mi auzeau urechile?

Stăteam în cada aia cu apă fierbinte și-o ascultam pe Mia vorbindu-mi despre căsătorie.

- Săpunește-mă pe spate și termină cu prostiile! i-am zis.

- Mă gândeam și eu... așa, a spus ea trăgănat în timp ce-mi ștergea ușor spatele. Căsătoria ar fi un lucru potrivit și pentru noi și pentru Gabriela. Știi, e confuz pentru ea... felul în care trăim noi acum. Dacă ne-am căsători, ar putea și ea să-ți spună, în sfârșit, „tată”.

- Vrei să ne căsătorim numai și numai ca să-mi poată spune Gabriela „tată”?

- Și pentru asta. Și pentru... mine.

- Nu știu ce să-ți zic, Mia, i-am răspuns încurcat.

„Ei, poftim! mi-am zis nervos. Femeile știu să-și aleagă bine momentul. Stau în cadă, gol pușcă, plin de săpun și ea sare pe mine cu propunerea asta. Unde să fug? Ce să fac?”

Dacă eram pe undeva, prin casă, deschideam ușa frumușel și plecam în oraș, la o bere. Dar așa?”

Am privit-o nemulțumit. Zâmbea.

- Repet: nu știu ce să-ți zic. Chiar nu știu. Dar, știi ceva? Dacă tu simți atât de tare nevoia să te căsătorești cu mine, de ce naiba nu mă ceri tu pe mine? i-am spus, încercând să par glumeț.

- Vorbești serios? a întrebat ea amuzată.

M-am ridicat, am pornit dușul și m-am clătit bine, apoi am ieșit din cadă.

- Da, Mia, am continuat, vorbesc serios. Dă-mi prosopul ăla! Adică unde scrie, mă rog, că numai bărbații trebuie să facă cererile de căsătorie? E vreo regulă, ceva?

- Adică vrei ca eu să te cer pe tine de nev... *ptiu!* ... de bărbat?

Am privit-o și mi-a venit să râd când i-am văzut fața.

Deși îmi pusesem dinții la loc, nu știu cum se face, dar parcă nu mai puteam să rânjesc din toată inima. Mia se înșelase, dentistul ei nu era chiar atât de bun. Dinții falși erau un pic mai mari decât ceilalți. Uneori mi se păreau gigantici. Parcă semănau cu niște boabe de fasole pătrată. Dar nu se observa, dacă-mi țineam gura închisă. De data aia însă, nu prea puteam să mi-o țin închisă. Am pufnit în râs.

- Păi, dacă-ți dorești atât de mult, fă-o, dragă! Cere-mă de bărbat! Dă-ncoa' halatul!

- Bine, a zâmbit ea întinzându-mi halatul. Vrei să fi...

- Ne, ne, ne! Ce-i asta? Nu așa. Îngenunchează în fața mea. Fă-o ca lumea. Fă-o cum trebuie.

Mia și-a scuturat supărată coama roșcată.

- Știi ceva? a făcut ea masându-și tâmplele. Cred că m-am răzgândit! Nu cred că meriți să-mi fi bărbat.

- Așa ziceam și eu, am răspuns, ieșind din baie și mergând spre bucătărie. Pe unde, naiba, ai pus berea aia, femeie?! Mai e vreo sticlă-n frigider sau te pomenești că trebuie să caut tocmai în cămară?

Am cules o bere din frigider și apoi m-am tolănit în fotoliu.

Am deschis televizorul. Peste puțin timp, urma să nceapă o emisiune despre urși polari. Eram înnebunit după urșii polari. Tot ce făceau era să se plimbe de pe o banchiză pe alta și să aștepte focile la ieșirea din apă. Stăteau lângă copcă și, când amârătele de foci ieșeau să respire, *pac!* le frecau o labă peste cap. Urșii polari erau cei mai tari. Aveau metode simple, dar eficiente.

Mia a intrat în cameră cu o față liniștită și a scos televizorul din priză. Fir-ar! Apoi a venit lângă mine, mi-a luat berea din mână, a tras un gât, și-a pus-o pe măsură. Zâmbea.

De ce dracu' zâmbea? Eu nu zâmbeam.

M-a luat ușor de mână și a-nngenuncheat lângă fotoliu.

- Tiberiu, vrei să te căsătorești cu mine?

Asta era? Pentru asta pierdeam eu documentarul cu urși polari? Oare ce-ar fi trebuit să mai inventez ca să mă lase odată în pace. Poate că... Poate ce?

„Poate c-ar trebui să fii și tu om și să te-nsori cu ea. Ar fi o dovadă de respect, nu crezi?”

Am privit zăpăcit în jurul meu. Ăla sigur nu fusese gândul meu. Era vocea mea, dar gândul nu-mi aparținea.

„Sau poate c-ar trebui să merg la doctor și să-l implor să mă primească înapoi la balamuc! mi-am zis speriat.”

Căsătorie? Încă o dată? Hmm...

Nu mă gândisem niciodată cu seriozitate la asta, dar - dacă tot venise vorba - poate era momentul să mă gândesc. Mia nu era fată rea.

Ce dacă avea vreo zece ani în plus? Ce dacă nu mai avea în ea magnetism? Nu era important.

Și ce dacă sexul nostru era de căcat? Ce legătură are o căsătorie cu asta?

Ceva totuși lipsea.

- Tiberiu, nu mă ține cu inima la gură! m-a rugat ea, privindu-mă cu niște ochi plini de dragoste. Hai, dă-o încolo de treabă! Vrei sau nu vrei?

Da, era dragoste. O recunoșteam. M-au trecut florii și am uitat de urșii polari.

- Mai ții minte prima oară când te-am condus de la cofetărie până acasă? am întrebat-o încetișor. Ia zi... mai ții minte când m-ai lăsat să-ți mângâi pisica prima oară?

- Da, a răspuns ea râzând.

- Eram tot însurat și atunci, i-am spus cu răceală. Dar asta nu m-a împiedicat să vin acasă la tine.

- Da, dar...

- Ei bine, ți-am lăsat atunci impresia că eram fericit? Sau... ai avut tu impresia că eram un soț foarte fidel nevastă-mii?

- Nu, a răspuns ea privind într-o parte.

- Vezi? Exact despre asta e vorba. Căsătoria este doar un mare fâs. O formalitate, o amărăță de bucată de hârtie. Un zero. Practic, noi doi suntem deja căsătoriți. Hai, ridică-te, nu mai sta în genunchi! Știi bine că ai probleme cu genunchii. Diseară, o să mă pui iar să-ți fac masaj.

- Grijuliu mai ești cu mine, a șoptit ea supărată, dar continuând să stea așa și să-mi țină mâna.

Am întins cealaltă mână și mi-am luat berea de pe masă. Am tras un gât, am făcut repede niște calcule în sinea mea și am luat o decizie.

- Mia, în principiu, vreau, accept să fii nevasta mea, dar am și eu o condiție.

- Care? a întrebat ea zâmbind iar. Vorbește-mi deschis.

- Mă-nsor cu tine numai și numai dacă-mi faci un copil.

De data aia s-a ridicat de jos și și-a frecat genunchii cu palmele.

- Un copil, a bolborosit ea. Alt copil?

- Da. Normal că altul! Ce te miri așa? Căsătoria vine la pachet cu facerea de copii! Anu' și cârlanu'!

- S-o crezi tu! a exclamat ea arătându-mi un anume deget.

- O iubesc pe Gabriela, i-am explicat eu. Este fetița mea. Mă gândesc la ea și nu-mi place că e singură. Vreau să-i faci un frățior ca să aibă cu cine să se joace. Frații sunt... importanți. Doamne, de ce n-am avut și eu un frate mai mic? L-aș fi bătut toată ziua. Nu m-aș fi plictisit nicio secundă! Așa că nu pentru mine îți cer asta, ci pentru ea, pentru Gabrielita. Vreau să fie fericită.

- Alt copil, a repetat Mia dusă pe gânduri.

S-a dat un pas înapoi și s-a așezat moale pe celălalt fotoliu.

- Ce-i? i-am aruncat eu batjocoritor. Gata? Nu mai vrei să te măriți cu mine? Repede te mai descurajezi, fato!

- Nu mă descurajez, mi-a răspuns ea foarte serioasă. Mă gândesc.

- Ai bazinul destul de larg. Poți să mai faci încă un copil fără probleme, chiar dacă ai treizeci și șase de ani.

- Îți mulțumesc că mi-ai reamintit câți ani am, a răspuns ea înțepată. Trebuia s-o faci, nu-i așa? Asta era? Fii sincer!

- Ascultă, mă doare-n cur de diferența de vârstă dintre noi. Nu înseamnă nimic pentru mine. Dar vreau un copil, înțelegi? Dovedește-ți dragostea. Asta înseamnă dragoste, nu gargara! Nu-i suficient doar să dai din gură. Hai până dincolo și dă un pic și din fund. Vreau să porți în pânțe copilul nostru. Să-l porți în tine nouă luni. Vreau să-ți văd burta crescând din dragoste pentru mine! Asta se numește dragoste, fă! Asta înseamnă o căsătorie adevărată! Asta-i prețul!

- Adică, te cumpăr?

- Mă cumperi pe viață, da! i-am răspuns rânjind.

- Așa gândești? a strigat ea. Trebuie ca eu să vomit diminețile, să arăt grasă ca o vacă și apoi să urlu din toți rărunchii la maternitate numai și numai ca să te am pe tine? Ca să-mi dovedesc dragostea? Asta-i prețul?

- Exagerezi.

- Exagerez? a țipat ea. Ai încercat vreodată să scoți un pepene pe cur?

M-a privit furioasă și avea niște ochi din care săreau parcă scânteii. Apoi s-a ridicat din fotoliu și a spus doar atât:

- Bine, nemernicule! O să-ți fac un plod!

CAPITOLUL ȘAPTE

Malpraxis și ovulații la servicii

- Blestemaților!

Privesc înfuriat capcana de pește. Am în ea doi pești buni și cinci din aceia, otrăviți, în patru culori. Parcă ar fi o invazie. Și ieri am de avut de furcă la fel.

- Încearcă să nu îi scapi pe toți, ca data trecută, șoptește Eva. Ȑia buni rămân, da?

- Crezi că te pricepi mai bine? răspund tăios. Pofitim, dragălașo! Ia bățul și scoate-i tu.

În mai puțin de cinci minute, cei cinci pești blestemați ne părăsesc, iar ceilalți doi așteaptă cumiți să fie puși la frigare.

Recunosc, o mână de femeie poate face chestii mult mai interesante decât una de bărbat, însă n-o să-i spun asta Evei.

- Fac eu focul? întrebă ea zâmbind.

Îi fac semn să-și vadă de treburile ei și mă apuc să aprind focul, apoi frig cu răbdare peștii. Sunt doi. Îi împart frățește și mușc cu poftă dintr-al meu.

Deodată, Eva sare de pe nisip și-o ia la fugă ca apucata. Se oprește brusc, sapă ca un câine în nisip și vomită acolo icnind.

Mă holbez la peștele din mâna mea, apoi la Eva.

- Nu-mi spune că și ăștia sunt otrăviți! strig înspăimântat.

Arunc peștele cât colo și scuip îngrozit tot ce am în gură, apoi fug spre Eva. O găsesc albă la față ca laptele.

- Ți-e rău, așa-i? exclam îngrijorat. A început otrava să lucreze? Vorbește, fată! Simți paralizia?

- Nu mi-e rău, îngaimă ea. Dă-te mai încolo. Nu mi-e...

- Dar ce ai?

- Cred că m-am înecat cu un os.

- Asta-i culmea! spun oftând. M-ai speriat de moarte. Să nu mai faci chestia asta niciodată! Fir-ar să fie, m-ai făcut să scuip bunătate de pește!

Eva icnește și începe să sape altă groapă. Dumnezeule, e patetică! Mă-ntorc liniștit la peștele meu. Îl culeg de jos și-l scutur bine de nisip.

- Mi-e mai bine! mă anunță ea, revenind.

- Auzi, tu mai mănânci bucata aia care ți-a rămas? o întreb cu un aer dezinteresat.

- Normal c-o mănânc! răspunde ea țâfnoasă.

* * *

- Deci, spune Eva dusă pe gânduri, să înțeleg că undeva, în lumea asta mare, te așteaptă o soție și doi copii? Sau poate... trei copii? Ori patru?

Nu-i răspund. Încerc de jumătate de oră să reconstruiesc umbrarul, dar nu prea am spor. Ar fi trebuit să urmez cândva un curs de împletit liane. Mi-ar fi folosit acum.

- Ia și ține un pic de-aici! îi spun.

- Acum înțeleg bine de ce ești mai tot timpul prost dispus, continuă ea prinzând între degete capătul lianei. Da, acum pricep: te gândești mereu la familia ta și chestia asta te roade. Eu una sunt mai norocoasă, adaugă ea. N-am la cine să mă întorc. Pe mine nu m-așteaptă nimeni.

Lucrăm amândoi ca o echipă bună. După un sfert de oră umbrarul e gata.

- Câți copii ai? întrebă ea deodată.

- Vai de viața mea! gemeam eu, ținând punga de gheață pe falcă.

Mia mă privea cu milă. Era ora trei dimineța și mai târziu, pe la șapte, urma să plecăm și unul, și celălalt la serviciu. Plus că eu trebuia să duc și fetița la școală. Tot greu cădea mereu pe umerii mei.

- Doar ți-am zis să nu mai bei bere de la frigider! m-a certat ea, apoi a adăugat: Uite, îți fac o programare la dentist! Vrei? Îți fac, da?

- Nu mă mai duc la cârpaciul ăla nici mort! am zberiat. Tu nu vezi ce boabe de fasole mi-a pus în gură? Trebuie să caut altul, mai priceput. Ia dă-ncoace cartea aia, „Pagini Aurii”. Unde e?

Am smuls-o din mâna ei și am început s-o răsfoiesc cu o singură mână. Cu cealaltă îmi apăsam gheața pe falcă.

„Trebuie să fie o infecție! mi-am zis. Sigur e o infecție! Mă doare și dintele, și gingia de mor!”

Mi-am notat numărul pe o bucățică de hârtie și, pe la prânz, am sunat acolo. Tipa care mi-a răspuns, probabil o asistentă, mi-a zis să fiu la cabinet la 19 fix și-a-nchis.

„Ce tâmpită! mi-am zis plângând. Cum să rezist eu până la 19? N-o să rezist!”

Ceva era ciudat: asistenta de la celălalt capăt al firului avea o voce destul de familiară. Am derulat mental toate vocile femeilor cu care avusesem de-a face, dar nu mi-am amintit de unde s-o iau.

Totuși, vocea îmi părea cunoscută. Până la urmă, am ridicat din umeri și mi-am amintit că aveam o falcă și că mă durea. Am început să mă vait iar.

Pe la 19 fără un sfert ajungeam în fața cabinetului, dar - surpriză! - dintele nu mă mai durea deloc.

- Ei, bravo! am gândit cu voce tare. Cum o să-i explic ce mă doare, dacă nici măcar eu nu mai știu care-i dintele cu pricina?

Mi-am tras o palmă peste falcă. Nimic. Mi-am mai tras una. Nicio reacție. Durerea devenise un lucru străin, abstract.

Pe la 19 fără 5, vesel nevoie mare, plecam din fața cabinetului. De ce să mai intru acolo? Ce dacă aveam programare? Dintele se vindecase, nu?

Pe la 19 și 10, gemeam în taxi și-l imploram pe șofer să întoarcă mașina și să mă ducă la cabinet. Durerea revenise.

Pe la 19 și 20, intram în sala de așteptare cu nasu-n jos, ca un condamnat la moarte. De data aia, durerea era cu mine. O aveam. Am oftat stoic și m-am așezat pe un scaun.

Priveam cu ciudă la cele patru persoane care erau deja acolo. Pierdusem bunătatea de programare.

„Nici măcar nu mi-am luat ceva de citit, mi-am spus, luând de pe masă o revistă de sport.”

Exact în momentul ăla, freza stomatologului a început să urle dincolo de ușă.

Am scăpat revista din mână și m-am lipit de scaun. Ceilalți patru, adică două babe, un bărbat între două vârste și copilul de lângă el s-au uitat mirați la mine.

M-am uitat și eu la ei, însă urechile mele „se uitau” dincolo de ușă, la freza aia afurisită care nu mai voia să se oprească. Și, deodată, mi-am dat seama: dintele nu mă mai durea. Se vindecase.

- Auuu! s-a auzit de dincolo. Fir-ar să fie! Ah, ce doare...

- Da' ce-ați pățit, domnu' doctor? s-a auzit vocea asistentei. Mda, era vocea aia... familiară.

- Mi-a sărit o bucată de smalt în ochi, s-a văitat dentistul. Exact în ochi! Doamne, ce mă ustură ochiul! Merg repede să mă clătesc.

Am rânjit. Se părea că aia era ziua mea norocoasă. Cum să mai lucreze cineva, dacă e chior? Eram salvat! Puteam să mă car.

- S-a rezolvat! s-a auzit iar vocea doctorului. Nina, dă-mi din fișet o oglindă de doi cu patru. Continuăm!

Și freza a început să urle iar.

- Dar ăsta-i dement! am gemut eu, uitându-mă îngrozit la ceilalți. Iisuse Mare, tipul ăsta lucrează cu-n singur ochi! Ar trebui dat în judecată pentru malpraxis.

- Glumiți? m-a întrebat o babă.

- Nu, deloc! am răspuns serios. Am ceva cunoștințe de Drept! Știu bine ce spun!

Apoi m-am ridicat în picioare și mi-am pipăit falca. Eram sănătos tun! Ce rost mai avea să-mi bage chiorul ăla degetele-n gură?

Am ieșit afară repede, am făcut semn unui taxi și m-am aruncat pe banchetă.

„Oare ce-o fi aia, <<oglindă de doi cu patru>>? m-am întrebat în timp ce-i dădeam șoferului adresa.”

* * *

Eu uitasem că trebuia să-i fac un copil Miei, însă ea nu uitase. E adevărat, la început fusese sută la sută împotriva ideii de a avea un plod, dar apoi...

Știi, am citit pe undeva că, atunci când avem de a face cu o chestie care ne scoate din minți, ne împăcăm cu situația în cinci pași: negare, furie, târguială, depresie și acceptare.

Mia parcursese toți pașii ăia în mai puțin de 48 de ore, apoi a îmbrățișat ideea cu entuziasm. Din momentul ăla, a-nceput calvarul.

În prima săptămână, strategia ei de fertilizare a fost subtilă. Erau doar niște chestii minore cărora nu le-am acordat nicio importanță. De pildă, de pe masa noastră cea de toate zilele au început să dispară anumite alimente și să apară altele noi, mai sănătoase, cică.

Apoi, în săptămâna numărul doi, toate sticlele mele de băutură au fost deșertate la chiuvetă înainte să apuc să-mi dau seama ce și cum.

- Ce dracu' faci, femeie?

- Ia mai taci! m-a pus ea la punct. Nu vreau un copil făcut la beție. Ajunge un idiot în casă.

În a treia săptămână, m-am trezit cu ea peste mine, la serviciu. A intrat ca o furtună, a încuiat ușa și mi-a spus grăbită:

- Jos pantalonii! Hai, mai iute! Nu pot să țin cofetăria închisă toată ziua.

- Poftim?

- Hai! a spus ea, desfăcându-mi cureaua. Sunt la ovulație.

- Și? Nu puteai aștepta până diseară?

- Nu, dragă! m-a repezit ea. Acum e momentul ideal. Mi-am luat temperatura. Până pe la ora 11, sunt cea mai fertilă femeie din lume. Trebuie să ne grăbim.

Am eliberat masa de eprubete, am suit-o pe dumneaei cu fundul pe margine și i-am tras-o cu același entuziasm cu care luam de patru ori pe zi eșantioanele de apă pentru analiză.

Apoi, am fumat o țigară și am discutat despre una și despre alta în timp ce ea stătea culcată pe masă, cu picioarele ridicate și sprijinite de perete.

La plecare, ne-am intersectat cu șeful meu și ăla a salutat-o politicos.

„Săracu' de tine! mi-am zis. Dacă ai fi obligat și tu să i-o tragi, n-ai mai saluta-o așa entuziast!”

Apoi m-am uitat îngândurat la Mia și iarăși la ăla. Hmm... Mi se păruse mie oare sau... șeful meu îi zâmbise când o salutase? Era culmea! Nici măcar nu se cunoșteau.

„Să știi că i-a zâmbit, mi-am zis uluit. De ce, pula mea, i-a zâmbit boul ăla nevستی-mii? Se cunosc sau care-i treaba? Adică ce, eu i-am zâmbit nevستی-sii? Nu-i lucru curat aici.”

* * *

- Dumnezeu, care m-ai făcuut! urlam eu zvârcolindu-mă ca un vierme pe podea.

- Tiberiu, dar nu ți-am spus eu clar să mergi la dentist? țipa Mia. Încetează! E trei dimineața! O să scoli toți vecinii!

- Păi, am fost la dentist, femeie! i-am răspuns plângând. Și nu mai zbigera așa, că mă doare și mai tare! Aoleeeu... Mor, mă prăpădesc! Tu știi ce simt eu acum? Ei... te doare-n cur! Habar n-ai ce-i durerea!

A doua zi eram întins cuminte pe scaunul stomatologic și ajunseseam acolo exact la ora când fusem chemat.

- Mda, a spus dentistul uitându-se atent în gura mea. Cred și eu că vă doare! Aveți un abces de toată frumusețea. O să facem, pentru început, o mică puncție și un drenaj. O să fie bine! O să ieșiți de aici zâmbind. Promit! Apoi s-a întors și i-a spus asistentei: Nina, dă-mi niște Lidocaină.

Am întors niște ochii înlăcrimați spre tipa aia. I-am văzut întâi fața, apoi am coborât privirea ceva mai jos și în momentul acela am înțeles de ce-mi se păruse familiară vocea de la telefon: era șatena din tramvai, tipa cu... ceasurile și era însoțită de același fund mortal.

Doctorul îmi promisese c-o să zâmbesc când voi ieși din cabinet, dar eu zâmbeam încă de pe-acum.

Ea, însă, nu zâmbea. Nu avea memoria fețelor.

Apoi a urmat totul, exact așa cum mi-a spus doctorul: gemete, puncție, gemete, drenaj, gemete, pansament steril.

Telefonul mobil al doctorului a țârâit pe măsută. Omul a întors capul, s-a uitat pe ecran, apoi a scos degetul din gura mea și i-a făcut un semn asistentei:

- Nina, presează un pic aici, la domnul!

Șatena s-a apropiat și mi-a băgat degetul în gură. A stat așa, apăsându-mi gingia în timp ce dentistul vorbea la telefon. Ne uitam ca idioții unul la altul până când m-am plictisit și aia a scos un strigăt.

- Ce ai? a întrebat doctorul, acoperind cu palma microfonul. Ce țipi?

- Cred că tipul ăsta mi-a supt degetul, a răspuns ea zăpăcită.

- Lasă prostiile, Nina! a răspuns tipul. Presează acolo până termin de vorbit. Vin acuș'!

Tipa a ridicat degetul ezitând și s-a uitat atentă la mine. Mda, mă recunoscuse! I-am întors inocent privirea.

Degetul s-a apropiat de mine. Am deschis iar gura.

CAPITOLUL OPT

Banca de Spermă „Mia”

Mia m-a tot frecat așa vreo patru luni. Începusem să urăsc ovarele alea care scuipeau câte un ou din 28 în 28 de zile.

Cu trei zile înainte de ovulație, trebuia să încep să i-o trag. De două ori pe zi. Și povestea continua tot așa. Se încheia abia pe la vreo trei-patru zile după ovulație. Era o săptămână de groază.

Am protestat, am încercat să o duc de nas, ieșeam de acasă și plecam aiurea, mă refugiam pe străzi. Ai mei se bucurau pentru că începusem să-i vizitez mai des. Acum treceam destul de des și pe la Alfredo. Mergeam și pe la serviciu și făceam ore suplimentare.

Degeaba. Mă găsea și-n gaură de șarpe.

Nu mai era Mia. Era un aparat gigantic de muls. O mașinărie de recoltat sperma.

- Lasă-mă! bombăneam eu. Nu-s taur comunal. Sunt om... Te urăsc!

Mia mă-ncolăcea cu picioarele, mă absorbea ca o ventuză și nu mă elibera până când nu depuneam la locul convenit toată încărcătura aia de material de făcut plozi.

După care, își lipea strâns coapsele și stătea cu picioarele în sus pe peretele de lângă pat.

Din momentul ăla eram liber și nu mai prezentam niciun interes. Pe fruntea mea scria „*Stoc Epuizat*”. Puteam să ies din cameră gemând, puteam să mă duc la televizor. Puteam să mă spânzur. Nu conta.

Și au mai trecut încă două luni în felul acesta. Deja se făcuseră șase. Nu râde, Eva, nu era de glumă. Povestea cu „*Hai să facem un copil.*” părea un bulgăre de zăpadă imens care se rostogolea la vale, tot mai mare, tot mai criminal.

Când mi-a interzis să mai fumez, i-am făcut un scandal groaznic. Ea n-a cedat deloc, niciun pas. Am renunțat să mă mai lupt cu ea și am început să fumez pe ascuns, pe la serviciu, pe stradă, în momentele când Mia era departe de mine.

Ce conta dacă fumam sau nu? Rezultatul împreunărilor noastre era oricum un mare zero.

* * *

- Trezește-te, Tiberiu! m-a scuturat Mia.

- Ce-i? Ce este?

- Ai visat urât, dragule! Uite, ești lac de transpirație. Ia de aici prosopul ăsta. Vorbeai prin somn, te chinuiai.

- Ce spuneam?

- Repetai întruna „*O mie optsute unu, o mie optsute unu, o mie optsute unu!*”. Ce-i aia „*o mie optsute unu*”? Ce înseamnă?

Mi-am șters fruntea cu prosopul.

- Nimic, dragă! am bolborosit eu. Niște date... chestiuni de serviciu. Un grafic cu baremul probelor de apă. Un indice de... de puritate.

M-am întors pe partea cealaltă și m-am prefăcut că adorm. Dar cum să dorm? Știam eu bine ce visasem.

Începusem de câteva zile să bănuiesc adevăratul motivul pentru care șeful meu îi zâmbise nevesti-mii.

Cu siguranță, el era masculul cu numărul 1.801 din „*colecția*” Miei și nu-mi păsa de ceilalți 1.800 cât îmi păsa de el.

„*Curvo! mi-am zis fierbând. Care va să zică, m-ai înșelat! Ți-ai tras-o cu porcul meu de șef, da? Și pentru ce, fă? Pentru un amărât de loc de muncă?*”

Deci el era <<tipul care știa alt tip care știa alt tip și tot așa>>! Bravo, Mia! Halal să-ți fie!

Cu cine ți-o mai trași, nenorocito? Pe la ce număr ai ajuns?"

Spre dimineață, am adormit și-am visat că Mia și-o trăgea cu Alfredo. De data aia m-am trezit singur. Râzând.

* * *

După ce a încercat din răspuțeri să aibă „*copilul ăla care nu mai voia să vină*”, pe Mia a lovit-o întâi depresia și apoi criza spirituală. Era perioada pocăinței și-a cenușii-n cap.

- Sunt o păcătoasă, gema Mia cu lacrimi în ochi. Nu merit să am un copil! Trebuie să mă împac cu Dumnezeu.

M-a târât după ea pe la un milion de biserici și mănăstiri.

Acum, jumătate din banii casei se duceau pe lumânări, mătănii, icoane, slujbe religioase și danii.

Mia avea conștiința încărcată. Și-a amintit brusc că făcuse trei avorturi. Era clar: îl supăraser pe Dumnezeu!

Și-a găsit repede un duhovnic încrunțat și ăla a speriat-o și mai tare! Tipul știa meserie: când Mia se întorcea de la spovedanie, avea accese incontroabile de plâns și simțea deja că o frig pe spinare flăcările iadului.

- Tiberiu, a spus ea tremurând de frică, eu nu mă mai duc la omul acela! Pot să mă confesez ție?

- Bine! i-am răspuns, abținându-mă să nu râd.

Ne-am mărturisit unul altuia păcatele. Întâi ea. Pe urmă eu.

Dar eu nu prea aveam păcate, așa că am mai înflorit pe ici, pe colo, ca să fie mai interesant. A fost fain.

După aceea eram amândoi curați ca lacrima, iertați, spălați și puteam păcătui liniștiți din nou.

Dar rezultatul? Tot zero.

În cele din urmă, a înțeles și ea că totul era degeaba, așa că s-a plictisit și lăsat-o mai moale cu mănăstirile.

Dar asta nu înseamnă că totul s-a terminat. Oh, nu!

Mia nu era femeia care să se lase cu una cu două. Numai strategia s-a schimbat, unghiul de atac.

Am început să vizităm laboratoare medicale și policlinici de fertilitate. Făceam diverse analize, consultații, studiam afișele din sala de așteptare, discutam cu alte cupluri de acolo.

- Doamnă, a spus ginecologul după ce i-a văzut rezultatele, uterul dumneavoastră arată ca după un bombardament din Beirut. Cu toate acestea, sunteți perfect sănătoasă și capabilă să faceți copii. Apoi s-a uitat spre mine și a adăugat oftând: Cu spermograma dumnealui însă ar fi o mică... problemă. Are „alergătorii” puțini și obosiți. Totuși, nu vă pierdeți speranța! O spermă de o calitate mai slabă nu-i o piedică așa gravă. Ceva, ceva șanse există. Nu prea mari, dar există.

Mia a întors capul spre mine. Aha! Deci eu eram nenorocitul care stătea în calea fericirii ei! Am dat trist din cap și am oftat.

- Chiar așa, a continuat doctorul, ce-i cu domnul? De ce arată așa? E slab, e tras la față. Pare cumva... epuizat, dacă pot să zic așa.

Da, putea să zică. Chiar eram.

* * *

Și totul s-a sfârșit la fel de brusc precum începuse.

După discuția cu ginecologul... gata! Parcă nici nu mai existam pentru Mia. Gata cu sexul! Nu mai prezentam niciun interes.

A început să întârzie de la serviciu. Odată a lipsit de acasă chiar și o zi întreagă. N-am întrebat-o nimic. De ce-aș fi făcut-o? Fără ea, petrecusem o zi excelentă.

Da, la început, eram foarte fericit că mă lăsa în pace. Apoi mi-am amintit de 1.801 și asta mi-a tăiat tot cheful.

Am început să mă uit tot mai des la ceas, să fiu neliniștit și să-mi pun fel de fel de întrebări.

Într-o seară, s-a întors mai târziu ca de obicei. Niciodată nu întârziase atât de mult.

- Am avut inventar la serviciu, m-a anunțat ea cu o față plictisită. Doamne, ce obosită sunt!

- Săraca de tine! am răspuns, privind-o cu atenție.

Seara a fost una obișnuită. A gătit ceva repede, a pus masa, a culcat fetița. Apoi ne-am întâlnit în dormitor. Și-a tras pe ea cămașa de noapte și s-a culcat.

- Noapte bună! mi-a spus căscând. Of, sunt frântă! Ce zi afurisită am avut la serviciu... Slavă Domnului că inventarul a ieșit bine!

Stăteam întins pe pat, aparent calm. Stăteam așa, cu mâinile sub cap și cu ochii-n tavan și-o ascultam impasibil.

- Auzi? am întrebat-o într-o doară. Tu nu cumva ești în perioada propice?

- Ba da. Dar, crede-mă, în seara asta, chiar n-am chef. Știi... după tot balamucul de la serviciu, mă doare capul de înnebunesc.

- Și ți-a ieșit totul în regulă la inventar?

- Da. Doar ți-am spus! N-am avut minusuri.

- Dar plusuri?

Mia a deschis un ochi și m-a privit mirată cu el. I-am întors calm privirea și am reluat, zâmbind cu jumătate de gură:

- Și... cine te-a inventariat? Era bărbat sau femeie?

- Patroana.

- Aha! Crezusem că te-a verificat vreun bărbat.

- Adică? a mârâit ea deschizând și-al doilea ochi. Ce vrea să însemne asta? Că nu înțeleg.

- Ba da, înțelegi! am spus tremurând de nervi. Dacă vrei, pot să-ți explic în o mie optsute una de feluri diferite! Îți fac și un desen pe hârtie! Ca să înțelegi, futu-ți gura mă-tii!

- Du-te-ncolo! a țipat ea furioasă. Ce ai? Ești tembel? M-am săturat de porcăriile tale.

- Adică? Te calc pe nervi?
- Da, mă calci pe nervi!
- Și vrei să merg dincolo? Vrei să dorm pe canapea?
- Poate că nu-i o idee chiar atât de rea! a răspuns ea vizibil ușurată.

Îmi simțeam gura amară.

M-am ridicat din pat. Mi-am luat șlapii. M-am dus dincolo.

Și am pus mâna direct pe telefon.

- Ce faci, nu te culci? a întrebat Mia băgând capul pe ușă.

- Nu înainte de a o suna pe patroana ta.

- Poftim?! a țipat ea.

- Așa cum ai auzit. Vreau să mă asigur că totul a ieșit bine la inventarul tău.

- Ba n-ai să faci asta! a spus ea, privindu-mă un pic speriată. Tiberiu, încetează! Nu fă pe nebunul cu mine!

- Dacă nu crezi c-o sun, stai aici și privește-mă! Uite, pot să o fac și chiar am s-o fac!

- Să-mi lași patroana în pace! a țipat ea, smulgându-mi receptorul din mână și trântindu-l în furcă. Nu dormi pe nicio canapea, domnule! a continuat turbată, îndreptându-se spre dormitor. Ia treci înapoi! Ai auzit? Treci imediat înapoi în pat! Nu se deranjează lumea cu telefoane la ora asta. Vino!

Stătea în pragul ușii și mă privea de acolo, îmbujorată. Făcea ea pe nervoasa, dar nu prea-i ieșea. Se vedea limpede pe fața ei că o sfeclise.

Pumnii mi s-au încleștat fără voia mea, iar toată furia mi s-a ridicat din inimă în ochi. Am privit-o cu ochii ăia. Stăteam mut pe canapea și îmi era frică să mă ridic de acolo. Frică de o nenorocire. Nu ridicasem niciodată mâna la o femeie, dar, în seara aia, tare îmi era teamă că aveam s-o smintesc pe Mia în bătaie. Simțeam că trebuia s-o fac, fără doar și poate, altfel m-aș fi înecat în propria ură.

- Ascultă, am mormăit răgușit, ce, pizda mă-tii, încerci tu să faci? A tresărit și m-a privit speriată. Și

mută. Am continuat cu scârbă: Ai început cumva să mulgi toți bărbații din oraș? Pe la ce număr ai ajuns? Cine ești tu? Ce ești tu? Banca de Spermă Mia? Societate pe acțiuni?

- Ești... ești ordinar! a șoptit ea, uitându-se cu frică la mine.

Am oftat și am renunțat la ideea de a mă mai ridica de pe canapea. Nu merita.

I-am spus fără să mă uit în direcția ei:

- Cu ani în urmă, m-am despărțit de o fată bună și curată. Am plecat ca un bou de lângă ea pentru că refuzase să-mi bage pe gât copilul unui nenorocit. Fata aia avea demnitate. Fata aia... n-a vrut să mă-nșele. Mă iubea! Fata aia a murit, Dumnezeu s-o odihnească în pace! Și m-am ales cu tine, nenorocito! Vii la mine cu pizda plină de sămânța altcuiva și încerci să-mi vinzi gogoși. Răspunde-mi, scroafo, așa vrei tu să mă faci tată? Vorbește!

Mia înlemnise acolo, în prag. Nici măcar nu mai clipea. Se uita hipnotizată la mine, așteptând să sar pe ea și s-o omor cu bătaia. Probabil, nu arătam prea bine.

- Ce facem noi aici, Mia? am reluat controlându-mi cu greu furia. Încotro mergem?

A șoptit ceva. Nu înțelegeam nimic.

- Nu te-am auzit. Spune mai tare!

- Iartă-mă!

Am tresărit și m-am uitat uluit la femeia din fața mea. Era doar o femeie. Aburul negru și înecăcios al furiei dispăruse.

Am gândit învins: *„Iertare? De șaptezeci de ori câte șapte?”*

Da, se întâmplase: un înger nevăzut trecuse printre noi. Și îngerul era femeie, și Mia era tot femeie. Numai eu eram un idiot.

„Femeie, mi-am zis cu amărăciune, ai găsit exact cuvintele potrivite! Fir-ai tu să fii...”

I-am surâs plin de amărăciune și am dat din cap:

- Bine, te iert!

- Vorbești serios? a șoptit ea, uitându-se atentă la mine.

- Da, femeie, te iert! am spus epuizat. Ești iertată. Culcă-te!

- Nu-mi vine să cred, a spus ea, parcă sufocându-se. Chiar mă ierți?

- De ce nu? am răspuns calm. Te iert și te rog să mă ierți și tu pe mine. Mai mult chiar: o să te iau de nevastă, deși nu mi-ai făcut niciun copil. Trebuie să înceteze odată tot ciroul ăsta. Copilul... o să vină și el, la timpul potrivit. Ne vom căsători oricum. Dar, dacă te mai culci vreodată cu altcineva, jur că te omor cu mâna mea! Nu glumesc, Mia!

Hai! O să ne reluăm viața normală și gata! Hai să ne căsătorim și să lăsăm în urma noastră toată porcăria asta!

S-a repezit și mi-a sărit în brațe. Mă strângea atât de tare, încât mă durea.

- Tiberiu, sunt atât de fericită! Îți jur! M-ai făcut atât de fericită în seara asta... Te iubesc atât de mult!

Am îndepărtat-o ușor de mine și-am arătat cu degetul spre coapsele ei.

- Du-te dracului și te spală!

CAPITOLUL NOUĂ

Nu am coșuri pe spate

- Ascultă, Nina! Nu vreau să-mi fac nicio programare la dentist! Eu cu tine am treabă.

- Vrei, te rog, să-mi reamintești cine ești? a spus ea, după o pauză lungă. Numele tău nu-mi spune nimic.

- Sunt... tipul cu ceasurile. Știi tu... „*Ceasornicarul*” din tramvai, am răspuns zâmbind.

- Aha, îmi amintesc! Acum îmi amintesc. Ești sugaciul de degete! Cum să te uit? Și... ce vrei de la mine?

Am privit exasperat peretele de sticlă al cabinei telefonice. De partea cealaltă, era un moșulică care aștepta să termin de vorbit. Sau poate stătea și el așa, pe acolo, trăgând cu urechea.

- Vreau să ne-ntâlnim și să ne reglăm ceasurile! am spus în timp ce ridicam din sprâncene spre moș. Ți-a uitat ciudat la mine și-a dispărut din zonă.

La capătul celălalt al firului, Nina a început să râdă, apoi mi-a răspuns pe un ton șăgalnic:

- Ia te uită! E chiar atât de importantă ora exactă pentru tine?

M-am autoanalizat repede. Era.

În ultima vreme, Mia mă lăsase în pace. Se purta frumos și prevenitor cu mine. Nu mă mai necăjea.

Dar eu aveam un of. Nu-mi găseam liniștea.

De fiecare dată când mergeam la serviciu și-i vedeam fața lui 1.801, mă apucau toți dracii. Ultima oară, 1.801 se uitase cam ciudat la mine și mă întrebase:

- S-a întâmplat ceva, Tiberiu?

„Încă nu, îi răspusesem eu în gând.”

- Absolut nimic! a fost răspunsul meu. Și apoi i-am zâmbit.

„E numai vina mea! mi-am zis cu sufletul îndoit. Nici măcar n-am fost suficient de inteligent ca să vă prind pe amândoi în pat.”

Apoi 1.801 plecase, iar eu rămăsesem singur să-mi rumeg gândurile, privind în urma lui.

„Dar dacă nu ești tu? am continuat. Dacă este altul? Hmm... poate mi se năzare mie. Poate că ești nevinovat, omule. Poate că altcineva este 1.801”

După ce-am întors problema pe toate părțile și am refăcut calculele, am ajuns la o singură concluzie: indiferent cu cine mă înșelase Mia, eu trebuia să i-o plătesc, ca să echilibrez balanța.

Așa că pusesem mâna pe telefon. Sunasem la cabinetul stomatologic unde lucra șatena mea cu fund mortal.

- Da, Nina! am răspuns oftând. Este foarte importantă ora exactă! Ne putem vedea azi?

- Nu știu ce să zic, a răspuns ea cam indecisă. Ultima oară te-am așteptat ca o caraghioasă la ceasul de lângă Universitate. Scuză-mă acum, dar chiar trebuie să închid. Și-a-nchis.

Am simțit că m-apucă toți dracii. Jumătate de oră mai târziu am sunat-o iar.

- Mă enervezi! m-a repezit ea agasată. Știi ce? Lasă-mi numărul tău de mobil și te sun eu când ies. Ok?

- Nu pot. N-am cum. Cred că sunt ultima persoană din oraș care nu și-a cumpărat încă un telefon mobil. Pur și simplu, nu-mi plac. Prefer telefoanele clasice.

A făcut o pauză cam lungă, apoi a spus:

- Azi, la trei după-amiaza, e bine? Tot acolo, la ceas. Vii să mă iei cu mașina, da?

- Mașina mea-i la reparat! am mințit-o eu ca un câine. Asta mai lipsea: să-i spun că n-am nici mașină.

Dar, abia acum mi-am amintit, nu pot azi! Ce zici de joi? Joi e bine, Nina? Același loc, aceeași oră, dar joi.

- Fie, o să vin eu cu mașina, a spus ea plictisită. Atunci, rămâne pe joi! a mai adăugat ea și a închis.

Făceam parte din tagma celor care-și primeau săptămânal salariul. Ziua mea de strigat „*Bingo!*” era joi. Acum, azi eram lefter. Nu puteam să merg așa, ca boul și să mă-ntâlnesc cu ea.

Am pus telefonul în furcă și am spus rânjind:

- Deci, joi! Va fi joi. Superb! Las' că ți-o întorc eu ție, Mia!

* * *

Eu mă uitam la Mia și ea se uita la mine. Era joi.

- Nu e bună mâncarea? m-a-ntrebat ea.

- Ai pus prea multă sare! i-am întors-o iritat. Ce-i cu tine? Doar ți-am spus să nu mai torni sare cu polonicul! Ți-am spus sau nu ți-am spus?

- Îți jur că n-am pus multă! s-a apărat ea. Doar așa, un pic, pentru gust. Gabriela, ție ți se pare sărată mâncarea? s-a întors ea spre fetiță.

- Las-o-n pace pe fetiță! m-am oțărât eu. De ce-o amesteci în borșul nostru? N-are nimic mâncarea, e bună așa, sărată ocnă, cum e! Problema e că trebuie să plec iar la serviciu. De aia-s nervos!

- Dar de ce să mergi la serviciu? s-a mirat ea. Abia te-ai întors acasă, Tiberiu! Faci iar ore suplimentare? Auzi, apropo de ore suplimentare, și-a amintit ea, tu n-ai luat cumva salariul?

- Încă nu, am spus eu fără să clilesc. Vitele alea, de la Financiar au făcut niște încurcături pe statul de plată. Îl primesc abia luna viitoare. Am lăsat lingura în farfurie și m-am ridicat. Cred c-o să fac repede o baie, am anunțat-o fără chef. După aia, o-ntind la serviciu.

Am stat în baie cam o oră. M-am spălat bine. Când am ieșit din cadă, miroseam a flori de primăvară.

Era posibil să ajung chiar în ziua aia în așternuturile Ninei. Trebuia să-i las o impresie impecabilă. Curat, spălat, bărbierit, parfumat.

Nu voiam să apar ca un ghiolban în fața unei femei fine care avea și mașină, și telefon mobil.

Apoi mi-am adus aminte că uitasem ceva și m-am băgat din nou în cadă. Am strigat-o pe Mia și, când a venit, i-am spus scurt:

- Spală-mă bine pe spate cu gelul ăla parfumat. Mai pune, femeie, freacă bine pe-acolo! Simt că am o mâncărime. Ce-i, gata? Așa repede? Freacă înc-o dată! Auzi, ia uită-te bine, am vreun coș pe spate? Dacă da, fă-ți meseria! Nu pot să merg la servicii cu coșuri pe spate, ce naiba!

- Nu, n-ai! a răspuns ea. Ai un spate foarte curat și frumos, a adăugat și m-a sărutat pe spate.

„După ce că m-ai înșelat, mai ai și tupeul să mă pupi, mi-am zis iritat. Las' că-ți plătesc eu ție polița, i-am transmis în gând fierbând. Stai tu liniștită! Cred că, pe la ora trei jumate, o să fie deja plătită.

Oh, da! O să-mi reglez ceasul după al Ninei vreo două ore. Poate chiar trei ore, cine știe? O să trebuiască să-și repare patul după ce-o să plec de la ea!”

* * *

Nina conducea c-o singură mână. Cu cealaltă schimba de zor casetele în casetofonul de bord.

- Ce zici? Ți place mașinuța mea?

- Îhî!

- Ți vine să crezi că „albinuța” asta prinde o sută de kilometri în șase secunde? Are un demaraj, ceva de speriat!

- Remarcabil! i-am răspuns preocupat. Mergem la tine, da?

- Dar tu deja te gândești la ceasuri? a exclamat Nina. Așa direct ești? Nici măcar nu ne cunoaștem bine, a

adăugat ea, strâmbând din nas. Poate vrei, totuși, s-o iei mai încetișor. Ce zici?

„Cine să le mai înțeleagă pe femei? mi-am zis. Deci, trebuie neapărat să ne studiem unul pe altul ani în șir, ca s-ajungem, până la urmă, în așternuturi. Interasant! Decepționant!

Bine, fie! Se pare că n-o să plătesc polița aia atât de repede.”

- Preferi să mergem mai întâi să bem ceva? am întrebat-o.

- Nu consum alcool, a răspuns ea hlizindu-se, dar, dacă tot ești un domn și dacă tot te-ai oferit, putem merge să mâncăm ceva. Știu un restaurant exotic care s-a deschis nu de mult!

- Cât de exotic? am întrebat-o, pipăindu-mi buzunarul cu portofelul.

- E un restaurant indian! a răspuns ea învârtind cu grație volanul. Aș zice că e... destul de exotic! Am mai fost pe acolo de vreo două ori și, îți jur, atmosfera era super! Chelnerii sunt îmbrăcați în haine indiene, de zici că sunt fachiri, nu altceva. Să vezi cum arată serviciile de masă... perdelele, mobila... totul e superb! Tipic indian!

- Aha! am mormăit. Și-o să mâncăm în stare de levitație? Sau au și scaune? Sunt cuie cu vârful în sus pe scaune? Au cobre care dansează pe masă?

- Ai să vezi! mi-a răspuns ea misterioasă.

* * *

Chiar vedeam.

Nina consulta meniul ei, iar eu pe-al meu. Și vedeam. Și nu-mi plăcea ce vedeam.

„Proastă idee ai mai avut, Tiberiu! mi-am zis privind cu jale prețurile. Da' cu ce naiba gătesc ăștia? Amestecă mâncarea-n două cu aur? Pun și platină, poate?”

- Nu-i așa că-i drăguță atmosfera? m-a întrebat Nina, zâmbind extaziată.

- Oh, da! i-am răspuns, privind plictisit cârpele colorate pe care le aruncaseră ăia prin sală.

Erau câteva tablouri spălăcite atârinate pe pereți. Peisaje din India. Jungle, elefanți și tigri. Mai erau și o duzină de statui cu zei din ăia ciudați, păgâni de-ai lor. Cu multe mâini.

În fundal, se auzea niște muzică furată de prin filmele indiene.

Ăla era tot căcatul de restaurant indian. Cu puțin efort, puteam să-mi fac și eu unul la fel acasă.

- Aproape că poți crede că ești în India! am spus, privind cu îngrijorare următoarea pagină a meniului. Serios, Nina! Eu unul sunt confuz deja!

A venit și chelnerul indian.

Indian pe dracu'! Pusese niște țoale din alea largi pe el, ca să ne păcălească. Cârpele erau colorate strident, ca să nu se vadă petele vechi de sos. Purta și-un soi de turban pe cap.

Nina a început să-i comande ăluia și turuia întruna, de nu i se mai oprea gurița, iar omul se înclina în fața ei și-și nota de zor pe carnetel. Și ea tot vorbea, și ăla tot nota, și părul meu de pe ceafă se tot ridica.

„Dar oprește-te odată, măi, femeie! mi-am zis în gând. N-am ieșit cu tine-n oraș ca să cumpăr toată coșmelia asta hindusă! Ideea era să-ți arăt ceasul meu masiv și solid!

Dumnezeule, uită-te la ea ce-i merge melița! Și boul ăla tot o încurajează și-i mai recomandă câte ceva... și încă ceva... și altceva. Oprește-te odată, măi, Gandhi! Vrei să-mi las tot salariul în cotețul tău?”

Până la urmă, tipul s-a oprit, însă numai ca să se-ntoarcă spre mine. Transpirația îmi curgea deja și pe ceafă, și pe spate și distrugea tot ce spălase și-nmiresmase Mia.

M-am uitat la boul ăla. Cică „nu aveau cartofi prăjiți”! În India nu se mâncau cartofi. Probabil nici nu existau! Nici ciorbă de fasole nu aveau amărății de indieni. Cu ce naiba trăiau, că doar erau peste un miliard de suflete?!

Indiferent ce ceream eu, NU exista în India!

Nina s-a uitat cu ochi senini la mine și-a rezolvat problema foarte simplu:

- Aduceți și pentru domnul exact aceeași comandă ca și pentru mine! a spus ea, zâmbindu-i drăgălaș lui Gandhi și cu asta mi-a rezolvat definitiv problema.

Da, eram rezolvat.

Gandhi a luat cu el meniurile și nu mi-a mai lăsat ocazia să fac niscaiva calcule amănunțite. Oricum, nu-mi plăcuse niciodată matematica.

- Ai comandat și ceva de băut? am întrebat-o timid pe Nina. Parcă ziceai că nu bei alcool. N-ai comandat, nu-i așa?

„Sper că n-a apucat să intre și-n paginile cu băuturi! mi-am zis. Doamne, fă-o să spună că nu!”

Comandase. Se pare că indienii erau specializați într-o grămadă de băuturi nealcoolice. Mda...

- Nu prea ești vorbăreț, nu-i așa? m-a întrebat ea, zece minute mai târziu, întrerupându-mi calculele pe care le făceam în sinea mea.

Fir-ar! Acum trebuia s-o iau de la capăt.

Cu mâna dreaptă, adânc înfiptă-n buzunar, îmi deschisesem subtil portofelul și-mi număram încă o dată banii, iar cu mâna stângă încercam să calculez prețul pentru... ce-mi mai aminteam din comanda ei. Dar îmi amintisem oare totul?

Deja începusem să mișc ușor și degetele de la picioare și tocmai eram pe cale să trag linie cu ceva, ca să fac adunarea, când Nina îmi distrusese toată algebra cu întrebarea ei tâmpită.

- Ai dreptate! i-am răspuns oftând. Nu prea pot să vorbesc. Atmosfera asta, indiană mi-a furat graiul!

„Ia mai dă-o dracului de socoteală! mi-am zis. Adică ce-ar putea fachirii ăștia să-mi facă, dacă n-o să-mi ajungă banii? O să mă pună pe un pat de cuie sau ce?”

Stai tu liniștit, Tiberiu! O să te descurci cu salariul, n-ai grijă! Dacă degetele de la piciorul stâng sunt zecimale și nu numere întregi, sigur o să te descurci! Zecimale erau, nu? Parcă mi-a dat ceva cu virgulă...”

Și i-am zâmbit Ninei.

Apoi mi-am adus aminte că eu calculasem doar comanda ei, dar uitasem de-a mea și, în momentul ăla, mi-a venit să plâng.

- E de la bețișoarele parfumate, i-am explicat Ninei.

- Slavă Domnului! a făcut ea, răsufând ușurată. Aveai o față de parcă urma să mă anunți că ești bolnav în fază terminală. Chiar voiam să te întreb dacă...

Și a mai vrut ea să spună ceva, dar a apărut Gandhi cu vreo două sute de platouri și platoașe îngrămădite pe o tavă uriașă, în stil indian.

Tava era așezată pe-un cărucior înalt, împins pe roți, iar căruciorul avea mai multe compartimente. Și erau a naibii de multe tăvi. Și toate erau pentru masa noastră. Normal că pentru a noastră. Nu mai existau alți clienți în afurisitul ăla de restaurant.

M-am uitat vreo trei minute la fachir și-am așteptat cu răbdare să așeze toată vesela aia pe masă, după care mi-am deschis un nasture de sus și i-am spus fără drept de replică:

- Eu mai vreau și-o vodcă! Una dublă. Și să nu ndrăznești să-mi spui că nu există vodcă în India, da?!

Nina s-a uitat mirată la mine și-a atacat primul platou.

CAPITOLUL ZECE

O mică afacere de familie

- Ce faci, nu mănânci? m-a întrebat Nina, servind cu grație din căcaturile acelea exotice.

- Ba da, i-am răspuns. Mănânc, mănânc...

Trebuia! Dacă tot urma să plătesc tot ce era pe masa aia, era măcar cazul să gust câte ceva, nu?

- Ce-i asta? am întrebat-o, arătând cu degetul spre un bol.

- E ceva delicios și - o să-ți spun un secret - are efect afrodisiac! a răspuns ea zâmbind. Hai, încearcă! E bun pentru reglarea ceasurilor.

Am rupt o bucată babană de turtă sau lipie sau... ce mă-sa era aia. În India nu exista pâine. Am gustat-o. Lipia era tare și n-avea niciun gust. Până și mâncarea Miei fusese mai bună.

Am oftat și-am întins-o pe toate părțile în sosul din bol, afrodisiacul ăla galben. Apoi am aruncat-o în gură și-am început s-o mestec. Timpul s-a oprit în loc!

Nina mă privea de undeva, de departe, cu gura plină cu nu știu ce tăiței. Unul din tăiței avea un capăt scos chiar la colțul gurii ei. Apoi timpul a început să curgă. Ea a supt tăițelul, iar eu am deschis larg gura ca să caut o gură de aer. Degeaba!

Am încercat iar. Până la urmă, am reușit să scot un fel de găjâială din gât.

- Ai zis ceva? m-a întrebat Nina, luând de pe platou o jumătate de ou fiert, umplut cu orez și mânjit cu un fel de iarbă tocată.

- Ap... apă! am icnit eu și apoi am înșfăcat rapid o cană mică, chiar de sub nasul ei.

Am băut-o pe aia și am aruncat-o, iar pe următoarea am înșfăcat-o chiar din mâna Ninei.

Băuturile indiene nealcoolice aveau gust de pipi dulce. Pe la a cincea, m-am oprit, dar gâtul meu nu s-a oprit. Ardea în continuare.

- Se ia doar câte puțin din sosul ăla! m-a certat Nina. Se numește curry. E făcut din douăzeci și șase de soiuri de ardei foarte iuți.

- De unde naiba știi tu asta? am întrebat-o, culegând de pe masă a șasea cană cu pipi indian.

- Scrie în meniu, mi-a răspuns ea zâmbind și culegând din platou altă jumătate de ou.

- Dar ai zis că-i afrodisiac! m-am văitat, sufocându-mă.

- Păi, este, mi-a făcut ea din ochi. Dar trebuie să fii bărbat adevărat, ca să ai curajul să-l folosești.

Am strâns din fălci și am privit-o cu dispreț. Adică ce naiba credea, tâmpita aia? Că nu eram un bărbat adevărat? Bănuia oare că urma să-și potrivească ceasul cu un târâie brâu? Prostii! Eu chiar eram un bărbat adevărat.

- Ia uite aici! i-am spus.

Am smuls o jumătate de pește prăjit de pe un platou, am luat de pe masă bolul de curry, am turnat tot conținutul pe bucata de pește, apoi am aruncat-o-n gură și-am mestecat-o liniștit, privind-o în ochi pe Nina.

N-am simțit nicio arsură!

Normal că nu mă mai ardea. Tot cerul gurii și limba erau deja semiparalizate și anesteziate. Nici măcar dentistul Ninei nu folosea substanțe atât de eficiente.

Apoi am înghițit.

De data aia, nu doar timpul, ci și spațiul s-a curbat.

Apoi s-a rotunjit.

Ochii mei au început să aibă o viziune în tunel. La capătul tunelului era Nina care mă-ntreba ceva, dar n-

auzeam nimic pentru că paralizia se extinsese și la timpane.

Când mi-am revenit, Gandhi îmi dădea palme.

- Nu m-atinge! am urlat, cu lacrimi în ochi. Apoi m-am ridicat pe-o rână și l-am întrebat pe un ton aproape normal: Unde-i baia?

În India existau și toalete, și chiuvete din inox. Am dat iute drumu' la robinet, apoi m-am aplecat și am băut direct din țeava aia, ca o vacă însetată. De obicei, nu prea beam eu apă, dar în ziua aia mi-am spart complet tabieturile.

Am revenit la masă și m-am așezat liniștit în fața Ninei.

- Ești transpirat rău de tot! m-a anunțat ea. Fruntea ți-e toată numai broboane!

- E un efect secundar al afrodisiacului, i-am răspuns liniștit. Nicio griją, mă simt excelent! Mâncăm?

Și am mâncat și... am tot mâncat. Și iar am mâncat!

Nu simțeam câtuși de puțin gustul mâncării, dar trebuia, totuși, s-o mănânc, nu? Doar o plătisem.

„Nu las nimic pe masă, fir-ai tu să fii de sfrijit! mi-am spus, mestecând mecanic și privindu-l pe Gandhi. Crezi că eu nu știu că folosiți resturile pentru alți clienți? Ha, ha, ha! Am să mănânc și coada aia de pește, de lângă piciorul mesei!”

Din fericire, nu băusem și sosul picant din bolul Ninei, altfel m-ar fi luat de acolo cu ambulanta și, cu siguranță, aș fi scăpat de problema notei de plată.

Femeia din fața mea tocmai întinsese un fel de pălărie de ciupercă prin sosul acela de foc și acum mesteca totul cu o față liniștită. Nici măcar nu se strâmba. Era obișnuită. Se vedea clar că nu venise acolo pentru prima oară. Poate că era pe-o mână cu Gandhi, cine știe? De ce nu? Ea îi aducea clienți și mânca pe degeaba, Gandhi primea banii, iar clientul... oare ce primea clientul?

Pe mine însă mă interesa acum mai puțin ce primea clientul și mă îngrijora mai tare partea cu „Gandhi primea banii”.

I-am făcut semn fahirului să-mi aducă din nou meniul. M-am prefăcut că intenționez să mai comand câte ceva, dar adevărata mea intenție era să compar ce aveam pe masă cu ce era în meniu. Voiam să aflu prețurile. Voiam să știu la ce să mă aștept la final. Și am aflat.

- Cred că mă duc iar pân' la baie, i-am spus Ninei.

- Ești cam alb la față, a observat ea. Până nu demult, erai roșu. Ți-e bine?

Nu i-am mai răspuns. Am intrat repede la toaletă și am privit spre geam. Indienii puseseră gratii. Am oftat. M-am întors cu spatele, ca să nu mai văd gratiile și am văzut chiuveta. Aha! Am mai băut repede niște apă. Luasem foc pe dinăuntru. Gura îmi ardea, gâtul îmi ardea... stomacul, mațele. N-am avut curajul să merg mai departe cu imaginația.

Dar nici nu-ți trebuia prea multă imaginație!

Am pipăit portofelul, mi-am scos banii și i-am numărat cu atenție. Mda! Am privit în jur, spre pereții cu faianță și, din nou, spre gratii. Mda, lucrurile erau clare, ajunseseam într-o fundătură!

Mi-am șters fruntea de transpirație și-am încercat să gândesc, să caut o soluție, dar omul, ca să poată gândi, are nevoie de intimitate. Am blocat ușa cu un coș de gunoi și m-am așezat în cur, pe gresia aia rece. Și am gândit. Era un dezastru!

Dacă operațiunile mele matematice fuseseră corecte, treaba nu era deloc bună. După cum vedeam eu lucrurile, se părea că trebuia să apelez la cămătari. Nimeni altcineva nu mi-ar fi acordat credit în orașul ăla.

„Oare indienii au Pagini Aurii? m-am întrebat. Oare au și telefon? Oare găsesc un cămătar în Pagini Aurii?”

Probabil serviciul pe care-l căutam eu exista deja acolo. Era plasat undeva, între rubrica *„Servicii de Abatorizare”* și *„Pompe Funebre”*.

„Poate că nu-i o idee chiar atât de bună, Tiberiu! mi-am zis îngrozit. Poate că situația nu-i chiar atât de disperată, ca să apelezi la cămătari. Gândește-te de două ori! După aia, nu mai poți da înapoi!”

De fapt era, clar, o idee foarte proastă și mi-am dat seama imediat.

Am privit printre gene peretele din fața mea și faianța aia albă a devenit luminoasă ca o zi însorită de vară.

Ca o zi însorită de vară când... te întorci acasă de la serviciu și ești bine dispus.

Te întorci bine dispus de la serviciu și urci scările de la casă așa, agale... de la parter până la etaj.

Mergi la etaj pentru că - nu-i așa? - acolo este bucătăria și știi că femeia ta a gătit ceva bun și te așteaptă cu masa-ntinsă.

Și lângă masa întinsă, stă așezată pe scaun fetița ta, Gabriela. Și lângă Gabriela stă un nene cu pălăria trasă pe ochi.

Și, când te uiți în cealaltă parte a mesei, o vezi pe femeia ta, pe Mia, legată cu scoci de scaunul din bucătărie, iar lângă ea stă alt tip. Tot cu pălăria trasă pe ochi, desigur!

Și când vrei să deschizi gura și să întrebi ce mama dracului se întâmplă în casa ta, al treilea tip, tot cu pălărie, vine din spate și-ți fute una-n ceafă și te trimite-n lumea viselor.

Iar tu scuturi din cap, ca să te trezești și te mai uiți o dată.

Hopa! Oamenii ăia trei sunt tot acolo, iar pălăriile lor sunt tot trase pe ochi.

Nu, nu e un vis.

- *Buona giornata*²! Ne-ai făcut să te așteptăm cam mult, *signore*³ Tiberiu!

- Cine sunteți? Ce vreți? Întreb speriat, cu gura la ăla și cu ochii spre fetele mele.

- Cine suntem? Răspunde tipul cu o voce mieroasă și unsuroasă ca uleiul de măsline. Dar ne cunoști deja, *amico mio*⁴. Ai făcut cunoștință chiar săptămâna trecută

2 Bună ziua (lb. italiană)

3 Domnule (lb. italiană)

cu *nostra famiglia*⁵, când ai apelat la prietenul unui prieten de-al nostru pentru un mic serviciu. L-ai *chiamata*⁶ și el a venit și ți-a dat un mic împrumut acolo, la restaurant.

- Tipul din Pagini Aurii! șoptesc eu. Cămătarul!

- *Esattamente*⁷! Un mic împrumut pe care nu l-ai returnat la timp. Nu ești punctual, Tiberiu! Punctualitatea înseamnă rispetto. Respect.

- Păi, era o dobândă de 800% pe săptămână! țiș eu scandalizat. Era hoție curată.

- Hoție? Hmm... să nu folosim vorbe mari, Tiberiu. *Il capo di tutti capi*⁸ a aflat că tu refuzi să înapoiezi ceea ce datorezi. Așa că a pus mâna pe telefon, l-a sunat pe *Consigliere*⁹, iar Consigliere m-a sunat pe mine și... iată-mă, *caro mio*¹⁰!

- Dar cine ești, omule? Cum te numești?

- *Io sono*¹¹ omul care rezolvă probleme sau, altfel spus, *martello di famiglia*¹². Numele meu nu este important! Important este că am sa-ți fac o oferta pe care n-o vei putea refuza.

4 Prietene (lb. italiană)

5 Familia noastră (lb. italiană) sau onorata familie. (argou)
Grupare de crimă organizată de tip mafiot.

6 chemat (lb. italiană)

7 Exact, chiar așa (lb. italiană)

8 Șeful șefilor (lb. italiană) expresie folosită pentru a-l desemna pe șeful Mafiei. Uzitată îndeosebi în Sicilia și Cosa Nostra americană.

9 Consilier, sfătuitoar (lb. italiană) termen care desemnează mâna dreaptă, omul de bază, sfătuitoarul șefului mafiot

10 Dragul meu (lb. italiană)

11 eu sunt (lb. italiană)

12 Ciocanul familiei (lb. italiană) membru important al unei grupări mafioate delegat doar cu executarea acțiunilor sângeroase (execuții, mutilări ș.a.)

Privesc în jurul meu. Mia bocește în liniște. Unul din tipi stă chiar lângă masă și se joacă cu un satâr ascuțit brici. Gabriela se joacă cu mâna pe blatul de tăiat carne.

Ar fi bine ca jocurile alea să rămână separate.

- *Questo faccia brutta*¹³, spune Martello către unul din oamenii lui, crede că noi ne jucăm cu datoriile neplătite.

- Nu! Îngaim eu. Cum să cred așa ceva? Ăăă... care este oferta aceea pe care n-o s-o pot refuza? Sunt dispus să o ascult.

- Oferta e una simplă: Fie facem *mortadella*¹⁴ din femeile tale, fie plătești chiar azi împrumutul plus dobânda, plus dobânda la dobândă, plus o mică taxă lunară pentru că am protejat *tua famiglia* cât timp te-am așteptat să vii de la serviciu.

- Dar asta este o... Da, da... știi... „*să nu folosim vorbe mari*”. Ăăă... nu am banii. Nu încă. Nu azi. E o sumă prea mare.

- *Va bene*¹⁵! spune ăla și se întoarce spre tipul cu satârul: Antonio, poți începe să faci mortadella!

- Opriți-vă! Țip speriat.

- Ce-ai făcut, Tiberiu! se vaită Mia, plângând, de pe scaunul ei. Uite ce mi-au făcut, m-au legat de scaun! Și mai zic că sunt oameni de onoare! La ce ți-au trebuit atâția bani, nefericitule? Iisuse Mare, să nu-mi spui că ai fost la restaurantul indian! Țipă ea cu ochii inundați de lacrimi. Spune-mi orice, dar nu-mi spune asta!

- Ba da! recunosc eu cu capul plecat. Mia, iartă-mă! Am fost la restaurantul indian.

13 Urâtul acesta (lb. italiană)

14 Mortadella (lb. italiană) Specialitate italiană de cârnafumat preparat din carne tocată de vită și porc, cuburi de slanină și condimente.

15 Foarte bine (lb. italiană)

- *Mamma mia*¹⁶! exclamă Martello cu ochii cât ceșcuțele de capucino. Ești mai *stronzo*¹⁷ decât te credeam. Păi, nu i-ai spus tu omului nostru că-ți trebuiau pentru o mică afacere?

- Ba da, aia era afacerea! spun, ștergându-mi lacrimile. Trebuia să achit nota de plată!

- *Madonna mia*¹⁸! Ești o investiție proastă, Tiberiu! Va bene, dacă bani nu sunt, o să dăm un exemplu cu tine.

- Ce exemplu?

- Acum eu pun întrebările, mio caro. Lucrezi la o stație de pompare a apei, nu? Lângă un lac mare, la marginea orașului. O să facem o mică plimbare până acolo. Antonio, dă-mi telefonul... Alo, Giovanni? *Figlio di putana*¹⁹, ascultă-mă cu atenție! Pregătește doi saci mari și un sac mai mititel și du-te la lacul de la marginea orașului. Tiberiu, sunt ceva bolovani pe marginea lacului?

- Da, sunt.

- Va bene! Giovani, nu mai trebuie să aduci greutate. Cum adică, dacă e „împărtașanie” sau „miruire”? Ești tâmpit? Normal că-i o împărtașanie! Am zis lac, saci și bolovani, nu? Ne vedem acolo în juma' de oră! Ciao!

Deodată, mă lovește o idee:

- Am o propunere, domnule Martello!

- *Parla*²⁰, Tiberiu, dar ai grijă ce zici! Cine e orb, surd și tace, trăiește o mie de ani în pace!

- Vă plătesc două treimi din datorie și-o lăsați pe fetiță să trăiască. Și pe mine. Iar pe femeia asta, de pe scaun, o faceți mortadella!

16 Măiculiță (lb. italiană)

17 Prost (lb. italiană)

18 Sfântă Fecioară (lb. italiană)

19 Fiu de târfă (lb. italiană)

20 Vorbește! (lb. italiană)

- Porcule, nenorocitele! urlă Mia ca o fiară. Nu-mi vine să cred că am trăit trei ani sub același acoperiș cu tine!

- Nu o luați la modul personal, signora! spune tipul, făcându-i semn să se calmeze. Sunt doar afaceri. E interesant ce-mi spui, Tiberiu.

- Stop! urlă Mia înfuriată. Dacă sunt doar afaceri, am și eu o propunere, tot de afaceri: Plătesc eu totul și... chiar vă dau dublul sumei pe care v-o datorează nenorocitul ăsta, dar cu o condiție!

- Care ar fi aceea, signora?

- Să-l înecați totuși pe nenorocit! De fapt, să mă lăsați pe mine s-o fac! Adun eu pietrele de pe marginea lacului!

- Mia, nuuu!

- Ba da, Tiberiu! Ba da! Măcar cu atât să m-aleg după trei ani irosiți.

- S-a făcut! aprobă călduros Martello. Doamnă, considerați că avem un contract. Antonio, deocamdată trimite-l la somn pe domnul! După aia, îl trezim noi pe malul lacului.

Antonio se apropie de mine rânjind și, deodată, se aude un bubuit îngrozitor. Am sărit cât colo.

Era coșul pe care îl pusesem în ușa toaletei. Tocmai căzuse pe gresie. Ușa s-a deschis și Gandhi a intrat înăuntru.

- Mă scuzați, a îngăimat el, dar doamna de la masa dumneavoastră este îngrijorată. Zice că stați aici de aproape douăzeci de minute. Vă este rău din nou?

Am privit cu uimire peretele cu faianță albă. Faianța nu mai era luminoasă. Peretele era doar un perete.

- Sunt bine! am răspuns, ridicându-mă cu greu de pe gresia rece. Mă simt excelent! Spuneți-i doamnei că vin imediat.

- Am înțeles!

- Auziți, aveți un telefon pe aici? Trebuie să sun un prieten.

- Bineînțeles că avem. Pofțiți! Vă conduc.

„Maica Ta, Hristoase! mi-am zis. Mare noroc că am la mine bilețelul cu numărul lui Alfredo! Numai el mă mai poate scoate din rahatul ăsta! Prietenie până la moarte!”

Am ridicat coșul de gunoi de jos și l-am pus la locul lui. Și am ieșit.

CAPITOLUL UNSPREZECE

Restaurantele indiene sunt de tot căcatul

- N-o lua spre lac, Nina! Eu lucrez acolo, la stația de pompare a apei. E posibil să mă recunoască careva. Hai, mai bine, să mergem în cealaltă parte a orașului.

- De acord! a răspuns ea, învârtind volanul cu o singură mână.

„Halal prieten mai e și Alfredo, ăsta! mi-am zis. O dată îl caut și eu ca să m-ajute cu ceva și... ia-l de unde nu-i! Cică <<Abonatul nu se află în raza de acoperire.>>. Ce să-ți zic? Voi și telefoanele voastre mobile!”

După ce-l sunasem pe așa-zisul meu amic și după ce pusesem la loc receptorul în furcă, observasem privirea gânditoare a lui Gandhi.

- Fii pe pace! i-am zis. Sunt plin de bani. Înviart banii cu lopata. Fă-mi chiar acum socoteala!

- Ah, dar nu mă gândisem la asta, domnule. Și mi-a întins imediat nota de plată.

Când am văzut totalul, mi-a venit să râd: era exact suma pe care-o aveam în buzunar. Mă rog, îmi mai rămăsese, poate, de-un pachet de țigări și-o vodcă mică. Sau două.

Obrazul meu era salvat! Nu mă făcusem de rușine în fața Ninei. Eram din nou masculul alfa! Am zâmbit și i-am numărat lui Gandhi banii în palmă, dar ăla parcă mai aștepta încă ceva. M-am făcut că nu-l bag în seamă și m-am dus la masă. Nina mă aștepta. Gandhi se ținea de mine ca o umbră mică și rea.

- Gata! am zis eu victorios și i-am arătat chitanța. Mergem?

- Dar bacșis ai lăsat? a făcut ea cu o față curioasă.

Eu m-am uitat la Gandhi și el s-a uitat la mine. Am ridicat din umeri și i-am spus Ninei:

- Lasă tu bacșisul, dacă-l iubești atât de tare. Eu unul am achitat nota. Tu lași bacșisul.

Privirile lor s-au intersectat. Erau niște priviri... cam ciudate. Nina a început să scotocească în poșetă. Și căuta. Și tot învârtea rahaturile de acolo și iar scotocea.

- Lăsați, doamnă! a spus Gandhi cu un aer demn. Nu-i nevoie!

Semăna cu un indian care ținuse post negru 21 de zile și acum atinsese claritatea minții.

„Mda, mi-am zis. Puteam să jur că voi, ăștia doi, sunteți pe-o mână! Îhî! Știam eu că nu-s prost!”

Mă rog, ce mai conta? Totul se terminase cu bine. Adică nu se terminase încă, pentru că eram tot împreună și mașina înghițea kilometru după kilometru. „Albinuța” ei avea un demaraj extraordinar. Depășea cu ușurință tot ce ne ieșea în cale.

* * *

- Știi... sunt în perioada aceea a lunii, a spus Nina, privindu-mă cu seninătate.

Viziunea în tunel mi-a revenit brusc.

Mașina era parcată cuminte undeva, pe un drum prăfuit de țară. În stânga și-n dreapta, totul era arat. Nu scăpase nimic nearat. Brazdele alea, de pământ negru, arătau ca niște șerpi leneși care se încolăceau pofticioși unii peste alții.

Ne sărutam deja de vreo cinci minute bune și, sincer, cam începusem să mă plictisesc. Știam să sărut mai bine decât ea. Mă învățase Mia.

În timp ce-o sărutam, Nina ținea ochii închiși, iar eu mă uitam curios în stânga și-n dreapta pe geamurile mașinii. Era un peisaj plictisitor mai ales prin lipsa copacilor și a boscheților. Doar teren ca-n palmă cât

vedeai cu ochii. În depărtare, se vedeau stâlpii de electricitate și liniile de înaltă tensiune.

Nina ar fi putut să mă omoare acolo liniștită. Nimeni n-ar fi venit peste noi în timp ce ea mi-ar fi tras cadavrul de picioare și l-ar fi dus pe câmp, ca să-l acopere cu brazdele acelea proaspete.

Nu m-a omorât. M-a băgat doar în stare de șoc cu ceea tocmai îmi spusese.

Ne-am uitat unul la altul ca doi ceasornicari care nimeriseră în ceasornicăria greșită. Apoi am oftat și m-am uitat la ceas. Nina nu mai prezenta niciun interes. Coborâse brusc de pe pedestal. Locul de pe pedestal era acum chel și gol.

Oare ce făcea Mia la ora aia? Probabil că mă aștepta. Oare n-ar fi fost o idee bună s-o invit pe ea să urce pe pedestalul acela, gol?

Chiar că-mi venise brusc cheful să mă car acasă. M-am uitat iar la ceas.

- Ai perfectă dreptate! a spus Nina, chicotind și privindu-mă. Uitasem că ai și tu un ceas. Dacă tu nu-l poți regla pe al meu, măcar eu să-l potrivesc pe al tău, nu?

Am privit-o surprins. Cum de nu mă gândisem la asta? Nina prezenta din nou interes. Mai mult decât atât: era deja o zeiță.

- Că bine zici! am spus vesel. Vrei să dau un pic scaunul mai pe spate?

- Nu-i nevoie! a răspuns ea, desfăcându-mi șlițul și arătându-și dantura albă și îngrijită. Cred că mă descurc și așa. Tu, dragă, lasă-te purtat de valul pasiunii și închide ochii. Restul e treaba mea.

Nina chiar se pricepea. A ezitat ea puțin, apoi m-a înfulecat ca pe-o mâncare indiană. Era fain! Am închis ochii.

Apoi am deschis ochii.

Apoi am deschis ochii larg.

Apoi ochii mi-au ieșit din orbite.

- Oprește-te! am țipat. Oprește-te, pentru numele lui Dumnezeu! Auuu! Ce se-ntâmplă? Parcă ai foc în gură! Oh... mă ustură! Mă frige de mor!

- O fi, poate, de la sosul de curry? a întrebat ea, privindu-mă mirată.

Draga de ea! Era perspicace.

Ghicise imediat că era de la zeama aia afrodisiacă. Câte tipuri de ardei iute puneau indienii în sosul lor picant? Douăsprezece? Douăzeci? N-am mai stat să socotesc. Am început să mă agit pe scaun și să scheun ca un cățeluș bătut cu ziarul.

- Of, Nina, dă-mi niște apă! Mă arde! Apăăă! Am văzut că ai o sticlă acolo, pe bancheta din spate! Mă ardeee! Dă-mi-o repede!

- E apă minerală! a spus ea mirată. Crezi că, dacă bei apă minerală, o să-ți treacă? Poftim!

Avusese dreptate în legătură cu sosul ăla: chiar avea efect afrodisiac. Pe bune! Niciodată, în toată viața mea, nu avusesem o erecție mai solidă și mai dureroasă. M-am uitat îngrozit.

- Cum poate să fie atât de mare? am îngăimat.

- Cum poate să fie atât de roșie? a șoptit Nina.

Durerea dintre picioare pulsa și zvâcnea și, odată cu ea, am simțit că începea să-mi pulseze și să-mi ardă tot trupul. În mașină s-a lăsat jalea, apoi liniștea. Timpul a început să curgă mai greu. Ardeam ca focul, dar vaietele nu mă ajutau cu nimic.

„Hai, fii bărbat! m-am încurajat. Nu te mai căina!”

Am ales cu bună știință să ignor tot ce se-ntâmpla de la buric în jos și am scos din buzunar țigările și bricheta. Le-am așezat pe bord și mi-am aprins o țigară.

- Deschide, te rog, geamul! a șoptit ea, nemulțumită.

L-am deschis. Orice mișcare, oricât de mică îmi dădea niște dureri oribile, dar fața mea a rămas impasibilă. Fumam liniștit când am întrebat-o:

- Tu ești măritată, nu-i așa?

- Da, sunt! a recunoscut ea, stând cu brațele-nruciate și privind plictisită câmpul de afară.

- Și cum se face că, în loc să fii acasă cu bărbatul tău, ești aici, la marginea orașului, cu un străin în mașină?

- Sunt măritată de aproape șaptesprezece ani, dar nu sunt fericită deloc. Soțul meu mă-nșeală. Nu scapă nicio ocazie, nemernicul! Eu, însă, nu l-am înșelat niciodată. Nu te mai uita așa la mine! s-a oțărât ea. Ești al doilea bărbat de pe lumea asta la care i-am luat-o în gură. Al doilea! Acesta e adevărul. Jur!

Am privit-o cu atenție și i-am spus zâmbind:

- Bravo ție, fată! Te cred, te cred! Mai urmează doar să-mi spui că e tot a doua oară când pui piciorul într-un restaurant indian!

- Ah, nu! Pe acolo merg destul de des. E restaurantul bărbatului meu, a mărturisit ea bosumflată. Te-am dus în mod special acolo, ca să ne vadă chelnerii și să-i spună, însă idiotii aceia nu l-au anunțat. Sau... poate că l-or fi anunțat și n-a vrut el să vină.

- Păi, n-ai zis tu că-i un restaurant nou?

- Nou pe dracu'! a răspuns ea, dând din mână. E deschis de aproape patru ani, dar nu merge deloc. Nu avem vad. Clienții fac mereu scandal. Unul ne-a dat chiar și-n judecată. Luna trecută. Susține că mâncarea noastră i-a provocat arsuri la stomac. Cred c-o să dăm faliment.

- Și de ce m-ai dus chiar acolo? am întrebat-o calm. Ce era în capul tău? Voiai să mă bat cu bărbatul tău acolo, ca să distrugem tot și tu să încasezi polița de asigurare?

- Nu. Am vrut doar să-i plătesc nemernicului cu aceeași monedă. Am vrut să-l doară. Să-l fac gelos. Am vrut să vadă și el cum e!

Am oftat și am aruncat chiștocul pe fereastră.

- Dar tu? m-a întrebat ea. Cum se face că, în loc să fii acasă cu soția ta, ești la marginea orașului cu o femeie străină în mașină?

- E complicat! Sunt cu ea de mai bine de trei ani, dar nu-s deloc fericit. Femeia aia mă-nșeală. Bănuiesc că nu scapă nicio ocazie, nenorocita! Însă eu n-am înșelat-o

niciodată. Hai, nu te uita așa la mine! m-am oțărât. Ești a doua femeie din ultimii trei ani căreia i-am permis să mi-o ia-n gură. Asta-i adevărul! Jur!

- Doamne, a șoptit ea, suntem doi nefericiți! Și, din senin, s-a pus pe bocit. Femeie, deh! Stătea acolo, cu capul pe volan și dădea apă la șoareci.

M-am uitat la ea și apoi m-am uitat la mine-ntre picioare. Se înșela. Eu eram mult mai nefericit decât ea. Și, deodată, am tresărit. În secunda următoare, Nina a ridicat capul de pe volan și a început să adulmece aerul din mașină.

- Ție nu ți se pare că miroase cam ciudat? m-a întrebat ea, cu o privire acuzatoare.

- Mda, parcă... Mai bine, deschide și geamul din partea ta! am sfătuit-o eu, apoi am tresărit din nou și mi-am apăsat încetișor burta cu palmele.

- Ți-e rău? s-a speriat ea. Vrei să vomțiți?

- Nu chiar! am spus misterios. Auzi, tu n-ai niște șervețele prin mașină? Cum? În torpedou? Pot să iau tot pachetul? Mai ai, poate, și altele? Cred c-o să cobor să fac câțiva pași. Simt nevoia să iau un pic de aer.

Am ieșit din duhoarea aia nenorocită, care plutea în mașină și m-am uitat repede în jur, cu ochi de vultur. Niciun copac! Niciun boschet! Doar câmp arat. Câmp cât vedeai cu ochii.

Hopaaa! Zgomotul ăla lung și piuitor se auzise de la mine? Mie îmi ghiorăiau mâțele?

„*Un copac! am gândit disperat. Un boschet, ceva!*”

- Aha! am strigat deodată. Linia de înaltă tensiune!

Am luat-o la fugă cu tot cu pachetul de șervețele și cu un scop foarte precis: stâlpul care se zărea la vreo două sute de metri.

Mă apropiam de el cu mare iuțeală! Acum se vedea mai clar: era și niște iarbă înaltă la rădăcina stâlpului, și vreo doi sau trei boscheți rătăciți pe-acolo. Tractoarele n-avuseseră curajul să atace oaza aia de verdeață.

Am mărit tot mai tare pasul! Mâțele mi se mișcau prin burtă ca niște șerpi umflați, care mă mușcau pe

dinăuntru. Acum alergam ca nebunu'! Nu mai era timp de pierdut!

„Dumnezeule, ce-i asta? mi-am zis îngrozit. Mâncare indiană mi-a trebuit?! Dacă n-ajung mai repede la boscheții ăia, nu știu ce va fi!”

Adică, ceva-ceva, știam eu, dar nu voiam să știu.

Săream peste brazde, ca un iepure vioi și-un pantof mi-a sărit din picior, dar cine mai avea timp să-și numere pantofii?

Și, dintr-odată, când mai erau doar vreo zece pași până la sanctuarul ăla verde, liniștea și pacea au coborât peste mine.

M-am oprit. Nu mai avea niciun rost să alerg. Probabil că fața mea arăta mai senină și mai împăcată decât cea a unui călugăr budist. Sau hindus. Da, mai degrabă hindus!

Am rămas așa câteva secunde, analizând impasibil căldura aia umedă care cucerea teren, coborând pe coapse, apoi prin spatele genunchilor, ajungând la glezne în cele din urmă. Apoi am oftat, mi-am privit cu jale pantalonii și-am făcut ceea ce trebuia să fac: i-am aruncat dracului de pe mine. Am folosit toate servetelele ca să mă curăț. N-a fost suficient.

Mi-am dezbrăcat haina, i-am rupt căptușeala și-am folosit-o. N-a fost suficient.

Apoi am folosit și haina. A fost suficient.

Când m-a văzut pășind peste brazde, îmbrăcat doar în cămașă și încălțat doar c-un pantof, Nina a făcut ochii cât cepele și n-a scos niciun cuvânt, niciun zgomot. De fapt, mint! S-a auzit un zgomot de la sistemul de blocare a ușilor.

- Auzi, ți-a mai rămas ceva din apa aia minerală? am întrebat-o, după care am țipat și-am sărit repede-n șanț.

Mașina demarase cu scrâșnet și, dintr-odată, praful s-a ridicat și m-a-nvăluit din creștet până-n tălpi.

Am scos cu prudență capul din șanț. Undeva, departe, pe drumul acela, de țară se vedeau vălătuci de fum și praf.

„Să știi c-avea dreptate! mi-am zis uluit. Mașina ei chiar prinde suta de kilometri în șase secunde! Acum o cred!”

Rămăsesem singur, la marginea orașului. M-am uitat în stânga, m-am uitat în dreapta... Câmpuri arate. Am pornit agale spre casă și erecția mea îmi arăta drumul.

„Bravo, Tiberiu! am gândit supărat foc. Felicitări! Așa da! Sunt mândru de tine, băi, boule!”

Acum sunt mândru! Nu mai ai niciun chior... nu mai ai nici țoale... nici țigări. Și... și nici măcar nu i-ai plătit Miei polița!

Băi, frate, restaurantele indiene sunt de tot căcatul!”

CAPITOLUL DOISPREZECE

Ori o facem cum trebuie, ori n-o facem

- Poți să-mi spui și mie ai cui sunt pantalonii aceștia?

Mia mă privea din ușa dormitorului, ținând cu două degete pantalonii străini de casa noastră.

- Ți-am dat salariul sau nu ți l-am dat? am întrebat-o cât se poate de liniștit. Ai numărat banii? Ți i-am pus în mână? Ce mai vrei acuma? Ce te interesează ai cui sunt... pantalonii ăia? am adăugat un pic stânjenit, apoi am privit în jos și i-am spus: Bine, bine! Ai lui Alfredo sunt.

- Adică vrei să-mi spui că pantalonii tăi sunt la Alfredo și ai lui sunt la tine? a mârâit ea, aruncând pe podea corpul delict. Ce fel de glume sunt astea, Tiberiu? E... caruselul pantalonilor sau care-i treaba? Explică-mi, omule! a zbierat ea deodată. Cred că merit și eu o explicație!

- Mia, i-am spus roșind, nu este... ce crezi tu! Pot să-ți explic, desigur, dar asta ar însemna că tu... nu ai încredere în mine și... ăăă... m-ar jigni de moarte.

- Deci astea erau „*orele tale suplimentare*”? a îngăimat ea cu brațele căzute.

S-a așezat pe marginea patului și și-a ascuns fața în palme.

- Crezi ce vrei! am spus iritat.

Ea a ridicat capul și a spus pe un ton care nu admitea replică:

- Știi... pe mine nu mă deranjează așa de tare, Tiberiu! Dar Gabriela este nevinovată. E doar un copil. Respectă asta.

- Po... poftim? am bolborosit eu privind-o mirat. Ce tot spui tu acolo? Dar ce legătură are...

- Să nu te mai prind că o pupi pe frunte pe fetiță cu gura aia! a țipat ea. Asta spun! Apoi a ieșit trântind ușa.

* * *

În ziua cu pricina, când Alfredo m-a văzut la ușa lui doar cu o cămașă murdară pe mine și încălțat c-un singur pantof, și-a făcut cruce și m-a tras repede în casă.

- Băi, te-a văzut cumva gazda mea? m-a întrebat el, alb la față ca varul. Ce naiba-i cu tine! Nu poți să vii așa la ușa mea, fără chiloți. Eu sunt avocat, nu curvă! Spune, te-a văzut gazda? Zi-mi că nu te-a văzut!

- Posibil! am răspuns surescitat. Nu știu. Poate! Lasă asta acum. Ai ceva bani la tine? Vezi că e un tractorist afară, în fața blocului. E un om... pâinea lui Dumnezeu! M-a adus cu tractorul până aici, în centru. A condus cam o oră și ceva până la tine. Dă-i, te rog, niște bani. Nu te tocmi cu el, că e om de treabă! Dă-i cât cere.

Zece minute mai târziu, ieșeam de la duș și miroseam acceptabil. Alfredo mi-a întins un halat și s-a uitat un pic prea insistent la mine.

- Auzi, m-a întrebat el, tu ai luat ceva pentru potență sau așa arată ea de obicei?

- Adică mare, tare și roșie? l-am întrebat eu, hlizindu-mă, apoi m-am enervat și m-am răstit la el: Ia nu mai face fața asta! Ei... ce naiba! Uite la el! Mai are un pic și se linge pe buze! Chiar nu-mi place când arăți așa! Amintește-ți de vorba noastră: Prieteni până la moarte. Da? Prieteni, nu iubiți! Alfredo... Alo! Trezește-te! E cineva acasă? Băi, pulă, tu auzi măcar ceva din ce-ți spun?

Începea să mă enerveze cu fața aia, de șoarece îmbujorat. I se aburiseră ochelarii. Am ridicat mâna și-am mișcat-o în dreptul ochilor lui. Alfredo a clipit din ochi.

- Da, a spus el încet. Te aud!

- Bine, prietene! am spus, încercând să mă stăpânesc și să nu-i fut una. Ridică-ți ochii și uită-te la fața mea, la ochii mei! Așa! Acum, vreau să te rog frumos câteva chestii.

I-am cerut haine. Mi-a dat.

I-am cerut și niște bani, ca să-i pot da Miei salariul. Mi-a dat.

L-am rugat să-mi dea niște mărunțiș pentru taxi. Mi-a dat.

Era fain! Începeam deja să-mi chinui mintea și să mă gândesc ce altceva aș mai fi putut să-i cer, însă nu mi-a venit nicio idee. Păcat! Era momentul ideal și trebuia să bat fierul cât era cald. Cu siguranță că dacă i-aș fi cerut și diploma de licență, mi-ar fi dat-o și pe aia. Dar, până la urmă, am decis să nu mai întind coarda, așa că i-am zis generos:

- Cam asta-i tot, omule! Plec! M-așteaptă Mia cu masa. Ai grijă de tine și... transmite-i gazdei salutări din partea mea!

* * *

- Femeie! am strigat, sufocându-mă de nervi. Ești nebună?

Mia tocmai îmi arătase lista cu toți invitații la nunta noastră și, mai înainte de asta, îmi arătase și meniul propus de cei de la restaurant.

- Păi, eu am crezut că o să fie o ceremonie restrânsă! am țipat.

- Restrânsă? a pufnit Mia. Dar de ce să fie restrânsă? Nu, dragule, nu! Am rezervat și închiriat un restaurant întreg. Și parterul, și etajul. Am dat deja și banii.

- Cum? Mai zi o dată!

- Am zis că totul e plătit integral! Dar ce ai, omule? De ce te enervezi așa? O să... o să ne chemăm toate neamurile. Și colegii tăi de la serviciu. Da? Și fetele de la mine. Și vecinii noștri, și vecinii părinților tăi...

- Poftim?

- Da, i-am invitat pe toți! a țipat Mia nervoasă. E nuntă, nu priveghi! Ori o facem cum trebuie, ori n-o mai facem deloc!

- Cu ce, fă? am întrebat, apucându-mă cu mâinile de cap. Cu leafa ta și-a mea?

Nu, n-aveai cu cine să te înțelegi. Apoi m-am înfuriat și mai tare, când Mia mi-a mărturisit că făcuse un împrumut baban la bancă. Hopa! Treburile luau amploare.

Încă de prin luna iunie începuse să facă liste, să calculeze, să trimită invitații, să comande cataloage cu rochii de mireasă. Mi s-a ridicat părul în cap!

- Dar ce-ți trebuie ție rochie de mireasă? am întrebat țâfnos. Doar ai mai fost măritată o dată, nu? Ai și-un copil! Trezește-te! Rochia de mireasă este un moft!

- O fi, poate, pentru tine, dar eu nu concep să mă mărit fără rochie de mireasă! m-a pus ea la punct.

- Și cu ce-o să plătim toate astea? Câți bani ai luat din bancă? Spune! Ce căcat de credit ai făcut?

- Un credit ipotecar, dragă! Am garantat cu casa. Imediat după fericitul eveniment, toți banii strânși la nuntă ajung înapoi, în bancă! *Țac-pac!* Simplu! Doar știi bine că eu nu mă arunc cu capul înainte, așa ca proasta. Am calculat de o sută de ori! Hai, calmează-te! Nu e treaba ta. Bărbații nu se pricep să organizeze nimic. De aceea merge totul prost în lume. Avem guvernanți bărbați, președinți bărbați, oameni de afaceri bărbați. Voi, pulimea, sunteți cei care dați totul peste cap.

Am lăsat-o-n plata Domnului. N-avea decât să se-nfunde în liste și chitanțe până la gât. Era nebună!

- Am închiriat localul pentru 13 septembrie! m-a anunțat ea.

- Nu! am explodat. N-o să fie pe 13! E cu ghinion! Schimbă naibii data!

După multe tratative cu cei de la restaurant, a reușit să contramandeze totul pentru 18 septembrie, iar eu a trebuit să dau un milion de telefoane, ca să-i anunț pe toți invitații „noștri” despre schimbarea datei. La sfârșit, nu mai puteam să vorbesc. Îmi pierdusem vocea.

Pentru prima oară, ne-au vizitat și părinții mei. De obicei, mergeam noi pe la ei. Tata n-a plăcut-o niciodată pe Mia, dar asta nu era ceva nou. El nu plăcea pe nimeni.

Mama se înțelegea foarte bine cu Gabriela. Fetița împlinise nouă ani și era deșteaptă, foc și foarte cuminte.

În preziua nunții, pe 17 septembrie, casa noastră fierbea. Pachete, pachetele, flori. Cadouri primite de peste tot. Servicii de masă, pahare de cristal și cești de porțelan pentru cafea.

- Doamne, ferește! a spus Mia, dând din mână a lehamite. Cred că avem vreo cincisprezece seturi de pahare de șampanie! Și nici măcar nu-mi place șampania. Mă balonează.

Era tot mai închisă în sine. Tot mai obosită.

„Las c-o să-și revină în săptămâna de miere! mi-am zis.”

Biletele pentru luna de miere fuseseră deja luate, iar concediile noastre, cerute și aprobate. Trebuia să terminăm doar acel mic amănunt, rahatul ăla de nunta.

Apoi urma să plecăm în sudul Spaniei, în luna de miere. Abia așteptam!

Făcuse rezervare la un hotel de patru stele. Inițial voise la cinci stele, dar măcar în privința aia reușisem să pun piciorul în prag.

Lisa, viitoarea mea cumnată, își luase și ea concediu. Urma să rămână cu fetița cât timp eram noi plecați.

Doamne, ce bine că urma să se termine totul peste doar o zi! Sincer, nu mai rezistam.

Mia era și ea foarte obosită. Atât de obosită, încât nu mai putea să închidă un ochi. Nici eu nu dormeam.

Stăteam amândoi ca proștii în pat, cu ochii-n tavan și, la un moment dat, a început să mă mănânce limba.

- Auzi, Mia... vreau să te întreb ceva.

- Întreabă-mă, a răspuns ea.

- Da-mi spui sincer, da?

- Îhî! a făcut ea, oftând.

- Te juri?
- Ce ai, Tiberiu? m-a întrebat ea, întorcând capul spre mine. De ce vrei să mă jur?
- Jură!
- Bine! Jur! Ce vrei să știi?
- Ce-ai făcut tu de la 19 ani, când ai fugit din casa aia, și până la 32 de ani, când te-am întâlnit eu? Că mie nu mi-ai povestit niciodată.

* * *

- De ce-mi faci asta? țipa ea la mine.
- Ai jurat! i-am răspuns liniștit. Nu uita asta! Lui Dumnezeu nu-i plac cei care jură strâmb. Îi pedepseș...
- Taci, în pizda mă-tii! a țipat ea. Nu-mi vinde mie gogoși! Cine crezi că-s eu? Prima ta soție? Crezi c-o să mă duci și pe mine de nas, așa cum ai dus-o cu ea?
- Las-o-n pace pe Irina, odihnească-i Dumnezeu sufletul! am mârâit eu. Auzi? N-o amesteca în treburile noastre!
- N-am nimic de spus! a făcut Mia nervoasă, întorcându-se cu fața la perete.
- Ești sigură?
- Da, foarte sigură! a țipat ea. Și să mă pupi în cur, ai înțeles?! Dormi odată! Mâine avem o zi grea.
S-a așternut liniștea, dar era o liniște grea. M-am dus până afară și-am fumat o țigară. Apoi încă una. Capul începuse să mă doară. Femeia aia-mi ascundea ceva, iar eu urma să mă căsătoresc cu ea chiar a doua zi. Cine era? Ce era? Crezusem că știu, dar habar n-aveam.
Am revenit în pat. Mia sforăia.
M-am așezat pe marginea patului și i-am atins ușor pieptul cu palma. Inima bătea destul de uniform. Apoi am spus cu voce tare:
- Ți mai amintești ce ți-a citit duhovnicul din Biblie? Știi tu, în ziua aia, când te-ai întors atât de speriată de

la biserică. Ți mai amintești, Mia? Dacă nu, îți împrăpățez eu memoria. Ți-a citit cam așa:

„Eu sunt Domnul Dumnezeuul tău și sunt un Dumnezeu zelos, care-i pedepsește pe copii pentru vina părinților lor până la al treilea și al patrulea neam.”

Inima din căușul palmei mele a început să-și iasă din ritm. A început să bată mai tare. Apoi și mai tare.

- Ai dat de dracu', femeie! am continuat calm. Ai jurat strâmb, dar nu tu ai să tragi ponoasele. Mai bine spune repede ce ai de spus, curățește-ți sufletul! Ai conștiința încărcată. Eu nu-s duhovnicul tău. Eu te iert de pe acum. Dar vorbește!

Mi-am retras palma de pe pieptul ei și Mia a deschis ochii.

Apoi a deschis gura.

CAPITOLUL TREISPREZECE

Nu merit o femeie ca ea

- După cum ți-am povestit, m-am suit într-un tren oarecare și-am plecat din locul acela blestemat. Am plecat departe.

Mai erau și alți oameni în compartiment, însă nu i-am băgat în seamă. Nici măcar nu m-am uitat spre ei. Doar am închis ochii și-am ațipit.

Mult mai târziu, când trenul a oprit într-o gară și n-a mai plecat, am tresărit și am privit pe geam. Era capăt de linie. Coborâseră toți, mai puțin unul. Era un bătrân tăcut, care se chinuia un pic cu bagajul lui greu.

L-am ajutat să-și ridice geamantanul. Am coborât.

La prima vedere, noul oraș era... și mai mare, și mai străin decât cel din care plecasem. Era bine. Nemernicul de Vitali nu mai avea cum să mă găsească. Mă temeam de asta. N-aveam habar ce se întâmplase în urma mea. Eram abia prima zi de libertate.

M-am așezat pe o bancă din gară și m-am întrebat ce-o să fac mai departe. Aveam bani doar cât să-mi închiriez o locuință pentru câteva luni, dar ce aveam să mănânc și cum aveam să trăiesc, asta nu mai știam. Stăteam pe banca aceea și lăsam gândurile să mă macine. M-a apucat plânsul.

- Fetito, ce-i cu tine? Ce s-a întâmplat?

Mi-am ridicat capul din palme. Era tot el, bătrânul din tren.

La o primă privire, cred că avea vreo șaptezeci de ani. Poate chiar mai mult. Fața lui mi-a inspirat

încredere. Semăna un pic cu unul dintre preoții care ne vizitau la orfelinat.

I-am spus adevărul: că nu știam pe nimeni în orașul acela și că fugisem de acasă. Atât. Restul l-am păstrat pentru mine.

M-a cântărit din priviri câteva secunde. Ochii noștri s-au cercetat.

- Locuiesc singur, a spus el. Te pot găzdui o seară, dacă dorești. Sau mai multe... până-ți găsești ceva. Dar, dacă nu vrei, e alegerea ta. Uite, faci cum dorești, dar îți dau un sfat: nu rămâne prea mult pe aici, prin gară. Nu e bine. Acum, am să merg să iau un taxi, a mai adăugat el, ridicându-și geamantanul.

Am privit în urma lui.

Știam eu foarte bine cam ce avea să se întâmple, dacă alegeam să merg cu el. Era clar: trebuia să plătesc prețul. Asta urma! Pe mine nu mă păcălea nici privirea lui de moș sfântos, nici părul lui alb. Însă mă culcasem cu atât de mulți și eram atât de speriată de locul acela străin, încât mi-am zis că un bărbat în plus nu mai făcea nicio diferență.

Totuși, ezitam. Nu pentru asta fugisem eu din ghearele lui Oleg!

Bătrânul a privit în urmă. Ochii ni s-au întâlnit iarăși. S-a oprit și a rămas așa.

Imaginează-ți un pic cum arătam eu în rochie roșie, geacă de piele neagră și cu șlapi în picioare. Flămândă! Speriată!

Mă simțeam ca un câine de pripas. Tu n-ai cum să înțelegi! Când ajungi în halul acela, când ești a nimănui, dacă-ți spune cineva o vorbă bună, dacă-ți vorbește frumos... te agăți de el.

Fără să mai gândesc prea mult, m-am ridicat de pe bancă și-am mers după omul acela. L-am ajutat cu geamantanul și-am ieșit împreună din gară, spre stația de taxi.

Tot drumul până la el, am tăcut și am privit doar pe geamul mașinii. Nu mă înșelasem. Chiar era un oraș urât. Murdar! Oamenii erau posomorâți. Nu-mi plăcea.

Am mers destul de mult. Bătrânul locuia pe la periferie. Avea o casă mare și o curte cam strâmtă. Ceva verdeață. Câțiva copaci, o grădiniță cu flori și un gard înalt. Zonă era liniștită, iar aerul proaspăt.

Ceea ce m-a frapat, primul lucru care mi-a sărit în ochi în casa aceea, era mulțimea de tablouri de pe pereți. Practic, aproape că nu exista colțișor unde să nu fie atârnat un tablou.

Peisaje, poduri, flori. Oameni nu.

- Îmi place să pictez, a spus el, urmărindu-mi privirea. Sunt pictor. Din asta trăiesc.

Și a zâmbit. Era prima mea zi în casa lui.

Spre surprinderea mea, omul nu s-a atins de mine în seara aceea. Poate că privirea lui nu mințise. M-am mirat. Poate, eu nu cunoșteam destul de bine oamenii.

Îmi arătase expeditiv fiecare cameră, îmi explicase unde era baia, bucătăria și unde urma să fie camera mea.

Ceea ce nu-mi explicase era... care urma să fie rolul meu acolo, în casa lui.

Nu reușeam să adorm. Aveam impresia că, dintr-un moment într-altul, ușa avea să se deschidă și ceva înspăimântător urma să se petreacă. Ceva rău pentru mine.

Aș fi putut eu oare să mă apăr? Puteam să mai fac ceva? Venisem acolo de bunăvoie. Eram la mâna lui.

M-am ridicat repede și-am apăsat pe clanță. Ușa era descuiată. M-am întins tremurând în pat. Am reușit să adorm abia către ziua.

M-am trezit abia pe la prânz. Eram odihnită și neatinsă. Nimeni nu venise să-mi facă rău. Am sărit din pat și am deschis ușa. Casa era cufundată în tăcere. Pe masa din bucătărie, am găsit un bilet: „*Mănâncă, odihnește-te și fă ce dorești. Revin pe la 19.*” Atât.

Am rămas pe gânduri și am tras concluzia cu voce tare:

- Cred că mi-am găsit un sponsor! Deci... să mă mănânc, să mă odihnesc și să fac tot ce doresc? Bine! Minunat!

Și exact asta am făcut. Pentru următorii trei ani din viața mea.

- Trei ani?

- Da, trei ani și ceva! Trei ani în care am mâncat când am vrut și ce am vrut, am dormit, am citit, am făcut... tot ce mi-a trecut prin minte, dar un singur lucru nu l-am făcut.

- Lucrul... acela?

- Exact! Ochii lui nu mă mințiseră. El era întâi și întâi om, nu bărbat. Bătrânul, sau poate c-ar trebui să-i spun „*tatăl meu*”, era plecat adesea de acasă, iar eu rămâneam stăpână peste toate, adevărata stăpână a casei! Puteam să fac tot ce-mi trecea prin minte. Puteam chiar să plec, dacă voiam, dar... la ce bun? Cine pleacă dintr-un loc în care se simte acasă? Aveam orice. Iar, dacă nu aveam, era suficient să cer și primeam. Unde s-ar mai fi întâmplat asta?

Era un pictor foarte cunoscut și foarte apreciat în afara țării, însă complet anonim în propria țară. Un om retras. Niciodată nu primea vizitatori. Și mai era și un pic excentric. Vorbea foarte puțin. Picta foarte mult, dar nu expunea niciodată pânzele, ci le împacheta și le trimitea afară din țară. Mai târziu, am aflat că făcuse o grămadă de bani din pictura lui.

Totuși, deși bogat, umbla mai mereu cu aceleași haine vechi și demodate și n-avea nici măcar un singur prieten. În orice caz, niciunul pe care să-l aducă acasă.

- Cum s-ar spune, ai fost muza lui. Te păstra ca să... ce?

- Recunosc, uneori mă picta. Cred că mai bine de o duzină din tablourile sale erau cu mine. Și gândește-te că el nu picta niciodată oameni. Am fost singura excepție. Iată de ce pânzele cu mine erau cu atât mai valoroase. Chipul meu, așa cum eram pe atunci, apare într-o duzină de case din lumea întreagă. Cine știe pe unde or fi ajuns pânzele. El nu a păstrat niciuna. Spunea că îi ajunge originalul.

- Ciudat om. Cum se numea?

- Ce mai contează? E mort. A murit trei ani mai târziu. Anii aceia au fost cei mai liniștiți și mai frumoși ani din viața mea.

- E incredibil totuși că nu s-a atins niciodată de tine în tot timpul acela.

Mia m-a privit lung, fără să-mi spună niciun cuvânt.

- Știam eu! am strigat nervos. Satir bătrân și libidinos! Bineînțeles că te-a atins. Nemernicul! Puteai să-i fii nepoată!

- Ești prost și-i judeci și pe alții după forma strâmtă a minții tale. Dar nu te condamn, Tiberiu. Tu întâi ești bărbat și după aceea om. Așa ți-e firea.

Nu! Bătrânul nu era deloc așa. În afară de privirea aceea cercetătoare pe care mi-a aruncat-o atunci în gară, omul nu mi-a mai dat niciodată motive să mă simt stânjenită.

Totuși, într-o zi, am căzut și eu în capcana îndoielii, așa cum faci tu acum. Tocmai de aceea nu te judec prea aspru pentru concluziile tale pripite.

Se împlineau cam două luni de la sosirea mea. Ieșisem din baie și-mi uscam părul cu un prosop, când am auzit un zgomot puternic la etaj și-am fugit pe scări într-acolo. Știam că era în atelierul lui. Zgomotul venise de acolo. Când am deschis ușa, am văzut că i se răsturnase șevaletul.

El m-a privit supărat. Tabloul la care lucra căzuse pe podea cu fața în jos. L-a ridicat. Vopseaua proaspătă mânjise toată podeaua.

M-am așezat pe canapea, i-am ignorat supărarea și l-am privit atentă. Ridicase și șevaletul, și pânza. Eu continuam să-mi usuc părul cu prosopul. Apoi i-am observat ochii.

I-am urmărit privirea și mi-am dat seama imediat ce se întâmplase. Cordonul halatului meu se desfăcuse. Mi se vedeau pulpele, burta, sânii. Totul.

Am lăsat halatul exact așa cum era și i-am surâs. Timiditatea îmi dispăruse. Mă ștergeam pe cap cu prosopul și mă uitam provocator la el. Privirea lui, o

privire aproape chinută, m-a amuzat și m-a făcut să zâmbesc.

Mi-am desfăcut încet picioarele. Foarte încet. Pe măsură ce le desfăceam, privirea lui devenea tot mai fixă. Parcă era o vrajă. Îi cunoșteam bine pe bărbați. Și mi-am spus:

„Doamne, ce bătrân nebun! Și ce față are! Parc-ar fi beat! Mă cercetează de parcă n-a mai văzut în viața lui o femeie în pielea goală!”

L-am văzut cum a lăsat pensulele deoparte. Zâmbetul meu era o invitație. S-a apropiat de mine. M-am minunat cât de ușor se poate pierde cu firea un bărbat, fie el și bătrân, în fața unei femei goale. Știam bine, goliciunea mea provocase efectul acela asupra lui. Și știam exact ce urma să se întâmple.

Am lăsat prosopul să cadă, apoi m-am ridicat în picioare și am dat halatul jos, aruncându-l pe canapea. Am rămas așa, dreaptă și goală în fața lui. Mintea mea îmi șoptea că acela era prețul care trebuia plătit pentru șederea mea.

Bătrânul s-a apropiat. Era interesat de trupul meu, asta era evident. Ochii îi străluceau.

Da, eu eram plata, nu mai aveam niciun dubiu! L-am prins ușor de o mână și i-am așezat palma peste unul dintre sânii mei. Am închis ochii și m-am mirat în sinea mea cu câtă ușurință fusesem de acord să mă ofer. Gândeam ca o curvă.

„Probabil că și sunt o curvă! mi-am zis indiferentă. Dar e mai bine așa! E mai bine să primești totul de la un singur bărbat și să fii numai curva lui. E un fel de... căsnicie. Chiar așa!”

Bărbatul oferă protecție, bani, mâncare, haine și adăpost, iar femeia oferă trupul ei, îi spune că-l iubește, îi face copii.

E mai avantajos să fii curva unui singur bărbat. Mai practic. Probabil așa a lăsat Dumnezeu lucrurile pe pământ!”

Dar mă înșelam. Judecasem superficial strălucirea din ochii lui și habar n-aveam ce urma să se petreacă.

Și-a retras mâna. A desfăcut un cerșaf alb și l-a aruncat peste canapea, după care mi-a zis repede:

- Așează-te acolo! Lumina e bună! Sprijină-ți capul în mâna dreaptă. Așa, minunat! Perfect! Îndreaptă-ți și mai tare spatele! Rămâi așa!

A fost primul lui tablou cu mine, primul lui nud. Prima femeie pe care o picta. Primul om de pe pânzele lui.

Da, eram o premieră în toate.

Și... asta a fost tot. Acela era prețul.

El s-a concentrat pe lucrarea lui. Eu am rămas buimacă pe canapea. Mi-a trebuit ceva timp ca să realizez, să recunosc în sinea mea, că nu eram nici pe departe atotștiutoare și că bărbații - iată! - nu erau toți făcuți din același aluat.

Prima mea zi de model. Pânza cu mine i-a dat de lucru aproape cinci săptămâni, timp în care i-am pozat câte două, trei ore în fiecare zi.

Să știi că nu-i ușor pentru cel care trebuie să pozeze. Mie îmi plăcea acțiunea, mișcarea, viața. Nemișcarea nu-mi plăcea. L-am văzut un pic cam nervos de câteva ori pentru că mă tot mișcam. Imobilitatea era ceva nou pentru mine.

- Cine-i fata? l-am întrebat într-o bună zi, arătându-i o fotografie înrămată. O găsisem într-un sertar.

Mi-a explicat morocănos că era fiica lui. Nevasta îi murise cu mult timp în urmă. Fiică-sa se măritase încă de tânără cu un student din State și apoi emigrase acolo. Își găsisese ceva de lucru la o galerie de artă.

Acum înțelegeam cui îi trimitea bătrânul pânzele. Ea făcea vânzările și o mică parte din bani se întorceau la el, într-un cont bancar. Din banii aceia trăiam.

Fată-sa îl suna în fiecare duminică. Nu vorbeau prea mult. El detesta convorbirile mai lungi de cinci minute. Se enerva. Convorbirile lor se rezumau la afaceri, tablouri, expoziții, prețuri.

Dar, în timp, am înțeles că de fapt o detesta pe ea. Nu putuse să-i ierte niciodată plecarea. Supărarea

aceea veche îl măcina. Cât despre soțul ei, cu el nu vorbea niciodată.

Pictorul meu era un pustnic. Singura lui legătură cu lumea era telefonul fix. Mi-a dat voie să-l folosesc. Puteam s-o sun pe Lisa la orfelinat ori de câte ori doream. Mă durea că nu puteam fi lângă surioara mea. În rest, îmi ocupam timpul cu treburi casnice. Începuse să-mi placă să gătesc. Cumpărăturile le făceam tot eu. Dereticam prin casă. Mă uitam la televizor. Am încercat chiar să învăț să pictez, dar am renunțat repede. Parcă aveam două mâini stângi. Nu era de mine.

Primul meu an acolo nu ajunsese încă la final și viața mea începuse să mă plictisească deja. Aș fi putut să-i cer o parte din banii lui și să plec. Sunt sigură că mi-ar fi dat. N-am făcut-o. Unde să mă fi dus? De ce să plec? Trăiam într-un fel de închisoare care avea porțile larg deschise. Recunosc că mai era și altceva: într-un fel, începusem să țin la el ca la un tată.

- Ce-ar fi să lucrezi și să ai banii tăi? m-a întreat el, într-o bună zi. Ți-ar plăcea? Ce știi să faci?

Mi-a explicat că, dacă doream s-o iau pe Lisa de la orfelinat, trebuia să fac dovada că pot s-o întrețin. Dar nu puteam. Aveam douăzeci de ani împliniți, însă cuvântul „salariu” era o noțiune abstractă pentru mine. Sosise momentul să se schimbe asta.

M-a prezentat unei persoane, o femeie de vreo patruzeci și ceva de ani. Ea avea mai multe afaceri mici.

Femeia mi-a pus o grămadă de întrebări despre ce știam să fac și a încheiat interviul spunând: „Crezi că ți-ar place să lucrezi într-o cofetărie? Am și o cofetărie!”

- Fantastic, Mia! Deci, tu lucrezi de atunci în cofetăria aia?

- De aproape șaisprezece ani. Însă, deși îmi găsisem de muncă, spre surpriza mea, Lisa n-a vrut să vină și să locuiască cu mine. Se îndrăgostise de un băiat din orașul ei. Am înțeles-o! Avea deja șaptesprezece ani și era prima ei dragoste.

Apoi, în cel de-al treilea an al șederii mele, s-a întâmplat ceva care mi-a dat viața peste cap și m-a făcut să uit de Lisa.

- A murit bătrânul?

- Nu! A căzut pe trepte. S-a dezechilibrat. Pentru mine, o căzătură din aceea n-ar fi fost cine știe ce. Probabil, m-aș fi ridicat, m-aș fi scuturat și mi-aș fi văzut de-ale mele.

El însă avea oasele ca sticla.

- Mda, a spus doctorul de la Urgențe privind radiografia, avem aici o fractură de col femural de toată frumusețea!

Din momentul acela a început coșmarul. Șoldul lui drept era betegit rău. L-au operat și i-au pus niște șuruburi în os, însă el avea dureri mari tot timpul. Ajunsese să stea numai în pat.

Se înțelege, mi-am întrerupt serviciul și-am stat tot timpul aproape de el. Trebuia să-l îngrijesc și am făcut-o. În perioada care a urmat, mi-am deschis inima în fața lui și i-am povestit tot ce mi se întâmplase. Îi spusese eu câte ceva, dar nu știuse niciodată tot adevărul. El și cu tine sunteți singurii care... știți. Acum, știi doar tu.

Starea lui a fost așa și așa până în ziua când fică-sa a sosit din America, apoi lucrurile s-au înrăutățit. Ea ținea neapărat să-l transporte cu avionul în State. Urma o nouă operație acolo.

În cele trei zile, cât a stat cu noi, s-a uitat chiorâș la mine tot timpul. Tare ar mai fi vrut să mă dea afară, se vedea asta pe fața ei.

Locuisem acolo trei ani. Practic, era singurul loc pe care-l puteam numi „acasă”. Avusesem grijă de tatăl ei, îi gătisem, îl îngrijisem, îl spălasem, dereticasem, făcusem totul în casa aceea.

Și ea voia acum să plec.

El începuse să se simtă tot mai rău. Ne privea lung și pe una, și pe alta. Părea să se gândească intens la ceva. Apoi s-a decis.

- Dă-mi telefonul, mi-a spus.

În ziua aceea, și-a făcut testamentul în prezența unui avocat. Și mai era încă un tip, un dactilograf.

La sfârșit, ne-au chemat în cameră, iar avocatul a citit cu voce tare testamentul. Ne-a înmânat fiecăruia

câte un exemplar. Dacă ai fi văzut ce ochi a făcut nenorocita aia...

- O casă? zbigera ea. *Oh, my God*²¹, îi dai o casă? E o străină, *daddy*²²! Îi dai o casă? O casă?

- O casă! s-a răstit bătrânul. Îi dau casa asta. Nu te mai vâicări atât! Știi bine că ție îți rămân toți banii din conturi, dar fata asta nu are nimic. Casa mea va fi a ei.

- O casă, deci! a întărit și avocatul.

* * *

În mai puțin de o săptămână, omul acela bun se stingea pe un pământ străin, pe care nu-l cunoscuse și nu-l pictase niciodată. Doctorii nici măcar nu apucaseră să-l opereze.

- Se poate muri dintr-o fractură pe șold? am întrebat-o mirat pe Mia.

- Se pare că da. A fost vorba de ceva numit embolie pulmonară. În timpul șederii sale în pat, s-a format un mic cheag de sânge undeva, într-o venă din piciorul bolnav. Toată agitația aceea, transportul, zborul i-au fost fatale. Cheagul s-a mișcat, s-a plimbat prin trup și s-a oprit într-un plămân. Mi-a părut tare rău după el. Era singurul om bun pe care-l întâlneam vreodată și acum îl pierdusem. Dar, prin moartea lui, am ajuns să am un loc pe care să-l numesc acasă.

- Și ce-ai făcut cu casa aia?

- Ce-am făcut? Uită-te în jurul tău, Tiberiu. Aceasta este... „*casa aia*”. Locuiești în ea de trei ani.

În rest... ce mai vrei să știi? După moartea... tatălui meu, anii au trecut, iar eu mi-am văzut de viață. De acum, cofetăria, casa și, mai târziu, Lisa erau viața mea.

M-am ferit ca de foc să-mi fac de lucru cu bărbații. Diversi tipi încercau să-mi facă curte. I-am trimis pe toți la plimbare! Eu n-aveam nevoie de bărbați, ci de cineva

21 Oh, Dumnezeu! (lb. engleză)

22 Tăticule (lb. engleză)

care să mă iubească. Și nu vedeam pic de iubire în privirea lor.

După vreo trei ani l-am cunoscut pe Luca. El era altfel, un om diferit. Era...

- Stop! am spus ridicând exasperat mâna. Nu te supăra, Mia, dar nu vreau să aud povești despre fostul tău soț. Ce a fost, a fost! E doar între el și tine. Păstrează asta! E suficient să știu că l-ai plăcut și că te-ai măritat cu el.

- Da, m-am măritat! a murmurat Mia. Căsătoria cu el a fost cea mai inteligentă alegere din viața mea.

- Mă bucur că ai fost fericită! am mârâit țâfnos. Sări și peste asta! Deci, ai făcut-o pe Gabriela și, după aceea, el a murit și eu am apărut în viața ta.

- Da! a răspuns Mia, oftând. Asta e varianta scurtă.

- De ce a murit?

- Era bolnav încă dinainte să ne căsătorim. Știam că era bolnav, nu mi-a ascuns asta. Suferea cu inima. Dar era un om minunat.

- Foarte bine! Și când a murit?

- A murit când eram însărcinată cu Gabriela în luna a patra. Luca trebuia să sosească de la muncă. Îl așteptam cu masa pregătită, dar nu venea. Au venit în schimb doi tipi de la poliție și mi-au spus că soțul meu e mort. A trebuit să merg la morgă, ca să-l recunosc. A fost groaznic.

- De ce? L-a omorât cineva?

- Nu. Un vatman a oprit la ultima stație, înainte de depou, și a observat că mai era o persoană în tramvai, un bărbat care stătea pe scaun. Ațipise cu capul pe geam. Când a vrut să-l trezească, și-a dat seama că omul acela era, de fapt, mort. Era Luca al meu. Avusese un atac de cord tăcut. A murit fără ca nimeni din jur să-și dea seama. Nu avea decât treizeci și opt de ani. Doctorul care i-a făcut autopsia mi-a spus că a murit în somn, fără durere, fără să-și dea seama că moare. Știi... Chiar nu-mi doresc să-mi mai amintesc toate astea. De ce mă chinui tocmai acum, Tiberiu? În trei ani de zile, nu m-ai întrebat niciodată nimic. De ce acum?

- Dar nu te chinui, dragă! Voiam doar să știu adevărul. Acum știu! Și, sincer să fiu, mă bucur c-am aflat. Chiar nu înțeleg de ce făceai atâta caz. Ce atâtea secrete? Trebuia să-mi spui de la bun început ce și cum. Văd că nu există nimic rușinos în viața ta de la 19 ani și până acum.

- Dar tu ce-ai crezut? s-a enervat ea. Ce ți-ai închipuit?

- Nimic! Nu mai știam ce să cred. Dar să știi că m-am liniștit acum. Am sărutat-o pe gură și i-am șoptit: Noapte bună, Mia! Pot să scot din priză afurisita de veioză? Mă enervează lumina verde.

- Poți, sigur că poți. Scoate-o!

- Poate reușesc să prind măcar patru ore de somn! am spus, căscând și întinzându-mă. Vai de capul meu! Mâine o să am o zi lungă și afurisită. Adică azi!

- Culcă-te, dragule! Somn ușor!

Mia a adormit aproape instantaneu. Chiar că era obosită.

Eu am ieșit la o țigară, apoi am revenit și m-am băgat lângă ea, am adormit imediat. Spre dimineață, pe la vreo 5 și ceva, m-am trezit și m-am dus la baie. În timp ce mă pișam, priveam absent faianța din fața mea și mă gândeam că, probabil, nu prea mă purtasem corect cu Mia. În ultimii ani, o chinuisem, o umilisem, îi făcusem viața un iad. Eram un om rău.

„E fantastic cât a suferit femeia asta, mi-am zis în sinea mea. E trist, Tiberiu! Ar trebui te pui în genunchi în fața ei și să-i săruți picioarele. Așa femeie, mai rar! De fapt, nu cred că meriți o femeie ca ea! Și totuși o ai...Prost să fii, noroc să ai!

Oare, dacă ai ruga-o frumos, te-ar ierta? Femeile sunt bune la suflet. Sigur o să te ierte. Du-te și spune-i că te căiești. Spune-i acum, înainte de căsătorie. Spune-i că-ți pare rău. Spune-i că te-ai schimbat.

Hai, mergi la ea și întreab-o dacă te iartă pentru toate porcăriile pe care i le-ai făcut. Curaj, omule!”

Am revenit, m-am așezat în pat și am mișcat-o un pic pe Mia.

- Ce este? a întrebat ea buimacă de somn.
 - Trezește-te, Mia.
 - Ce vrei? Lasă-mă să dorm!
 - Trezește-te, fată! Vreau să te întreb ceva. Deschide ochii.
 - Spune, a zis ea, frecându-se la ochi. Ce mai vrei?
- Am privit-o în ochi și, dintr-odată, am simțit că mă enervez.
- Auzi, fă! am zbierat la ea. Tu te-ai futut cu șeful meu sau nu? Dar fii sinceră!

CAPITOLUL PAISPREZECE

Nașule, pupa-ți-aș mâna!

Pe la ora paisprezece, ajungeam la primărie cu mare alai.

Claxoane! Mașini de toate felurile și de toate mărcile. Spălate, lustruite! Sclipeau de curățenie.

Buchete cu buruieni și cordeluțe expuse peste tot, ținute în mână, lipite pe parbriz... Baloane colorate, confeti, iar claxoane, iar buruieni... Căcaturi!

Dumnezeule Mare, era o porcărie! Toată viața mea urăsem rahaturile alea și acum aveam parte de ele din plin.

Din milionul de invitați nu lipsea niciunul.

Dacă i-aș fi chemat la săpat un șanț sau ca să spargă bolovani cu târnăcopul, alta ar fi fost situația. Dar pe fiecare invitație scria clar pentru ce fuseseră chemați, așa că veniseră absolut toți.

Doar Alfredo nu venise. Nu-l chemase nimeni, nu era dorit. Mia îl tăiase fără milă de pe listă. Îl tăiase ea, dar, de explicat, a trebuit să-i explic eu.

În părul Miei erau cel puțin două kile de fixativ.

Se fardase, se rujase, avea o tonă de rimel pe gene... într-un cuvânt, devenise o femeie deosebită. Sub masca aia, undeva, în spatele ei, se ascundea viitoarea mea soție. Probabil!

Eu vedeam doar masca. Mă lua cu leșin de fiecare dată când întorceam capul spre stânga.

Dar asta nu era tot! Trebuia, pe deasupra, să zâmbesc și să le strâng mâna tuturor ghiolbanilor ăia pe care, îți jur, nu-i mai văzusem niciodată în viața mea.

De unde dracu' apăruseră? Mă oboseau, mă călcau pe nervi! Tot circul ăla grotesc mă scotea din minți. Îmi era greață și-mi venea să vomit.

„Și când te gândești că ăsta-i numa' începutul! mi-am zis îngrozit. Nici măcar n-am apucat să spun <<DA>>!”

- Unde te duci? a strigat Mia.

- La toaletă.

Am intrat grăbit. Mirosea a clor. Am cerut o țigară de la cineva. Era plin de bărbați care-și deșertau beșica. Am intrat hotărât într-o cabină, am blocat-o și m-am așezat pe vasul de toaletă.

Capacul toaletei era jegos rău. Costumul meu alb arăta imaculat rău. Costum alb, cămașă albă, cravată albă, ciorapi albi, pantofi albi și-un căcat de floare albă-n piept. Arătam ca un înger rătăcit într-o toaletă. Găselnița Mie, ea mi-l comandase.

- Ginerică! Unde ești, ginerică?

- Vin acu'! am strigat din cabină.

- Ai emoții? Hă, hă!

- N-am, dă-te-ncolo!

Ce naiba făceam eu? Nu știam. Dar știam că afară mă așteptau un milion de oameni, ca să vadă cum mă nenorocesc. Urmau să-mi facă și poze, ca să existe dovezi mai târziu.

„Lasă-i s-aștepte! mi-am zis. Dacă ar știi și ei ce știu eu, ar veni și ei aici și s-ar așeza pe wc!”

Mă întrebam de ce, pula mea, nu voise Mia o căsătorie mică și discretă. Adică ce voia ea să dovedească? Și, mai ales, cui?

Mie? Ei?

Oare nu era căsătoria căsătorie, dacă nu existau un milion de martori? Am oftat și mi-am zis că mintea femeilor e mai complicată decât un motor în patru timpi. Niciodată nu înțelesesem cum anume funcționa un motor în patru timpi, deși tata zbiera la mine și-mi explica cu pixul pe hârtie pentru a nu știu câta oară. Motorul în doi timpi, ăla de motocicletă, îl înțelegeam. Cel în patru timpi, însă, era un mister.

Tot cercul ăla ieftin, care era pe cale să-nceapă, stârnea o mare nemulțumire în mine. O nemulțumire adâncă. În traducere liberă: Nu mai exista cale de întoarcere.

În copilărie, oamenii-și fac planuri. Nu există om pe lumea asta care să nu-și fi făcut planuri. Chiar și eu îmi făcusem.

Nu știi ce urmează! Tocmai în asta consta frumusețea. Ești tânăr, poți fi oricine, poți deveni orice, poți să te duci oriunde, poți să cunoști pe oricine ai chef să cunoști.

Aveam aproape douăzeci și șase de ani. M-am uitat în urma mea și nu mi-a plăcut ce-am văzut. Bătăi de la tata, beții... labe în wc, beții... haine ponosite, beții... sărăcie, beții... minciuni, beții... speranțe... Speranțe? Speranțe zero.

Acum, după un drum de douăzeci și șase de ani, cu ce mă alesesem? Aveam un tată care mă disprețuia, o mamă pe care o dezamăgisem, un loc de muncă pe care nu-l câștigasem eu, ci mi-l câștigase Mia, cu fundul. Da, se culcase cu ăla. De două ori. O dată, ca să am un loc de muncă și a doua oară, ca să am un copil. Asta însemna că a doua oară nu i-o luase-n gură. Tot era ceva.

Stăteam pe wc și-mi spuneam că viața mea era de tot căcatul. Fosta mea soție era moartă, iar eu trăiam cu femeia unui mort.

Acum, că-l tăiasem de pe lista de invitați pe Alfredo, nu mai aveam lângă mine nici măcar un singur prieten.

Mia nu-mi era prietenă. Ea doar mă tolera pe lângă ea, pentru că avea nevoie de un bărbat în casă. Făceam parte din planurile ei de viitor.

Eram doar un ratat. Tot ce făceam era sortit să eşueze.

În tinerețe, încercasem să fug de acasă. Nu reușisem.

Începusem o facultate. N-o terminasem.

Căutasem femeia visurilor mele și ajunsesem să mă culc cu soacră-mea, apoi cu soră-mea. Și apoi cu... Mia.

Omorâsem! Da, eram ucigașul soției mele!

Cuvintele mele nesăbuite o omorâseră pe Irina. Deși nu eram acolo, eu îi dădusem un brânci nevăzut de la etajul șapte.

Și cică eram creștin. Peste un sfert de oră, popa urma să-mi citească din Sfânta Biblie. Avea să-mi pună pirostriile pe cap, iar eu aveam să pup mâna nașilor.

Unul dintre nași era chiar 1.801, iar eu, deși știam bine că i-o trăsese viitoarei lui fine, încă nu-i spărsesem botul.

Ce era asta? Ce fel de om eram eu? Aveam demnitate? Eram măcar un bun creștin?

Da de unde... Eram creștin doar cu numele. Creștin doar așa, din vârful buzelor. De fapt, eram un păgân care-și omorâse prima soție și acum își lua o Maria Magdalena recondiționată. Eram un anormal scăpat, nu se știe cum, de la balamuc. Da, un anormal care se plimba liber pe străzi, mânca, dormea, futea, respira, interacționa cu oamenii. Un dement care se plimba liber prin societate. Doar toporul la brâu îmi mai lipsea.

Dar de-acum... gata. Simțeam bine că o roțiță cedase pe undeva, pe acolo, „*la etaj*”. Mă speriasse rău tot ceea ce urma să mi se-ntâmple. Spaima îmi descentrase o roțiță.

Nici măcar nu mai simțeam că trăiesc. Eram un mort care urma să se căsătorească cu o moartă. Braț la braț. Epavă lângă epavă.

Totuși... înainte fusesem viu. Îmi aminteam asta. Înainte trăiam viața, simțeam viața. Și totul era nou. Neprevăzut. De unde naiba apăruseră acum toate astea? Problemele? De unde apăruse monotonia, rutina, plictiseala, restaurantele indiene și compromisurile murdare din viața mea? De unde? De ce nu mai eram tot eu, ăla dinainte? Unde erau acum surprizele și noul, și pofta de a trăi? Unde era... Tiberiu? Pe wc era! Stătea cu fruntea-n palme. Aștepta să iasă afară și să se nenorocească! Pentru că afară nu era decât Moartea! Și-o femeie pomădată. Boită ca un pom de Crăciun, fir-ar al dracului!

Viața mea, de acum încolo, nu mai era o surpriză pentru mine. Știam exact tot ce urma:

Aveam să muncesc, în următorii patruzeci de ani, în același loc și aveam să ies la pensie din locul acela.

Aveam să dorm noapte de noapte lângă aceeași femeie și urma, probabil, să mor lângă ea. În niciun caz pe ea.

N-o iubeam!

„Dar de ce să trăiesc așa? mi-am zis scrâșnind din dinți. Și... de ce să mor așa? Mai bine mor acum!”

Am tresărit. Mi-am ridicat fruntea din palme și-am privit în jur. Cum avea s-arate necrologul meu?

„Sărmanul Tiberiu, a fost un om tare bun! Cam bea el, da' nu era băiat rău. Păcat că s-a dus așa devreme! A trăit douăzeci și șase de ani numai și numai în minciună, dar acum nu mai contează. S-a dus, s-a prăpădit, săracul!”

A murit într-o toaletă, călare pe wc, în costum de mire! Eeei, ce să-i faci? Toți ne duucem! Să-i fie țărâna ușoară!”

Căcat! Asta era tot? Serios? Moartea sau Mia? Dar viitorul meu? Libertatea mea de bărbat? Unde erau? Alături de Mia, singura libertate pe care mai urma s-o am era să aleg între vin și bere.

- *Dragule, ce să-ți aduc din frigider? Un pahar de vin sau o bere?*

- *Dragule, mergem la munte sau la mare?*

- *Dragule, vrei Pepsi sau Cola?*

- *Dragule, îmi stă bine cu rochia albastră sau cu cea mov?*

- *Dragule, cum mă vrei? Prin față sau pe la spate?*

Pe bune? Dar ce pizda mă-sii?! Asta era tot ce meritam în următorii patruzeci de ani? Am început să tremur de furie. Am băgat repede mâna în buzunar, dar n-am găsit țigări. Toate buzunarele îmi erau goale. Costumul era nou-nouț. Am găsit doar verighetetele. Le-am privit scârbit. Le-am pus una lângă alta. Semănau cu

o pereche de cătușe. Primul imbold a fost să le arunc dracului în toaletă și să trag apa. Apoi m-am răzgândit și mi-am zis:

„Verighetele astea vor trebui returnate.”

În momentul acela am deschis ochii mari. Asta era! Mi-am tras o palmă peste frunte.

- Asta era! am țipat, sărind de pe wc. Asta eraaa! Cum de nu m-am gândit la astaaa?

Am ieșit ca o furtună din cabina aia. Am ajuns pe hol și am privit în jur ca o fiară încolțită. În dreapta era sala de căsătorii. În stânga era ușa cea mare. Se vedea strada! Libertatea!

Ghiolbanii se uitau la mine. Eu mă uitam la stânga, după libertatea mea pierdută. Ochii mei nu mai vedeau oamenii din jur, costumele, invitații fandosii, rudele parfumate, buchetele cu panglici. Oh, nu! Totul era apă de ploaie. Figuranți! Erau doar niște figuranți nenorociți. Niște... umbre. Aia erau morți deja și voiau acum să mă-ngroape și pe mine.

M-am aruncat ca un bezmetic spre stânga, am sărit pragul direct în stradă, peste trepte, și-am luat-o la fugă cât mă țineau picioarele.

În urma mea, Mia țipa ca din gură de șarpe.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Gabriela nu este Laura

Cele mai importante chestii pe care le are un bărbat sunt pumnii, picioarele și alte organe pereche.

În ziua aia, mi-am folosit picioarele. Tălpile mele se mișcau iute ca pistoanele unui motor în doi timpi. Niciunul dintre ghiolbanii chemați la nuntă n-a mai reușit să m-ajungă din urmă.

Peisajul galopa repede pe sub nasul meu, iar singurul meu gând era să pun cât mai mulți kilometri între mine și Mia.

Dezavantajul hainelor albe este că toată lumea întoarce capul după cel care fuge îmbrăcat în ele, așa că am făcut la dreapta și-am sărit peste un gard viu, fără să-l ating.

Cel puțin pentru moment, eram salvat. Cui i-ar fi dat prin cap să caute într-un parc un mire fugar? În cârciumă da, dar în parc? Exclus!

M-am așezat pe-o bancă și-am gâfâit încă vreo două minute, ca să-mi recapăt suflul. Plămânii îmi luaseră foc.

„În cel mult jumătate de oră, am gândit febril, orașul ăsta va începe să fiarbă și toată lumea va porni în căutarea mea. Probabil că nu mă vor căuta cu felinare aprinse sau câini, dar, chiar și așa, tot e bine să-mi fac din timp un plan de rezervă.”

Planul numărul unu era să m-ascund printre boscheți, dar care era planul numărul doi?

Eram nițel derutat de rapiditatea cu care se-n tâmplase totul. Nu puteam raționa deocamdată.

Însă eram în parc și, pentru moment, eram liber.

M-am uitat în jur. Peisaj clasic de toamnă. Frunze moarte, pachete goale de țigări, rahați de câine. Și, desigur, găinaț de cioară peste tot, inclusiv pe banca pe care m-așezasem. Dar nu conta. Găinațul era alb, iar costumul meu tot alb. Puteam să mă lipesc cât pofteam de spătarul băncii.

Mi-am zis că, dac-aș fi fost un personaj din romane, ăla ar fi fost cel mai potrivit moment ca să părăsesc orașul. Da, m-aș fi suit trist și melancolic într-un taxi și i-aș fi spus omului să mă ducă departe, cât mai departe.

Dar nu eram un personaj literar, așa că ideea de a părăsi orașul pica.

- De ce pica? Întreabă Eva.

- Pentru că n-aveam niciun ban în buzunar. Doar o pereche de verighete. Nimic altceva.

În cărți și-n filme, pe la final, personajul nefericit și lovit de soartă pleacă cu inima tristă, dispăre în zare, călare pe calul său. Își ascunde nefericirea de ochii murdari ai mulțimii.

Eu, însă, n-aveam bani de taxi și n-aveam nici cal. Poate că ăsta a fost un lucru bun, pentru că nici măcar nu știam să călăresc. Mi-aș fi rupt gâtul și cartea s-ar fi terminat.

„Nu-mi trebuie niciun afurisit de cal! mi-am zis sictirit. Deocamdată sunt în siguranță aici, în parc, și-am scăpat de Mia. Asta-i tot ce contează!

Da, nenorocito, ți-am scăpat din gheare! Am scăpat de viitorul acela în care nu poți alege decât între vin și bere. Poate că nu vreau <<vin sau bere>>! Poate că vreau coniac! Sau șampanie! Da, șampanie, de ce nu?! Pe mine nu mă balonează! Ha, ha! O să mă-nec în șampanie!

De acum încolo, pot să fac tot ce vreau cu viața mea. Pot să merg unde vreau, când vreau, de câte ori vreau și... și...

Și nu mai sunt obligat să mă culc cu tine ori de câte ori ai tu chef să tragi de chiloții mei, da?! Curvo!”

Scăpasem de Mia. Nu mai trebuia s-o aștept ore-n șir rătăcit printre rafturile magazinelor ca să se hotărască ea dacă luăm pulpe de pui sau antricot de vită. Nu mai trebuia s-o ascult în fiecare seară povestindu-mi ce căcat i s-a mai întâmplat la serviciu.

Ce naiba poate să se-ntâmples într-o cofetărie? Ce-i așa de interesant de povestit? E o cofetărie, pentru numele lui Dumnezeu, nu o sală de operație a Spitalului Central! Oamenii vin acolo ca să bage-n ei savarine, carmeline și pișcoturi. Le pui sub nas dulciurile și le iei banii. Caz închis!

Ce atâta vorbăraie? Că să vezi... că o fi... c-o păți!

„Am scăpat de astea! mi-am zis rânjind cu satisfacție. Nu mai trebuie să o ajut să scuture covoarele în fiecare sâmbătă și nu mai trebuie s-o duc la școa...”

- Gabrielaaa! am țipat deodată, îngrozit.

S-a mai auzit un țipat undeva, prin apropiere. M-am uitat repede într-acolo. Era o fată grasă, așezată pe-o bancă. Își scăpase țigara pe jos.

- Nu mă cheamă Gabriela! gema aia cu ochii spre mine și cu mâna la piept. E o confuzie! Pe mine mă cheamă Laura.

Am privit-o cu un dispreț adânc, fără să-i adresez vreun cuvânt. De ce naiba se băga-n seamă? O-ntrebasese cineva de sănătate? Normal că nu era Gabriela. Nici n-avea cum!

Gabriela mea era micuță cât o pitulice. Balena de pe bancă avea vreo 150 de kile. Poate chiar 200.

Era, cu certitudine, o Laură, așa cum zisese. Chiar avea față de Laură. Tot trupul ei purta ștampila de Laură. Mi-am întors privirea și-am lăsat-o-n plata Domnului. Am revenit la ale mele.

„Of, Gabriela! mi-am spus. Ce ți-am făcut eu ție, fetița lu' tata?! Cum am putut? Nu-mi vine să cred! Sunt un monstru!”

Chiar așa! Oare cum putusem să n-o includ și pe ea în calculele mele? Unde-mi fusese capul? Cum de nu mă

gândisem exact la cel mai important motiv pentru care acceptasem cererea în căsătorie a Miei?

„Cine-o să te mai ducă la școală, Gabriela? mi-am zis posomorât. Cine-o să te ducă și-o să te aducă de la liceu? Cine o să te apere de derbedei, fetița mea inocentă?

Și cine-o să fie lângă tine ca să-ți întindă un șervețel când primul nenorocit o să-ți frângă inima și-o să te părăsească fără să se uite înapoi, lovi-l-ar ciurma de nenorocit că mă duc după el și ți-l aduc înapoi în dinți, fetița tatei! Nimeni n-are dreptul să-mi facă mie fetița să plângă!

Of... Cine-o să te conducă la altar în cea mai importantă zi a vieții tale? Cine, Gabriela?”

Și, uite-așa, m-am trezit bocind ca prostul pe banca aia plină de găinaț. Plângeam și-mi ștergeam lacrimile și mucii cu mâneca hainei și iar plângeam și hohoteam și nu mă mai opream. Până și copacii din jurul meu plângeau cu frunze moarte, de septembrie.

- Scuză-mă că te deranjez, dar... ai pierdut pe cineva drag? Pot să te ajut cu ceva? mă tot întreba grasa de pe cealaltă bancă, îndreptând spre mine o față tristă și-un șervețel.

De ce pizda mă-sii nu poate un om să plângă liniștit pe-o bancă din parc fără să apară imediat pe lângă el tot felul de idioți cu tot felul de texte stupide? De ce? Exista vreo hotărâre a Consiliului Local?

- Auzi, am mârâit la ea. Tu chiar n-ai treabă, domnișoară? Văd că ai o carte pe bancă. N-ai chef s-o citești? E interzis cumva să bocești în parc? Cum ziceai că te cheamă? Laura?Bine, Laura, uite cum facem: acum vei ridica cartea aia de pe bancă și te vei apuca s-o citești. Cărțile sunt bune! Îți deschid mintea. Eu unul citesc de când eram copil, deci poți să mă crezi! Și nu mai vreau să aud niciun cuvânt, da? Parcul e un loc public, nu e sufrageria ta, pentru numele lui Dumnezeu!

Gata, se dusese naibii momentul meu! Îmi secaseră lacrimile. Deci, așa de rău ajunsesem? Nu mai puteam nici măcar să plâng și să-mi curăț inima?

Am mai încercat eu, mi-am frecat ochii, dar degeaba. Grasa aia mă atacase feroce, ca o fiară și-mi furase până și bucuria unei lacrimi pure într-o zi curată de toamnă, pe o bancă murdară.

„Băi, frate, trebuie să-mi notez undeva asta! mi-am zis. Îmi place cum sună. S-ar putea scrie un haiku pornind de la ideea asta.”

Acum, că nu mai aveam lacrimi, am băgat mâna-n buzunar și mi-am dat seama că nu mai aveam nici țigări. A fost cât pe ce să m-apuce plânsul iar.

Mi-am ridicat privirea. Fata aia umflată cu pompa fuma liniștită. Stătea acolo, la câțiva pași de mine și-și răsfoia preocupată cartea groasă. Din când în când, scutura scrumul cu grație. Era singura chestie grațioasă la ea: țigara din mână. Am privit hipnotizat țigara.

De Laura, însă, mă durea în cur. De toate femeile din lume! În momentele alea de cumpănă, nu mă mai interesau deloc tipele, dar, dacă m-ar fi interesat, cu siguranță că acea Laură n-ar fi intrat în preocupările mele. Teribil de grasă mai era! După față, nu părea să aibă mai mult de douăzeci de ani, însă trupul ei era complet înecat în grăsime.

O singură secundă a ridicat privirea din cartea ei. M-a analizat cu un fel de teamă și ochii ni s-au intersectat. Îmi displăcea profund. Era tunsă scurt și-avea părul blond. Mi-am mutat privirea mai jos. Avea niște țâțe imense ascunse în cămașa aia cadrilată și purta câte trei sau patru brățări pe fiecare încheietură. Curul și pulpele erau pur și simplu imense.

De fapt, nici măcar nu avea fund. Avea două ceaune gigantice. Ăla nu era cur, era Mama Cururilor. Purta niște pantaloni comandă specială și era atât de groasă în talie, încât mă întrebam cum naiba de-o cuprinsese cureaua aia.

Mi-am amintit de vorba aia care se spune despre unele femei trecute: *„Ehei, a fost frumoasă la viața ei!”* și am rânjit. Despre Laura n-avea să spună nimeni niciodată *„A fost frumoasă la viața ei!”*

Era genul de nefericită pe care nu puteai decât s-o antipatizezi și s-o bați cu lanțul. Sau, și mai rău, s-o disprețuiești.

Sau s-o omori în parc.

Stătea ca scroafa pe banca care se-ndoia sub ea și-și fuma cât se poate de calmă țigara. Și eu nu aveam țigări. Și cu siguranță că ea știa deja chestia asta și-mi făcea în ciudă.

Fuma așa... de-al dracului. Probabil nici măcar n-avea chef să fumeze. Pe cealaltă o stinsese acum câteva minute.

Mi-am adus aminte că eram creștin și că-n Biblie scria negru pe alb „*Cere și vei primi!*”.

Așa că mi-am învins sila și am întrebat-o:

- Laura, ce părere ai tu despre tipii care cerșesc țigări prin parcuri?

CAPITOLUL ȘAISPREZECE

Eu cad întotdeauna în picioare

Adică ce mare chestie să ceri cuiva o țigară? De ce nu? Pe mine nu mă deranja! Nu era nicio rușine să cer o țigară de la o... Laură.

Ea avea și eu nu aveam. Era matematică simplă. Era de fapt și-un pic de... Științele Naturii. În natură există totdeauna un echilibru, o... logică.

Vulpea mănâncă iepurele, urșii polari mănâncă foci, iar eu, în momentul ăla, trebuia să primesc de la Laura ceea ce mi se cuvenea. Ecosistemul trebuia să funcționeze chiar și-n parcul nostru, altfel totul s-ar fi dus pe Apa Sâmbetei.

- Deci, îmi dai o țigară sau nu? am întrebat-o liniștit, trăgându-mi un pic picioarele sub mine și pregătindu-mă să sar de pe bancă și să-i mușc jugulara.

Hipopotamul a tresărit și a ridicat un moment privirea din carte. M-a măsurat în tăcere.

„E clar că nu haina-l face pe om, mi-am zis cătrănit. Toată lumea zice asta, da' nu-i adevărat. Mereu mi-am zis că nu-i așa. Iată-mă la patru ace, dar la ce-mi folosește asta? După felul în care se uită la mine, mă simt mai mizerabil și mai prost îmbrăcat ca niciodată.”

- Dorești, poate, să mă ridic eu de pe bancă și să-ți ofer o țigară? a întrebat ea, un pic înțepată în curul ăla mare al ei.

M-am ridicat în tăcere, am făcut doi pași și m-am așezat pe banca ei. Mi-a întins pachetul de țigări și bricheta.

Fiind mai aproape de ea, am înțeles imediat de ce nu-mi plăcuse felul în care se uitase la mine. Avea niște ochi ciudați, de un albastru-deschis. Foarte deschis.

Spălăcit chiar. Aproape albaștri-verzui. Tata îi avea exact la fel. Aveam impresia că taică-meu se ascunsese cumva în ea și mă privea cu dojană de acolo, dintre șuncile alea.

„Tată! mi-am zis. Tu ești absolut sigur că nu mai am nicio soră?”

Însă taică-meu n-avea cum să-mi răspundă. Rămăsese și el pe undeva, pe acolo, pe la primărie. Probabil Mia dădea cu el de pământ chiar în momentul acela.

Tata se trezise de dimineață și-și pusese cel mai bun costum pe care-l avea. Cu siguranță că și el simțea în secunda aia, că nu haina-l face pe om.

- Dar ce citești acolo? am întrebat-o, înapoiindu-i bricheta.

A întors cartea cu coperta spre mine. Era un afurisit de manual de Drept Penal. Viața e ironică.

- Studentă, deci? am întrebat, expirând cu extaz fumul în văzduh.

- Da! a răspuns ea cu ochii-n carte.

- Și ești în anul doi.

- De unde știi? s-a mirat Laura, lovindu-mă în plex cu ochii ei albaștri-verzui.

- Păi, am răspuns eu trăgând din țigară, Dreptul Penal se face-n anul doi. Dintre toate materiile, Dreptul Penal și Dreptul Familiei mi-au plăcut cel mai mult. La Dreptul Familiei l-am avut profesor pe renumitul Cur de Fier. Nu-l cheamă Cur de Fier, desigur. Însă noi, studenții, așa-l numeau prin curtea facultății.

- Aha! Și, dacă nu sunt indiscretă, de ce-i spuneți așa?

- Pentru că, deși e bărbat, îi place să simtă ceva tare-ntre picioare. Ziua, e un mare avocat și un profesor universitar foarte activ, însă noaptea e un pic mai... pasiv. Dar cum se face că n-ai aflat încă de el? E un homosexual notoriu. Toată facultatea-l știe.

- Și cum ți s-a părut ca profesor?

- Ca profesor e bun. De la orele lui nu chiuleam niciodată. De fapt, e foarte bun și ca avocat. E renumit.

Am asistat acum vreo cinci ani la una dintre pledoariile lui. Era vorba de-un divorț. Femeia aia, sărmana, s-a ales cu praful de pe tobă. Cur de Fier era avocatul lui bărbatu-su' și-n două minute a crucificat-o pe amărâtă. E uns cu toate alifile, afurisitul!

- Deci, e bun?

- Da! Foarte! A știut totdeauna cum să câștige un proces și a făcut bani frumoși din pledoariile sale. Se pare că divorțurile l-au îmbogățit. Divorțurile sunt specialitatea lui. Mi-l amintesc bine pe nenorocit, n-a trecut așa de mult timp. Probabil că vulpoiul nostru e și acum tot profesor și tot avocat. Dar tu ești studentă la Drept, e imposibil să nu-l știi.

- Îl știi, a spus ea liniștită. E tata.

Tocmai terminasem țigara, însă când am auzit-o, am început să fumez și filtrul. Era unul dintre momentele alea stânjenitoare pe care le evitasem cu grijă toată viață. De obicei, nu prea făceam eu gafe. Nu monumentale.

În tăcerea care s-a așternut, am tușit de câteva ori încercând să scot din mine fumul toxic al filtrului, apoi am întrebat-o, împăcat cu soarta:

- M-am făcut un pic de căcat, așa-i?

A început să râdă și manualul se scutura în mâna ei.

- Oamenii sunt răi! a spus ea, încetând să mai râdă.

Apoi a întors capul spre mine și am simțit că tata mă analiza iarăși din spatele pupilelor ei.

- Da, domnișoară, sunt! Te aprob sută la sută. Dar nu chiar toți. Eu, de exemplu... în fine.

- Indiferent ce-ai face, oamenii tot te vorbesc! a spus ea plictisită. Important este să nu-ți pese de ce spun oamenii și să-ți vezi liniștit de treburile tale. Tatei nu-i pasă de tot ce se spune despre el.

- Așa-i! am întărit eu. Când ești bogat, te cam doare-n cur de ce spune lumea despre tine. Și tu ești bogată, nu? Asta înseamnă că te doare-n cur de tot ce cred eu despre tine.

- Cam da, mi-a răspuns ea zâmbind. Dar bogată nu sunt. Tata e cel care are bani, nu eu. Așa că n-ai

nimerit-o. Dar hai să lăsăm toate astea. Mă calcă un pic pe nervi direcția pe care a luat-o discuția. Mai bine, spune-mi care-i treaba cu tine? Așa te gătești întotdeauna când te plimbi prin parc?

Hopa! Începea să devină interesantă. Nu în felul în care te gândești tu, Eva. Începuse să-mi placă altfel, ca persoană. Avea simțul umorului.

- Care-i treaba cu mine? am îngânat-o eu. Depinde. Ce vrei să știi? Mai întâi, dă-mi încă o țigară.

Am fumat-o în tăcere. Adevărul era că nici măcar eu nu știam care era „treaba” cu mine. Am oftat greu și-am întrebat-o:

- Vrei să-ți spun adevărul sau vrei o poveste drăguță?

- Spune-mi o poveste drăguță! a răspuns Laura veselă. Ador poveștile drăguțe! Când eram mică, tata obișnuia să-mi citească povești drăguțe înainte ca eu să adorm și el să plece să se întâlnească cu iubiții lui.

- Vorbești serios? am întrebat-o uluit.

- Nu! Îmi băteam joc de tine.

- Aha! Bine, fie! Deci... povestea. A fost odată ca niciodată un tip care venea zilnic în parc și pândea de după copaci.

- Ce pândea?

- Mai exact pe cine pândea. Pândea o fată. Fata venea, se așeza pe-o bancă din parc și învăța de zor pentru examene. Dar, într-o zi, tipul de după copaci s-a plictisit să se tot ascundă pe după copaci. Așa că și-a pus cel mai bun costum pe care-l avea și s-a dus întins la fata aia, ca să-i ceară o țigară.

- Așa? Pur și simplu?

- Îhi!

- Și... ce s-a întâmplat mai departe?

- Nimic rău. Au trăit fericiți până la adânci bătrâneți. Și poate că mai trăiesc și-acum, dacă n-or fi murit între timp, am încheiat eu zâmbind.

Desigur, asta nu mai era o simplă poveste drăguță, ci un basm de-a dreptul! Însă și ea părea o persoană

destul de inteligentă și agreabilă. Nu știu de ce, dar acum parcă nu mă mai scârbea atât de tare prezența ei.

De fapt, fusese doar un târg: ea îmi dăduse din țigările ei, iar eu îi spusese un basm cu prinți superbi care aveau o obsesie patologică pentru prințese grase și urâte.

De ce nu? Doar nu mă durea gura. Avea dreptul să viseze, măcar. Oricum, în viața reală, n-ar fi luat-o de nevastă nici dracu'!

Fata a roșit un pic și a început să zâmbească. Balivernele mele funcționaseră. A închis cartea și s-a uitat atentă la mine, cu ochii pe care-i împrumutase de la taică-miu.

- Nu te mai uita așa la mine, am rugat-o.

- De ce nu? a întrebat ea râzând.

- Pentru că am impresia că-mi citești gândurile. Nu-mi place!

- Povestea ta are totuși un cusur. E drăguță, nimic de zis, dar nu are fundament real.

- De ce?

- Pentru că fata din poveste nu a călcat în viața ei prin parcul acesta. Acum este prima oară.

- Mda... M-ai prins! Încercasem și eu să-ți vând gogoși, dar se vede clar că ești fată de avocat.

- Așa că spune-mi varianta reală, a continuat ea privindu-mă curioasă.

I-am zis-o. Pe sărite. Am înflorit înadins unele chestii. Pe altele le-am băgat sub preș. La sfârșit, s-a uitat ciudat la mine.

- Sărmana femeie! a exclamat ea. Ce chestie oribilă!

- Nu mint, Laura! Tot ce ți-am spus e adevărul gol goluț. Am verighetele în buzunar. Iată-le!

- N-am zis că nu te cred, mi-a răspuns ea, dar mi se pare... nu știu. Nu găsesc cuvântul. Părăsită în fața altarului? E crunt!

- Uite c-ai găsit cuvântul.

- Nu glumi! Crezi că, dacă ea are 36 de ani și tu doar 26, asta-i o justificare pentru tot ce i-ai făcut?

- E mai complicat de-atât.

- Ba e simplu!

- Ba pe dracu' e simplu! am spus agasat. Tu ești prea tânără ca să-nțelegi! Nu era vorba doar de asta, de vârstă. Mai erau motive! Peste o mie optsute de motive. Și, în plus, mai era și extraordinar de autoritară. Am trăit trei ani și ceva cu ea. Știu eu bine ce vorbesc! Tot timpul încerca să mă domine, să mă chinuie. M-a tratat urât, m-a... m-a umilit. Nu mi-a plăcut asta.

- Chiar și așa. Ai fi putut să-i spui sincer tot ce gândești. Ai fi putut să-i explici înainte ca lucrurile să ajungă până aici.

- N-aveam cum. Adevărul e că nu m-am gândit niciodată la toate rahaturile astea. Până astăzi. Iar azi a fost... un pic cam târziu.

- Dar nu prea târziu ca să-ți salvezi pielea ta de bărbat, a răspuns ea analizându-și unghiile. Ai șters-o la timp. Felicitări!

- Încetează! Tu chiar crezi că sunt un monstru? Crezi că eu n-am suflet? Of, Doamne, n-am să mai pot fi niciodată tatăl Gabrielei, am îngăimat și lacrimile au reînceput să țâșnească iar din locul în care se ascuseseră.

Mi-am coborât fața în palme și am început o nouă rundă de plâns. Dar cum să nu fi plâns? Imaginea unei Gabriele triste și înlăcrimate mi-a apărut ca prin minune înaintea ochilor:

- Unde este Tiberiu? țipa Gabriela. Cine o să-mi citească pe voci de acum încolo? Cine o să-mi mai deseneze iepurași?

Dumnezeule! Fetița avea să moară de inimă rea. Era imposibil ca alt bărbat să înlocuiască în viața ei un om ca mine. Eu eram special! Eram făcut ca să fiu tată. Aveam stofă de tată.

Și, tocmai îmi ziceam asta, când am simțit mâna Laurei pe umărul meu. M-am întrebat zăpăcit ce trebuia să fac. Să urlu „Nu m-atinge!” sau să-i fut una?

Apoi mi-am amintit că era totuși femeie. Chiar era! Da, era dovedit științific. În toate manualele de Genetică

din liceu scria negru pe alb: „Bărbații au un cromozom Y , iar femeile nu.” Cu siguranță că-n grăsimea Laurei nu exista nici măcar un singur cromozom Y. Deci, nu era bărbat, ci femeie!

Și, dacă era femeie, atunci putea să m-atingă pe umăr cât poftea, fără să se teamă pentru viața ei. Am lăsat-o să mă frece pe umăr și mi-am suflat nasul în șervețelul pe care mi l-a întins.

- Da, Laura, ai dreptate! am spus șmărcându-mă. Am șters-o la timp. Așa-i! Hai, răsuțește-mi cuțitu'-n rană!

Ea a oftat, m-a bătut matern cu palma pe umăr, apoi mi-a zis:

- Nu-i timpul pierdut! Ai putea, totuși, să te întorci repede. Ea te-ar ierta, știu sigur! Femeile înțeleg lucrurile acestea. Voi, bărbații, vă comportați adesea... ca niște copii mari. O să te certe și apoi o să te ierte și... gata! O să-ți treacă asta cu vederea.

- Dar de unde știi tu cum se comportă bărbații? am întrebat-o mirat. Câți ani ai? Douăzeci?

- Nouăsprezece.

- Aha! Și, la nouăsprezece ani, ești deja expertă în psihologia bărbaților? am întrebat-o țâfnos.

- Nu. Deloc.

- Atunci, las-o baltă și crede-mă pe cuvânt când îți zic: Mai bine-mi sap o groapă aici, în parc! Mai bine mă-ngrop sub banca asta, decât să mă întorc acolo, la femeia aia și să-i spun „DA!”.

- O urăști chiar atât de mult?

- N-o urăsc! Pur și simplu, nu ne potrivim. Când nu te potrivești cu cineva, nu-i bine să te agăți de gâtul lui ca disperatul, pentru toată viața. Mi-aș dori tare mult ca ea să fie fericită, pentru că e o femeie bună la suflet și chiar merită asta, dar să fie fericită cu altcineva. Nu i-ar ajuta cu nimic sacrificiul meu. Adică de ce să spun eu „DA”, dacă tot trupul meu urlă „NU”? Unde-i logica?

- Poate că ai dreptate, a spus Laura împăciuitoare. Ai avut la dispoziție trei ani ca să-ți dai seama. Tu trebuie să știi mai bine.

- Exact! Exact, Laura! Îmi place cum gândești. Poate că, până la urmă, înțelegi totuși un pic bărbații.

- Ei, cam asta a fost, a spus ea uitându-se la ceas. Mă bucur că te-am cunoscut... ăăă... cum ziceai că te cheamă?

- Tiberiu.

- Mă bucur că te-am cunoscut, Tiberiu! Acum, sincer, trebuie să plec.

- Bine. Și eu mă bucur că m-ai cunoscut. Mi-a făcut bine că ți-am spus toate astea.

- Și acum ce-ai de gând să faci? Te duci la ai tăi?

- Ferească Dumnezeu! am spus speriat. Tata, dacă o fi scăpat viu din mâinile Miei, mă urăște acum. Și pe bună dreptate! L-am făcut de tot rahatul. A rămas el acolo, în urmă, ca s-o-ncaseze-n locul meu. Iar Alfredo, singurul prieten pe care l-am avut vreodată, e supărat foc pe mine pentru că i-am interzis să vină la nuntă. Acum, mai mult ca sigur, mă urăște! Îl cunosc bine!

- Aha! Și totuși ce-ai să faci mai departe?

- Habar n-am! Probabil c-am să dorm chiar aici, pe banca asta. Am să mă hrănesc cu castane. Am să mă piș după copacii de colo. Am să mă spăl în fântâna asta arteziană. Până vine iarna. După aia... mai văd eu.

- Pentru un om de aproape douăzeci și șase de ani, gândești foarte matur.

- Știu! Du-te liniștită, Laura, nu-ți fă probleme legate de mine. Eu cad întotdeauna în picioare. Sunt exact ca o pisică. Sunt un fel de... mașină de supraviețuit. Las' că trec eu și peste asta. N-o să mă omoare nimeni în parc. Bine? Mai lasă-mi vreo cinci țigări și du-te-n treaba ta. Promit, voi fi bine! Te rog eu, nu-ți fă griji pentru mine.

- Dar nici nu-mi făceam! a răspuns ea zâmbind.

CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE

Laura contraatacă

Mi-a dat tot pachetul de țigări și mi-a mai dat și bricheta aia drăguță, de culoare verde. Îmi plăcea bricheta.

S-a ridicat de pe bancă și mi-a întins mâna. Avea o palmă mică, rotundă și dolofană. I-am strâns-o. Era și caldă. Se părea că Laura era un om cald.

A făcut câțiva pași, apoi s-a oprit brusc, a scotocit nițel în poșetă și s-a-ntors spre mine.

- Nu vreau să te jignesc, a zis ea roșind, dar probabil că, mai devreme sau mai târziu, o să-ți prindă bine și ăștia.

Am luat banii și i-am băgat liniștit în buzunar. Erau ai mei, mi se cuveneau. Doar stătusem de vorbă cu ea și-i spusese basme cu prințese grase și urâte care erau iubite. Am privit-o. Era un picuț machiată pe la ochi. Nu strident, dar era.

- Ești o fată deosebită! am spus, privind lung spre ochii ei. Și-ai tatei.

- Nici tu nu ești băiat rău! a răspuns ea zâmbind, apoi s-a fâstâcit și-a plecat.

Înainta pe alee de parcă era o minge de baschet gigantică, care se rostogolea la vale. Așa s-a îndepărtat. Apoi a dispărut și am uitat-o în secunda a doua. Mi-am aprins o țigară cu bricheta aia verde și drăguță și-am rămas pe bancă cu gândurile mele.

Verighetetele începuseră să mă ardă în buzunar. Peste vreo cinci minute, m-am ridicat și m-am dus întins la o casă de amanet. Am scăpat iute de ele.

N-am primit o sumă colosală, dar cu banii ăia și cu ce-mi dăduse grăsună puteam să-mi plătesc o noapte la un hotel ceva mai modest și fără pretenții. Sau puteam să merg și să beau ceva. De ce nu?

Am privit banii. Aveam de ales. Ce era mai bine?

Să dorm o noapte la cel mai ieftin, mai ordinar și mai împruțit hotel și să iau ploșnițe și alte bolesnițe? Sau să caut o cârciumă drăguță, unde să servesc o sticlă delicioasă și întăritoare de vodcă? Ha? Trebuia să fiu nebun ca să merg la hotel! Cui îi plac hotelurile murdare, pline de ploșnițe? Cu banii mei puteam să beau toată noaptea și, dacă tot urma să înnoptez în cârciumă, ce nevoie mai aveam de hotel?

Așadar, m-am înfundat în cea mai apropiată cârciumă și m-am făcut praf și-ncă foarte rapid. Peste zi, nu mâncasem nimic.

Am băut cu tristețe. Cu jale. Mi-am înecat amarul. Tocmai ratasem ocazia de-a fi un tată bun și responsabil. Asta mă ucidea.

Am dat de băut și-n stânga, și-n dreapta, tuturor oamenilor de treabă care erau dispuși să-mi asculte povestea și să sufere alături de mine. Și ei aveau aceeași părere: femeile erau niște ființe josnice și nu ne meritau pe noi, bărbații.

Apoi, în timpul cât am mers să mă piș, doi dintre ei s-au luat la bătaie, iar bătaia s-a întins în jumătate de local. Eu însă eram în cealaltă jumătate, iar costumul de pe mine arăta prea alb ca să mă mai amestec și eu. Așa că m-am întors la dreapta, am urcat scările, am ajuns în stradă și m-am dus să caut altă cârciumă.

Nu prea mai aveam eu bani, dar cârciumă am găsit repede, iar costumul cel alb tot mi-a fost, până la urmă, de folos: păream prezentabil și - pe chestia asta - un tip beat mangă mi-a făcut cinste. Normal că era mangă! Avea și el povestea lui cu o curvă tristă, care-i mâncase zilele, așa că am continuat să-l ascult, să oftez și să beau pe cheltuiala lui, însă pe la trei dimineața, deja îmi băusem complet mințile, așa că m-am luat la harță cu el, iar barmanul ne-a dat pe amândoi afară cu șuturi în cur. Oricum trebuia să-nchidă, așa că nu ne-am supărat.

Eu unul am revenit în parc, am icnit de două ori și mi-am deșertat stomacul într-un boschet, apoi mi-am clătit gura cu apă din fântâna arteziană și m-am culcat exact pe-aceeași bancă pe care stătusem cu grasa aia. Cum, naiba, o chema? Eh, căcat!

Mă simțeam relativ bine, dar știam că pe undeva, prin orașul ăla, exista o mireasă a dracului de supărată. Poate că nu plângea de sărea cămașa de pe ea, dar, cu siguranță, pune la cale un plan de răzbunare.

Femeile sunt niște ființe teribil de răzbunătoare și, în plus, au o idee fixă: nu acceptă să fie abandonate în fața altarului.

Noi, bărbații, pe de altă parte, nu suntem așa. Avem empatie, putem înțelege poziția celuilalt. Avem ochi ca să vedem mai bine imaginea de ansamblu, fără zorzoane, și suntem mult mai rezonabili și mai raționali când luăm o decizie.

E mai bine să părăsești o femeie în ziua nunții, decât să rămâi cu ea și să-i faci viața un iad. Dar ele nu pot pricepe astfel de decizii bărbătești.

În fine... nu știu dacă era de la remușcări sau de la faptul că mă rodea stomacul, dar somnul nu s-a lipit de mine-n noaptea aia. Mai aveam o singură țigară. Am pufăit-o filozofic, dar nu mi-a venit nicio idee ca să ies din căcatul în care mă aflam.

Viitorul nu suna prea bine.

* * *

- Nu-mi vine să cred că ești tot aici! a spus Laura.

- Mda, nici mie, am răspuns răgușit. Dar nu mai vorbi așa tare, te rog! Mă doare capul de mor.

- Arăți îngrozitor!

- Exact așa mă și simt: îngrozitor. Toată noaptea am plâns de dorul fetiței mele pe banca asta. Scuză-mă un moment!

Am căutat un copac mai gros și m-am pișat discret după el. Laura era totuși femeie și nu voiam s-o șochez.

Apoi am revenit pe banca care-mi devenise și casă, și masă.

- Adevărul este că bănuiam că te voi găsi aici, a recunoscut ea. De fapt, chiar speram să fii. Am venit ca să-ți mai las niște bani, a continuat ea în timp ce se așeza și-și aprindea o țigară cu altă brichetă, tot drăguță și aia. Dar de ce arăți atât de descurajat? Nu ziceai că ești un supraviețuitor?

De data aia, Laura nu mai purta pantaloni, ci rochie, dar nici în rochie nu reușea să pară sută la sută femeie. Doar cerceii din urechi și brățările de la mâini mai transmiteau cât de cât semnale subtile că ar fi femeie. Părea mai mult o ființă asexuată, venită de pe altă planetă.

M-am rușinat un pic în sinea mea și mi-am zis că nu se cade totuși să faci astfel de observații despre cineva care te caută în mod special ca să-ți ofere bani. Era om și ea, la naiba!

Poate că pe undeva, pe sub șuncile alea, se ascundea o față frumoasă care aștepta să fie descoperită. O față acoperită, încătușată, chinuită de colivia ei de untură. O față drăguță și... tristă. Probabil că avea și ea un suflet. Și grașii au suflet uneori.

Mi s-a făcut milă de ea și i-am spus pe un ton egal:

- Azi pari de-a dreptul drăguță.

- De ce spui asta? m-a întrebat ea surprinsă, având o luminiță în ochi. Ieri mi-ai spus că sunt deosebită. Azi îmi spui că sunt drăguță. Mă faci să roșesc. De ce îți par... drăguță?

- Ești drăguță pentru că... Am cercetat-o cu privirea și-am încercat să găsesc ceva de care să mă agăț, ceva care să motiveze ceea ce-i spuseseam, da' n-am reușit să descopăr nimic. Ești drăguță și atât, am concluzionat repede. Luminița din ochii ei a mai pâlpâit o clipă și s-a stins. Laura a tras tăcută din țigară. Da, dragă, am schimbat eu repede subiectul, chiar sunt un supraviețuitor! Nu-i nevoie să-mi dai din banii tăi. Adică... dă-mi, dacă-ți face plăcere, dar să știi totuși că nu-mi place să trăiesc pe spinarea femeilor.

- Bine! a spus ea. Nu voiam să te jignesc, dar m-am simțit cumva obligată să încerc să te ajut. Dar, dacă nu-i vrei, nu-i nicio problemă. O să-mi păstrez banii în poșetă.

„Cât de fraier poți să fii, Tiberiu! am gândit, uluit de întorsătura situației.”

Oare chiar vorbea serios? Gata? Nu mai avea de gând să-mi dea banii ăia?

„Hmm... trebuie să fiu atent la ceea ce spun! mi-am zis speriat. Asta are stofă de avocat. Folosește împotriva mea tot ce scot pe gură.”

- Ce s-a întâmplat cu costumul tău? m-a întrebat zâmbind.

- Albul nu rezistă prea mult în parc! am spus oftând.

Într-un fel, chiar îmi părea bine că era acolo cu mine. Simțeam nevoia să împărtășesc cu cineva starea de rahat în care mă găseam. Da, eram dispus să-i ofer ei jumătate.

- De unde ai cicatricea aceea, de desupra sprâncenei?

- Eh, e o poveste lungă. Nimic special. Dar, pentru că te-ai purtat frumos cu mine, am să ți-o spun. Acum câțiva ani, într-o noapte, ieșisem din vizită de la cineva și mă-ndreptam spre casă. Tramvaiele nu mai circulau demult la ora aia.

Dintr-odată, am auzit niște țipete și am grăbit pasul. Pe o stradă mai dosnică, o biată femeie picase pe mâna unui maniac sexual și tocmai era pe cale să fie violată.

Nu-s eu cine știe ce tip curajos și nici măcar nu-s bine făcut, dar chestiunea aia m-a cam deranjat, așa că m-am luat la trântă cu obsedatul ăla libidinos.

- Oh!

- Da, „oh”! Exact așa am zis și eu în noaptea aia, când am luat-o peste muie. Singura mea satisfacție a fost că tipa a reușit să scape cu fuga. Eu nu. După ce m-a bumbăcit bine, maniacul s-a plictisit și s-a cărat. După un timp, m-am ridicat și eu așa, mai cătinel, și am plecat modest spre casă. Sfârșitul poveștii.

- Ești deci un adevărat cavaler!

- Să știi că sunt.

- Povestea asta e mult mai drăguță decât cea de ieri, mi-a spus ea zâmbind, dar - chiar și așa - nu cred niciun cuvânt din tot ce-ai spus.

- Dar măcar apreciezi ideea? am întrebat-o, nu tocmai mulțumit de reacția ei.

„Hmm! mi-am zis. Pentru anii ei, nu-i chiar găscă!”

Laura n-a mai zis nimic. Părea preocupată de ceva. Stătea acolo, pe bancă, un pic absentă și slăninile i se revărsau în toate direcțiile. La un moment dat, am auzit-o horcăind ușor. Părea să se sufoce. A scos grabită un spray mic din poșetă și și-a tras un puf în gură. Avea astm.

- Nu refuz banii! am anunțat-o generos. Și poate că nu-i o idee prea rea să-mi lași și țigările. Nu prea par să-ți priască. Dacă ai astm, fato, de ce naiba fumezi?

- Uneori, în viață, mi-a răspuns ea, facem niște alegeri care nu sunt bune și care ne pot nenoroci! Le facem conștient! Știm dinainte că sunt rele, dar tot le facem. Nimeni nu e perfect. Nu suntem roboți.

- Hai, termină cu prostiile! am spus pufnind. Fumatul e moarte curată pentru un astmatic. Trezește-te! Fii mai responsabilă!

M-a privit lung cu ochii ei albaștri spălăciți și mi-a spus rece:

- Scutește-mă, da? Nu ești tatăl meu.

„Aș vrea să pot spune și eu același lucru despre tine! m-am gândit, privind hipnotizat spre ochii ei albaștri-verzui.”

- Hai, să mergem! a zis ea deodată.

Nici măcar nu am întrebat-o unde. Nu-mi păsa. Banca era prea tare și fundul mă cam durea. Dacă a spus „Hai!”, atunci „Hai!”. Cu siguranță că avea ea ceva-n minte.

M-am trezit pășind alături de ființa aia pe stradă. Era mult mai scundă, îmi ajungea doar până la umăr. Eram un cuplu ciudat, eu, cu fața mea mahmură și costumul de un alb murdar, alături de ea, rotundă și mare ca o iurtă mongoleză, dar pășind dreaptă, cu fruntea sus și

foarte sigură pe ea. Mai trebuia doar să mă ia de mână și-ar fi părut o mamă grijulie care trage după ea un copil mare și oligofren.

Din fericire, n-am avut mult de mers. Am luat un taxi și mașina a scârțâit și a pocnit din toate șuruburile când Laura s-a așezat pe banchetă.

După aceea, a pornit.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Ciudata colecție de filme a Laurei

Apartamentul Laurei avea trei camere uriașe, o baie drăguță și-o bucătărie modernă, dotată cu de toate. Plus, cireașa de pe tort, un frigider bine garnisit.

- Apartamentul este cadoul tatei, mi-a explicat ea. L-am primit când am împlinit optsprezece ani.

- Foarte drăguț! Pe mine tata m-a expediat direct în armată când am împlinit optsprezece ani.

- Și? A fost drăguț în armată?

- Oh, da! Niciodată nu m-am simțit mai bine.

Inițial, crezusem că Laura avea să mă ducă acasă la taică-su'. Cur de Fier avea ditamai castelul într-o zonă foarte liniștită și sigură a orașului. Trecusem odată prin zonă. Ziduri înalte, o poartă greoaie din fier forjat. Existau și doi lei din piatră, exact la intrare. Totdeauna i-am socotit cretini pe tipii care-și puneau statui de pază la poartă. Dar Laura nu m-a dus acolo, ci la ea.

Mi-a arătat și baia. Am înțeles din prima: era o invitație. Costumul meu de mire era murdar. Putea.

Mi-am aruncat toate hainele în mașina de spălat, apoi am făcut un duș lung și-am trimis la canal tot jegul pe care-l adunasem de prin parc și din cârciumi. Am ieșit din baie purtând un halat plușat, de culoare verde deschis. Acum eram curat, împrăspătat și pur.

- Nu știu să gătesc, dar frigiderul e al tău! m-a anunțat ea. Alege tot ce-ți dorești!

Mi-am ales o butelcă rotundă și burtoasă. Coniacul din ea era rece și paharul în care l-am turnat s-a aburit imediat. Dar avea un gust scârbos de buruieni aromate. Mă ardea pe gât. Mă enerva. Totuși, era o băutură

spirtoasă. Aveam mare nevoie. Mi-am mai turnat încă unul și i-am turnat și ei, dar nici măcar nu s-a atins de el.

- Chiar nu mănânci nimic? m-a întrebat.

- Nu pot. Mi-e greață.

Mi-a arătat unde era patul în care urma să dorm. Camera era mobilată frumușel. Avea gust. Apoi mi-a urat o zi bună.

- Pleci? am întrebat-o mirat. Deja?

- Da, merg la facultate. Am cursuri. Când o să vin înapoi, o să-ți aduc niște pantaloni și vreo două cămăși. O să-ți aleg ceva. Vrei să păstrezi costumul acela alb? a adăugat ea.

- Nu! am spus strâmbându-mă. În niciun caz. Îmi trezește amintiri triste. Scoate-l din mașina de spălat și aruncă-l!

Am adormit imediat, ca un butuc. Habar n-aveam cât eram de obosit. Spre seară, Laura s-a întors. Fără pantaloni. Fără cămăși.

- Rezolvăm mâine chestiunea hainelor! Promit!

- Mâine o să mai fiu aici? am întrebat-o, privind-o atent.

- Depinde cum te porți, mi-a întors-o ea râzând.

Adică? Ce căcat însemna asta? Nu prea eram sigur că descifrasem mesajul. Adică cum trebuia să mă port?

- O să mă port... bine, am răspuns.

- Bravo!

- Ce program avem pe azi? am întrebat căscând. Ai vreun plan, vreo idee?

- Mnu, nimic special! a răspuns ea.

- Știi... am putea să ne uităm la un film, am spus. Am văzut că ai un videorecorder. Ai și ceva casete, nu?

- Ne uităm, dacă vrei! mi-a răspuns ea zâmbind. Însă nu pe videorecorder. Acela e un aparat vechi. Mi-e milă să-l arunc, m-am atașat de el. Pentru vizionat filme, am ceva mai bun. Dar tu ai mâncat ceva? a continuat ea mirată. Am văzut că mâncarea din frigider e tot așa, neatinsă.

Mi-a adus niște sendvișuri cu șuncă rece și cașcaval.

Da, avusese dreptate. Avea un aparat mult mai bun în sufragerie, un CD player mascat de ușile dulapului. Mai mult decât atât, pe un perete exista un televizor mare cât o zi de post. Laura a scos dintr-un raft un fel de cărțutie în care avea aranjate zeci de CD-uri. Zeci! Mi-a dat mie să aleg un film și am ales unul pe care scria „*Forest Gump*”.

Mi-a plăcut mult filmul. Stăteam amândoi pe canapeaua din piele, eu în halat, ea tot în halat. Avusese timp să facă un duș, pentru că mai văzuse filmul de două ori. Era un film tare de tot. Râdeam de mă prăpădeam. Tipul acela, Forest, n-avea prea multă minte, dar reușea în tot ceea ce-și propunea. Mi-a plăcut mult de tip și, la final, i-am spus Laurei:

- Deci poți reuși în viață, chiar dacă ești complet idiot. Îmi place filmul ăsta! E „*beton*”! Mai ai și altele?

„*Pe aripile vântului*” nu mi-a plăcut absolut deloc. Pe la jumătatea filmului, am deschis frigiderul și am băut direct cu gura din butelca aia, apoi am fumat o țigară în bucătărie. M-am uitat pe geam. Afară se înserase bine.

Când am revenit, Laura m-a întrebat dacă nu voiam alt film. Am răsfoit cărțulia cu CD-uri și n-am mai găsit nimic interesant.

- Dar cărțulia cu coperti roșii ce filme are? am întrebat și-am tras imediat din dulap cărțulia.

Laura s-a făcut dintr-odată mai roșie la față decât copertile alea. Am răsfoit paginile pline de CD-uri și-am ales unul pe care scria-n engleză ceva de genul „*Gâtlejuri Adânci*”. Făcusem eu un pic de engleza la școală și știam cât de cât să traduc, dar nu înțelegeam expresia din titlu.

- E un film despre alcoolici? am întrebat-o mirat. Nu-mi spune că vrei acum să ne uităm la ședințe cu Alcoolicii Anonimi! Eu unul nu cunosc niciun alcoolic și nici nu mă pasionează subiectul. E cu bețivi sau care-i treaba?

- Pune-l și-ai să vezi, mi-a răspuns ea cu vocea schimbată.

- E un film de groază? am insistat. Te rog, nu-mi spune că-i de groază. Am inima sensibilă. Măcar avertizează-mă!

- E un film din alea cu... cu piele multă, m-a lămurit ea, zâmbind cu jumătate de gură.

- Hopa! am spus tresărind. Eeei, Laura... Da' tu păreai o fată cumițică acolo, în parc. Ia te uită! Obrăznicătură mică ce ești!

Din roșie, Laura s-a făcut purpurie la față. Am început să râd, apoi am ridicat CD-ul și i l-am arătat.

- Ai curajul să te uiți cu mine la un film din ăsta?

- De ce nu? a răspuns ea, un pic înțepată de tonul meu glumeț. Te rog, nu exagera! E doar un film.

- Și obișnuiești să te uiți des la ele? Îți place?

Laura a strâns din dinți și m-a privit cam supărată. Am înțeles că nu mai era cazul să întind prea tare coarda. Am pus CD-ul unde trebuia și am privit ecranul, așteptând să văd cam cât de obraznică era Laura și ce fel de activități extrașcolare avea.

Priveam amândoi cu pupilele dilatate filmul acela. Minutele treceau. Nu măcar nu mă mai oboseam să-mi torn în pahar. Eram cu ochii fixați pe ecran și luam din când în când câte o gură direct din butelcă. Aveam nevoie.

- Dă-mi și mie! s-a auzit la un moment dat vocea ei, un pic răgușită.

I-am întins butelca fără să mă uit în direcția ei. Chiar nu voiam să pierd nicio fază. Mai văzusem și eu cândva o casetă cu un film din alea. Eu și Mia împrumutaserăm de la o cunoștință un video și câteva casete. Printre ele era și una porno. Am vizionat-o de vreo șase ori împreună cu Mia, alături de Mia, călare pe Mia, sub Mia. În timp ce i-o trăgeam, îmi imaginam că i-o trag blondei din film. Era interesant.

Totuși, ceea ce avea Laura în colecția ei m-a dat pe spate.

- Nu se poate! am exclamat la un moment dat. Teoretic, tipa aia roșcată n-ar mai trebui să mai fie în

viață acum. Și, totuși, uite-o! Încă se mișcă. Laura n-a zis nici mâc. Mai ai și altele? am întrebat-o la final.

Eram la al treilea CD și începuse să-mi placă. Aveam deja pula băț. Butelca era aproape gata, iar prezența Laurei în stânga mea devenise de-a dreptul interesantă. Halatul i se desfăcuse un pic în partea de sus și era cam transpirată pe gât. Aproape că părea o femeie normală.

- Mai am, a răspuns ea arătând cu capul spre dulap. Vezi acolo! Dar acelea sunt niște filme prea tari pentru tine, a adăugat ea, surâzând misterioasă.

- Nu zău? am răspuns rânjind și-am înhățat CD-urile.

Avusese dreptate. Erau prea tari pentru mine.

Avea o colecție ciudată de CD-uri în care niște tipi sfrijiți și cu pule mari se acuplau minute în șir cu niște grășane gigantice. Paturile gemeau. Era ceva de groază. Deja mă-nțepa inima! Dar, vorba Miei, orice om are „o păsărică”.

Păsărica Laurei era să viseze că, într-o bună zi, va găsi un tip din ăla, slab, cu pula mare, care să i-o tragă. Acum înțelegeam foarte bine de ce roșise. Era logic. La urma urmei, cine eram eu ca s-o judec? Bravo ei, știa ce voia! Îi doream din toată inima să-și găsească cândva un tip din ăla. Orice femeie are dreptul să viseze, nu?

- Mai vrei să vezi și altele? m-a întrebat ea în șoaptă.

Am scuturat din cap ca să-mi scot din minte toate imaginile alea și am răspuns:

- Sincer, nu! Mai bine nu.

- De ce? Nu-ți plac? Nu sunt interesante?

- Ba da, dar... ăăă... Nu cred că-mi face bine să mă uit prea mult la filme din astea. Probabil nici ție.

- Eu una m-am obișnuit cu ele, mi-a răspuns ea surâzând. Îți imaginezi că le văd acum pentru prima oară?

- Nu, desigur! am spus, ridicând din umeri. Pariez că ești... antrenată.

Scosesem CD-ul de acolo și-l băgam la loc în cărțulie. Ecranul televizorului era plin de purici. Laura tăcea și privea colțul covorului. Nici eu nu eram prea vorbăreț. Prin cameră plutea o tensiune ciudată. Vecinul de sus

deschisese televizorul pe un post sportiv, iar galeria se auzea zgomotoasă, încurajându-și favoriții.

Apoi Laura s-a tras un pic de lobul urechii, s-a uitat pieziș la mine și a întrebat așa, de parcă vorbea despre vreme:

- Tiberiu, sper să nu interpretezi greșit ce o să-ți spun, dar... n-ai vrea să-ți dai jos halatul?

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

Un bărbat își plătește întotdeauna datoriile

Hmm, stăpâna casei voia ca eu, musafirul ei, să-mi dau jos halatul! Nu era deloc frumos din partea ei.

Mi-am amintit brusc de sosirea Miei în casa pictorului și de acel „*Mintea îmi șoptea că acela era prețul pe care trebuia să-l plătesc pentru șederea mea acolo. Gândeam ca o curvă.*”

Poate că ea gândise ca o curvă, însă eu nu eram Mia, ci Tiberiu.

- Ce tot spui tu, Laura? am întrebat clipind. Îmi cam pocnesc urechile de la coniacul tău. Pentru o secundă, am avut impresia că mi-ai spus să mă dezbrac, am adăugat, râzând mânzește.

- Da, exact asta am spus, mi-a confirmat ea dând din cap.

Zâmbea ca proasta, deși eu golisem butelca de coniac, nu ea. De fapt, luase și ea o gură. Asta era!

„*Repede se mai îmbată femeile! mi-am zis îngrijorat. Abia dacă s-a atins de coniac și deja vorbește aiurea.*”

- Nu mă înțelege greșit! Sunt doar curioasă și atâta tot. Calmează-te! Of, te-ai făcut roșu ca racul.

- Cum adică ești curioasă? am spus ofticat. N-ai mai văzut cum arată un bărbat gol? am adăugat, arătând cu degetul spre CD-uri.

- Păi, n-am văzut. Doar în filme, dar niciodată în realitate.

- Adică ești virgină? am întrebat-o, cu ochii cât chiftelele.

- Da, sunt. Știi, tu ești oarecum o premieră. Ești primul bărbat cu care am văzut filme din astea și... Nah,

eram și eu curioasă! a turuit ea. Am crezut că o să înțelegi și de aceea am îndrăznit să-ți... spun asta. Dar, dacă nu vrei, nu e nicio problemă. Nu ești obligat să faci nimic din... ăăă... ceea ce nu-ți dorești.

M-am uitat în jos. Ceea ce-mi cerea, părea logic la prima vedere.

- Hai s-o lăsăm baltă! a continuat ea, mușcându-și o buză. Scuză-mă că te-am făcut să te simți stânjenit.

„Mda, mi-am zis plictisit, nimic nou sub soare! Mia avea dreptate: nimic nu-i gratis pe lumea asta. Poate pe cealaltă, însă nu aici!”

Dacă acela era prețul pe care trebuia să îl plătesc pentru șederea mea în casa Laurei, atunci...

„Fie, mi-am zis. Dar nu cumva să... La naiba! Fie!”

Am dat jos halatul și m-am apropiat de ea gol pușcă. De data aia, Laura s-a schimbat brusc la față. A început să tușească și apoi să horcăie.

Știam clar ce și cum. Am suspinat și am plecat să-i aduc poșeta de pe dulăpiorul din hol. Pășeam natural prin casa ei, de parcă mersul în pielea goală făcea parte din regulile casei.

Laura și-a tras repede un puf în gât și s-a uitat cu coada ochiului la mine. Încă mai eram în erjecție de la filmele alea, deși ochii ei albaștri-verzui mă deranjau enorm.

M-am dus iar pe hol și-am cules de pe cuier o eșarfă de-a ei.

- Ce faci? m-a-ntrebat ea cu o voce slabă.

- Stai calmă! i-am răspuns. O să jucăm un joc pe care l-am învățat de la cineva. Facem așa: eu o să mă întind aici, pe canapeaua asta și-o să stau nemișcat. Consideră că am adormit. Iar tu... ai să poți explora trupul unui bărbat. Probabil că filmele nu pot să-ți ofere experiența asta. Laura m-a privit iar cu ochii ei albaștri-verzui și-am simțit nevoia să-i fut una. Dar trebuie să te leg cu eșarfa asta la ochi, am adăugat repede.

- De ce?

- Pentru că nu vreau să folosești ochii. N-ai nevoie de ei. Vreau să mă... vezi cu vârful degetelor.

- Nu sunt sigură că vreau să fac asta, a spus ea, trecându-și limba peste buze. Avea atitudinea unei pisici grase care refuza cu îndârjire să se atingă de un șoricel cu coada lungă.

Mi-a venit să râd. Pe cine încerca ea să păcălească? Doar urmărise filmele cot la cot cu mine. Am văzut-o de câteva ori umezindu-și buzele în timp ce se uita la pornoșagurile alea.

- Dar n-am zis că trebuie s-o faci, i-am răspuns, ridicând din umeri. Am zis „*dacă vrei*”. Eu sunt aici. E suficient să-ntinzi mâna. Dar fără să te uți.

Am legat-o bine la ochi cu eșarfa, am stins televizorul, apoi m-am întins pe canapeaua din piele. Laura arăta ciudat cu halatul ăla umflat pe ea și cu legătura de la ochi. Prea ciudat.

Simplul fapt că mă uitasem la ea a fost suficient: nu mai aveam erecție. Oricum, nu aveam ce să fac cu ea. Nu avea să se întâmple nimic mai mult decât o pipăială.

Îmi era clar: îi datoram Laurei experiența aceea. Trebuia „*să plătesc prețul*”. Dar nimic mai mult.

Mi s-a făcut milă de ea. Stătea lângă mine și, deși avea doar nouăsprezece ani, arăta groaznic. Probabil se chinase singură cu filmele alea și acumulase-n ea o frustrare cât casa. Și o curiozitate enormă.

Puteam să jur cu mâna pe inimă că nu mă mințise și că niciun tip nu se atinsese vreodată de ea. Probabil nici eu n-aș fi avut curajul să-i propun jocul, dacă n-aș fi exagerat cu provizia ei de coniac și - mai ales - dacă nu i-aș fi fost dator. Mă salvase de pe banca aia plină de găinaț. Simțeam că am o datorie și un bărbat își plătește întotdeauna datoriile.

Laura a rămas așa câteva secunde, fără să facă vreo mișcare. Am închis ochii, ca să n-o mai văd și-am ciulit urechile. Mă amuza un pic situația. Am auzit-o luând încă un puf. Deci se întâmpla ceva serios cu ea. Era emoționată. Apoi podeaua a scârțâit. Cineva pornise-n misiune de căutare.

Palmele ei dolofane și calde m-au atins pe coapsa dreaptă. Erau ca două animăluțe curioase și moi. A evitat cu grijă să mă atingă... acolo. Și-a plimbat

degetele prin alte zone, abia atingându-mă. A luat pe rând pieptul, apoi abdomenul. Coapsele...

Eram și eu cu ochii închiși și, dintr-odată, spre marea mea uimire, jocul a început să devină... excitant. Îmi transmisese niște vibrații ciudate cu vârfurile degetelor ei.

A durat aproape o veșnicie până când degetele ei mi-au atins în trecere sexul, dar, până s-ajungă acolo, eu eram deja tare ca piatra și-mi făceam o labă mentală.

Și exact când lucrurile deveniseră mai interesante, a lovit soarta: mi-am dat seama că eram pe cale să trag cea mai bubuitoare beșină din viața mea. Recunoșteam deja semnele. Coniacul ăla dulceag, din frigider, îmi dăduse peste cap metabolismul.

M-a trecut transpirația și mi-au ieșit ochii din cap. Era o urgență și trebuia să fac repede ceva! Mai erau doar câteva secunde. Două secunde! O secundă!

Am sărit ca ars de pe canapea și-am fugit direct la toaletă. Nici n-am apucat să-nchid bine ușa după mine, că s-a și-ntâmpat. Geamul de la baie a zăngănit. Putoarea aproape că m-a doborât și pe mine, deși eu eram autorul.

Apoi mi-au chiorăit mâțele și am înțeles că mi se pregătea și altceva. Urma blestemul indian al Ninei!

La al doilea chiorăit de mâțe săream deja călare pe vasul de toaletă. Am privit în jos, curios, apoi am închis repede ochii înspăimântat. Sub mine era dezastru.

Și, la fel de repede pe cât începuse totul, s-a și terminat. Am încercat acea senzație extatică de liniște și pace care apare la câteva secunde după ce ai evitat o mare catastrofă.

„Mulțumescu-ți Ție, Doamne! mi-am zis. M-ai salvat! Cred că n-a lipsit mult să mă scap acolo, pe canapeaua Laurei.”

Apoi s-a auzit un ciocănit timid în ușa de la baie și timpul s-a oprit în loc. Am înghețat cu ochii larg deschiși, pe toaletă.

De dincolo de tăblia ușii s-a auzit o șoaptă suavă:

- Tiberiu...

CAPITOLUL DOUĂZECI

Avem o experiență mistică

Priveam îngrozit produsul concepției mele.

Toaleta era pângărită iremediabil. Erau necesare o muncă asiduă și ceva produse de curățat puternice pentru ca totul să revină la normal în vasul acela de toaletă. Mirosul pestilențial mi se insinuase în piele, plămâni și suflet. Eram întinat! Compromis... Pierdut!

- Tiberiuuu? a repetat Laura de dincolo de ușă cu un ton înspăimântător de ciudat.

- Ăăă... da!

- De ce-ai fugit așa de mine? Te simți rău, poate?

- Nu, nici pomeneală! Nu m-am mai simțit atât de bine de... multă vreme.

N-o mințeam. Era adevărat! Parțial. În afară de putoarea din jurul meu și de tot ceea ce clocotea în wc, totul era bine. Singurul care mai protesta timid era nasul meu. Apoi a paralizat și el. Nu m-a mai necăjit.

- Păi, dacă te simțeau bine, a mieunat ea de dincolo de ușă, de ce-ai fugit ca apucatul?

- Bine, Laura! O să-ți spun adevărul: m-ai excitat într-un hal fără de hal. N-a lipsit mult să te trag lângă mine, pe canapea și să te am acolo, pe loc. Mi-a fost frică... de mine. De ceea ce-aș fi putut să-ți fac. De aia m-am refugiat aici. Pentru binele tău!

„La naiba! mi-am zis. Ce prostii spui acolo, omule? Nici măcar n-ați fi încăput amândoi pe canapeaua aia.”

- Înțeleg, a șoptit ea de dincolo de ușă.

- Tu ești virgină, desigur! am bâiguit eu. Nu se cade să-ți fac așa ceva. Probabil nici nu ți-ar plăcea. Știu din auzite că prima oară e nașpa. Și mai sunt și cu vreo

șapte ani mai în vârstă decât tine. E... prea mult, nu ne-am potrivi! Nu, nu-i deloc momentul potrivit. E mai bine să aștepti. Un băiat de vârsta ta va fi o alegere mult mai inspirată.

De dincolo de ușă nu s-a auzit decât respirația astmatică a Laurei și puful inhalatorului. Respira tot mai des.

- Și chiar ai de gând să dormi în baie? a întrebat ea, cu un glas dezamăgit.

- Nu. Totuși, mai rămân. O să fac un duș rece, ca să mă răcoresc și să-mi scot prostiile din cap. În baie puțea îngrozitor. N-avusesem timp să deschid geamul. De fapt, știi ce? am continuat eu repede. Du-te și te culcă. Nu mă mai aștepta pe mine. Cred că am să fac o baie cu spume. Văd că ai și săruri de baie... După excursia mea prin parc, va fi o adevărată desfătare să fac baie cum scrie la carte, cu spumă și clăbuci și toate alea. Când o să ies de-aici, o să miros a flori de primăvară.

- Bine! Vezi că ai spumă cu aromă de piersici în stânga căzii și... mai este și un șampon cu extract de gălbenuș pe colțul celălalt.

- Exact, exact! Le-am văzut! Mulțumesc, Laura! O să miros a piersici și a gălbenuș de ou. O să miros... teribil de bine.

- Bine, a chicotit ea. Te aștept LA MINE în dormitor, a ciripit ea.

- Poftim?

- Ai auzit bine, da. Nu cred că mai are rost să aștept băiatul potrivit. Doar te am pe tine aici, la îndemână. Am și o grămadă de prezervative. Putem să ne mai uităm încă o dată la un film, dacă dorești.

- Poftim?

- Oh, da! a chicotit ea. O să se întâmple în seara asta. Va fi atât de romantic! După ce termini cu baia ta, o să ai o virgină pentru prima oară în viața ta. Vreau să-ți fac ție darul acesta, darul virtuții mele. M-am decis: nu mai vreau să fiu fecioară. Ce părere ai?

Mi s-a ridicat părul pe cap, deși eram tuns foarte scurt. Apoi mi s-a făcut părul măciucă.

- Nu zici nimic, dragule?
- Păi... păi...
- Te aștept! a mai adăugat ea, apoi s-a auzit podeaua scârțâind. Plecase.

Eram tot pe toaletă și am fluierat încetisor, a pagubă. Apoi mi-am făcut cruce și m-am împăcat cu situația. Casa ei, regulile ei!

M-am străduit să-mi golesc temeinic mațele. Mi-a luat mult. Aia a fost ziua în care am decis să mă las definitiv de coniac.

Restul a fost simplu: geamul era larg deschis, putoarea ieșea în valuri, aerul rece intra în valuri, iar eu stăteam cuminte în cadă acoperit cu spumă până pe creștet.

Costumul meu alb, de mire, fusese aruncat demult la gunoi. Eram, așadar, prizonier în casa unei grășane pofcioase care mă aștepta în dormitorul ei. Îmi imaginam patul gemând sub șuncile acelea. Puteam să-mi imaginez clar arcurile care scârțâiau și protestau.

- Ei, căcat! am șoptit. Tot răul spre bine! Și-așa mă simțeam frustrat că n-am avut niciodată o virgină. Și, în plus, n-am avut niciodată o tipă grasă. E o... premieră dublă. Dacă o să fiu atent, o să supraviețuiesc. Sper totuși să merite tot ciroul ăsta!

A fost o baie foarte înspumată și foarte lungă. Probabil cea mai lungă din viața mea. Nu mă mai dădeam scos din baie.

După o eternitate, am intrat în dormitorul Laurei ca un infractor începător, dar ferm hotărât să dea o spargere. Totul era exact așa cum îmi imaginasem: patul se coșcovise sub greutatea ei, arcurile scârțâiau și protestau. Unde să mă mai fi suit și eu? Laura era încă îmbrăcată și își trăsesese vreo trei perne sub cap.

- Ce faci, Laura?

- Dar... ce trebuie să fac? m-a întrebat ea, cu o față speriată.

- Păi, nu te dezbraci? Nu putem s-o facem așa!

Am aruncat halatul de pe mine.

- Acum pare mică! m-a informat Laura, cu ochii ațintiți spre bisectoarea mea.

- Lasă! O reparăm noi cumva! am încurajat-o eu. Ia dă-te un pic mai încolo.

Mi-a făcut timid loc lângă ea. Ochiul îi era ațintiți mereu spre coapsele mele.

- Tiberiu, a șoptit ea, nu prea sunt sigură că mai vreau să fac asta.

„Nici eu! am recunoscut în sinea mea.”

- Gata? Așa de repede dai înapoi? am întrebat-o mirat. Ia-o măcar în mână. Vedem noi ce se-ntâmplă mai departe. Nu așa, fato! Ce Dumnezeu e cu tine? Tu n-ai văzut filmele? Apuc-o cu toată palma și freac-o-n sus și-n jos. Aașa! Vezi? A început să crească. Asta înseamnă că te pricepi.

- Acum e tare ca piatra! s-a minunat ea. Ai de gând să bagi chestia asta în mine?

- Mda, asta era ideea.

- Nu pot! a scheunat ea. Mi-e frică!

- Și mie, am recunoscut eu. Ai dreptate, hai s-o lăsăm baltă! Oricum... ce atâta grabă? Doar avem timp și altădată. Măine, poimăine. Anul viitor. Ce atâta zor?

- Ba eu aș vrea s-o facem chiar acum, dar mi-e frică. Jumătate din mine vrea, jumătate nu. Poate, dacă o să beau un pahar, am să prind curaj.

- În sfârșit ai și tu o idee bună, măi, Laura! am spus lovind subit de o bună dispoziție de zile mari. Cum de nu m-oi fi gândit la asta? Bună idee! O să-ți fac un cocteil care-o să te remonteze rapid și-o să-ți dea curaj. Mergi pe mâna mea! Știi o rețetă care nu dă greș.

Adevărul e că nu știam nicio rețetă. Încercam doar să o liniștesc cumva. Trebuia. Auzisem eu că virginele se comportă imprezvizibil și ciudat atunci când le pui prima dată mâna pe cur. N-aveam chef să primesc una peste ochi de la ea.

Așa că m-am dus în bucătărie, mi-am aprins o țigară de-a ei și-am studiat cu atenție toate sticlele din cămară. Le-am adunat pe masă, la vedere, apoi am scos un castron din dulap și am turnat în el un sfert de sticlă

de vodcă, o jumătate de doză de bere, o jumătate de sticlă de vin. N-aveam o rețetă anume. Inventam, improvizam. Era muncă de creație!

„Să știi că am stofă de barman! mi-am zis în timp ce adăugam în amestec o sticlută de esență de rom și-un pahar de lichior de ananas.”

- Așa! Ia să gustăm... Ah, Cristoase, ce porcărie! E cel mai ciudat gust pe care l-am încercat în viața mea. Cred că trebuie să-l dreg cu ceva!

Am pus și trei linguri de zahăr. Am gustat din nou și rezultatul a fost un *Câh!*. Nu era bine. Tot lipsea ceva! Am privit în jur cu un ochi cercetător.

- Evrika! am strigat.

Am adăugat și niște whisky pe care-l ochisem undeva, într-un colț. Era o sticlă singuratică și prăfuită, uitată-n cămară. Eticheta era de whisky, deci cu siguranță whisky era. Recunosc, n-am mirosit, dar ce rost avea? Se știe: whisky-ul n-are termen de valabilitate.

Am amestecat bine de câteva ori și-am vărsat toată chestia-ntr-o oală. Am aprins aragazul și-am lăsat totul la foc mare vreo cinci minute, apoi am gustat cocteilul din nou. Rece nu fusese prea bun, dar cald era „beton”. Am dat peste cap vreo două pahare din licoarea aia. Pur și simplu, nu mă mai săturam de ea.

- Excelent! am strigat, plescăind. Cam asta a fost, băiete!

Da, sosise momentul! Am căutat o sticlă goală și-o pâlnie.

* * *

- Dumnezeule! șoptește Eva, albă la față.
- Ce? Ce „Dumnezeule”? Ia mai termin-o!
- Da, dar... totuși...
- Eva, nu te-ngrijora, da?! Doar mă vezi bine, sunt în fața ta, deci e clar că n-am murit.
- Dar... sărmana fată?

- Oh, asta era? Te asigur că n-a murit nici ea. Jur!

* * *

- Ce ai acolo? a-ntrebat Laura suspicioasă. Ce-i în sticlă?

- Ai să vezi! i-am răspuns euforic. E ceva bun de tot! Oricum, mult mai bun decât poți găsi prin restaurantele de fițe. Nu te mai strâmba așa! Poftim, bea paharul ăsta până la fund. Hai, dă-l peste cap așa, deodată! Uite, ține-te cu degetele de nas și... hopa sus!

L-a băut, săraca. Apoi s-a uitat mirată la mine și a-nceput să deschidă și să-nchidă gura ca un pește pe uscat.

- Este că-i super? am întrebat-o, luând și eu un gât direct din sticlă. Aș mai fi pus și un picuț de coniac, pentru aromă, da' n-am mai găsit nimic în butelca ta. Dar de ce faci fața asta? Laura, ce ai?

A întins brusc mâna spre masă cu degetul ațintit. Am urmărit-o curios cu privirea. Aha, voia bronhodilatatorul! I l-am dat politicoș.

- Ce, Doamne iartă-mă, mi-ai dat să beau? a țipat ea, cu lacrimi în ochi, după ce și-a recăpătat respirația.

- E... o chestie care-o să te ajute să-ți deschizi picioarele.

- Băi, ești nebun? a urlat ea cu mâna la gât. Nu mai pun gura pe porcăria aia. Arunc-o la chiuvetă!

Până la urmă, am lămurit-o totuși cu binișorul și-a acceptat și-al doilea pahar. Ciudat: eu mă-nmuiam tot mai tare, însă ea abia începuse să se încălzească.

După primul pahar, zicea că simte c-a lovit-o un ciocan în ceafă. După al doilea, se făcuse toată roșie la față și râdea ca dementa. După al treilea, începuse să mă tragă de pulă și transpira ca o scroafă. Țâșnea apa din ea. Am șters-o cu un prosop de vase.

- Ie, he, hee! a strigat deodată, cu ochii-n tavan. Ce senzație super! Simți?

- Ce?

- Cum curge curajul prin tine! Eu deja simt! Mai dă-mi o gură de cocteil!

- Nu mai bea, fată! Gata, oprește-te! Nu trebu...

- Ba daaa! a urlat ea. Ha, ha! Dacă nu mi-o tragi tu în seara asta, să știi că ți-o trag eu ție. Oh, Doamneee! Ai văzut? Uite cum se ondulează masa! Și podeaua! Vezi?

- Îhî...

- E o experiență mistică, Tiberiu! Parcă văd așa... cu repetiție. Parcă totul e în reluare. Și când vorbești tu, parcă te aud cumva... dublu. Hai să... să încep... începeem! Vino-ncoa', dragul meu! a deschis ea larg brațele. Unul dintre brațe m-a pocnit peste față și m-a aruncat pe jos, cu tot cu sticlă.

Știi... acum, când privesc totul la rece, retrospectiv, realizez că acela era momentul când ar fi trebuit să mă ridic și să fug de acolo. Dar, în secunda aia, nu simțeam nimic în neregulă. Băusem mai mult decât ea, ca să-mi fac curaj.

- Bine, bine! Începem! m-am declarat eu de acord și am privit în jur, ca să mă orientez. Trebuia să mă comport ca un bărbat. Ca un profesionist! Calitatea mea acolo era de dezvirginator. Trebuia să-i dovedesc că știu ce fac. Laura, am întrebat-o, unde naiba-s prezervativele?

A început să râdă ca proasta. Era clar!

M-am cules de pe jos și le-am găsit singur. A durat o veșnicie pân-am reușit să-mi pun afurisitul ăla de cauciuc. L-a sfârșit, s-a auzit un *Plici!* urmat de o înjurătură.

- Dar ce faci, a miorlăit ea, nu vii?

- Mi-am distrus mădularul! m-am văitat eu de pe podea. Fir-ar să fie, ce doare!

Dar nici Laura nu arăta minunat. Arăta... de parcă ieșise dintr-o mașină de spălat uriașă. Curgea apa pe ea, ochii îi jucau în orbite, pupilele erau mici-mici. Nu mai suportam spectacolul acela.

- Pentru Dumnezeu! am mârâit. Încetează să te mai holbezi la mine așa! Pe unde-am pus eșarfa aia?

M-am rostogolit din pat și am pornit în patru labe pe covor.

- Dar ce vrei să faci? a guițat ea.

- Să te leg la ochi. Asta vreau! Unde-i cârpa aia?

- Dar nu e mai simplu să stingi lumina, geniule? a hohotit ea ca dementa. Și nu mai tropăi așa! a urlat deodată. Suntem la blooc! Ne aud vecinii!

Da, stingerea luminii era o idee bună. Deci, Laura nu era chiar așa de beată! Probabil, se prostea doar.

Întreprătorul era amplasat un pic prea sus. Mie așa mi se părea. Am reușit să mă agăț cu unghiile de perete și să mă-nalț suficient.

În bezna care s-a lăsat, am pornit în patru labe și, după vreo jumătate de minut, am reușit să recuperez un picior de-al ei. Pentru mine era suficient. Există arheologi care pot să-ți deseneze un oraș întreg pornind de la o simplă cărămidă. Din aproape în aproape, am reușit să regăsesc în întregime obiectul muncii.

- Ce faci acolo? a cotcodăcit ea. Mă gâdili.

- Îți trag jos chiloții! Tu ce credeai că fac?

N-am reușit. Până la urmă, m-am enervat și-am tras cu amândouă mâinile. Pânza a pârâit și... adio chiloți!

M-am oprit o secundă. Nu prea aveam habar cum s-o abordez pe Laura. S-o atac din față era imposibil. Nu exista niciun pic de loc în față. Pulpele alea groase și burtoiuul căptușit cu rânduri de slănini nu-mi lăseau nicio șansă. Era o cauză pierdută! Niciun vârf de ac n-ar fi intrat pe acolo.

Mi-am smintit spatele încercând s-o răsucesc cu fața-n jos. Mi-am auzit o vertebră pârâind în întuneric. Am renunțat. Laura chițcăia ca o femeie beată, deși încă nu era femeie.

Eram bărbat și un bărbat nu abandonează! Până la urmă, am reușit cumva s-o răsucesc cu bucele-n sus și cu fața-n jos. Am pipăit cu mâna prin beznă. Asta era! Mi-am concentrat toată atenția pe zona aia.

- Ah! s-a scremut ea.

- Ce „Ah”? Nu-mi spune că deja începe să-ți placă! Nici măcar n-am apucat să intru!

- Doare a naibii!
- Logic, nu? am încurajat-o eu. Doar ești virgină.
- Auuu! a zbierat ea. Nu credeam că ustură așa de tare! Ah! Au! Fir-ar!
- Răbdare, fecioaro! am țipat eu înfuriat pentru că alunecasem dintre buclele ei. Și nu mai zbiera așa, că mă derutezi. Fă ceva, mușcă din pernă! Las' c-o scoatem noi la capăt, până la urmă! Ai încredere!

Am continuat să împing când mai încet, când mai tare, apoi am forțat brusc. Era clar: reușisem să i-o bag pe jumătate.

Dar pe măsură ce înaintam, Laura a început să geamă, apoi să urle. Urletele s-au transformat apoi într-un guițat prelung.

Eu încercam să-mi păstrez concentrarea. Dădeam viguros din fund, dedicat sută la sută misiunii pe care mi-o încredințase fecioara.

Vecinul de jos începuse să bată cu mătura-n calorifer. Apoi cel de sus. Dar cred că cel de sus folosea o cheie franceză.

Francezi perverși!

Patul a scârțâit din ce în ce mai strident până când s-a auzit un bufnet înfundat și n-a mai scârțâit. Laura a gemut din ce în ce mai stins până când a amuțit de tot. Până și vecinii s-au plictisit să ne tot deranjeze. Acum, singurul zgomot din cameră mai era gâfâiala mea.

Nu știu exact în ce moment mi s-a rupt filmul, dar știu că... ceva nu era în regulă. Uneori mi se părea că mergeam în patru labe prin cameră. Alteori mi se părea că mă sprijineam de pereți. Filmul se relua însă și eram înapoi călare peste Laura și continuam treaba cu ea. Avusese dreptate: chiar era o experiență mistică tot ceea ce se petrecea în camera aia.

Până la urmă, filmul din capul meu a început să se deruleze pe repede 'nainte. Am mai pompat de vreo două sute de ori în Laura, apoi mi-am dat drumul cu un oftat. În prezervativ. Steluțe de toate culorile se învârteau în jurul capului meu.

- Felicitări, Laura! am spus, oftând și strecurându-mă afară din ea. Bravo! În seara asta, te-ai culcat fată mare, dar mâine-dimineată, când te vei da jos din pat, vei fi femeie deplină. Să-ți fie de bine!

Transpirasem ca un porc. Sau poate doar mă lipisem de ea. Oricum ar fi fost, eram lipicios peste tot. Pe cap, pe mâini, pe picioare, între picioare. Am încercat să mă șterg cu maieul. Nu era suficient! Am tras un capăt de cearșaf și m-am șters temeinic. Mi-am adus aminte și de prezervativ. L-am rulat și l-am aruncat undeva, în beznă.

- Misiune îndeplinită! am anunțat-o mândru. Cred că a sosit timpul să mă duc și eu la culcare. Noapte bună și... e-n regulă, nu-i nevoie să-mi mulțumești! A fost plăcerea mea!

- Dacă știam că doare așa tare, m-aș fi lipsit bucuroasă de „plăcerea” asta! s-a auzit vocea ei târăgănată, în întuneric. Mă rog... nu mai contează. Noapte bună și ție, Tiberiu!

Am plecat în patru labe spre camera mea. Eram amețit rău de tot! Simțeam că mai aveam un pic și-mi dădeam sufletul de la efortul pe care-l făcusem. Drumul a fost lung, dar, în cele din urmă, mi-am găsit patul și m-am urcat cu greu în el.

- Dumnezeuule! am șoptit. Nu e de glumă cu virginele astea! Și-am adormit.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI UNU

Gândul de a deveni scriitor

Patul părea să se legene sub mine. Dormeam și visam că nu pot să dorm. Parcă dormeam și nu dormeam în același timp.

Băutura aia, amestecătura aia, îmi dăduse o durere de cap surdă. Gânduri răzlețe au început să mă sâcâie.

M-am ciupit. Nu dormeam! Dacă tot nu dormeam, am făcut un scurt bilanț al vieții mele. Într-un fel, eram satisfăcut de seara aia. Mi-am zis:

„Nu-s eu prea mândru de multe chestii din viața mea, dar totuși ce-am făcut în seara asta îmi spală multe păcate. Sărmana fată, e mare cât Australia! Dacă nu-mi făceam eu milă de ea, cine s-ar fi uitat la ea? Nu se uita nici dracu'! Rămânea virgină până la Paștele Cailor! Oh, ai un suflet atât de bun, Tiberiu!”

M-am liniștit și-am adormit cu gândul acela: că aveam un suflet bun. Atât de dulce era constatarea aia, încât mi-a trecut și durerea de cap. Nu mai știu cât timp am dormit. Poate un minut, poate o oră. Cert este că, deodată, am auzit un urlet și urletul nu se auzise de afară, ci din apartament.

- Laura! am strigat. E Laura!

Am sărit imediat din pat și-am căzut la loc, aproape leșinat. Coborâsem pe partea greșită.

Am mai încercat încă o dată, pe partea corectă.

Am trântit ușa de perete și-am fugit s-o salvez! După felul în care țipase, era clar că se petrecea ceva înfiorător.

Am dat buzna în camera Laurei. Lumina era aprinsă și nu mai era nimeni altcineva decât ea. Am privit derutat în jur. Fata avea o mână pe întrerupător. Pe cealaltă o ținea la gură.

- Ce naiba-i asta? a șoptit ea printre degete.

- Care asta? am făcut buimac.

- Astaaa! a zbierat ea. Ești chior? Patul are picioarele rupte, scaunele sunt răsturnate, cearșaful și pernele sunt murdare. Uite! Și peretele este murdar! Și geamul e murdar! Ce se petrece în casa asta? Laura s-a apropiat de o pată de pe perete și s-a uitat atentă. A luat pe deget, a mirosit. Caca?! a gemut ea, cu ochii rotunzi de mirare. De unde caca? S-a repezit spre pat și a adulmecat pernele, apoi a urlat: Caca pe perne! Peste tot e caca, Dumnezeule Mare! Pe pat e caca, pe perete e caca, pe cearșaf tot caca. De unde?

- Da, chiar așa! m-am mirat și eu. De unde?

- Eu te întreb pe tine, nu invers! a zbierat ea din toți bojocii, apoi fața ei a schimbat macazul culorilor și-a trecut de pe roșu pe vânăt. A arătat cu degetul spre mine: Dar aia ce este?

Am privit curios spre coapsele mele.

- Ăăă... cred că e... tot caca!

Laura a făcut ochii și mai mari. Și-a dus încet mâna la fund și, în momentul acela, ne-am uitat mirați unul la altul.

- Cred că a fost o mică eroare, am șoptit împăciuitor.

Dar ea nu mai răspundea. Se blocase total. Scâncea! Stătea acolo, cu mâna la fund și se pipăia de zor. Apoi a ridicat palma ca pe un corp delict și s-a uitat atentă la ea.

- Asta numești tu „o mică eroare”?! a îngăimat ea.

- Scuze, era... întuneric. Probabil am greșit! am recunoscut eu spășit. A greși e omenește!

- Omenește? m-a întrebat Laura, cu bărbia tremurând. Băi, nenorocitul! E căcat peste tot! Și a început să plângă.

- Da, asta văd și eu, dar... nu-i nimic! am încercat s-o liniștesc. O să facem curat mâine, bine? Te-ajut! Acum mergem la culcare, da? E trecut de miezul-nopții. Și mâine facem curățenie și... după aia, dacă vrei, repar și... eroarea.

- Ce?! s-a răstit ea ca isterica.

- Păi, nah... dacă vrei, o mai facem încă o dată, dar așa cum trebuie. Poți să te bazezi pe mine!

- Ieși afară!

- La... Laura...

- Ieși afară acum sau chem poliția!

- Ești nebună? am îngăimat. Potolește-te! Doar știi că mi-ai aruncat toate hainele la gunoi! Cum vrei să ies? În halat? E murdar cu caca.

Laura a deschis larg ușile dulapului și mi-a aruncat în cap o bluză și-un pantalon de trening. În mai puțin de un minut, eram pe holul blocului. A trântit tare ușa în urma mea.

- Hei! am țipat. Nu pot să merg desculț prin oraș!

Degeaba. N-a mai răspuns nimeni.

Era septembrie și asfaltul orașului era suficient de cald pentru tălpile mele. Făcusem prea mare caz de încălzări. Era bine și așa.

După poziția stelelor, era abia ora unu. Nu mai circula niciun tramvai, dar, chiar dacă ar fi circulat, oricum n-aveam niciun ban.

Eram doar eu pe trotuar, scaldat în lumina albă a neodelor. M-am privit într-o vitrină: treningul îmi era foarte foarte larg și foarte scurt. Măcar nu eram în pielea goală.

Și exact când credeam că tot ce fusese mai rău trecuse, o mașină de poliție a oprit în dreptul meu. Luminile roșii și albastre dădeau treningului meu nuanțe interesante. Geamul mașinii a coborât și un tip cu caschetă mi-a făcut semn din deget.

- Ia vino-ncoa! Băi, am zis să vii, nu să pleci!

- Bine, vin!

- Fir-ar al dracului! Țsta fuge!

Un minut mai târziu, eram culcat pe burtă și mă gândeam că țigările nu-s o chestie bună, dacă vrei să scapi de poliție. Era clar: tipul care m-ajunsese și mă placase ca la rugby nu avea plămâni de fumător. Acum uram și poliția, și tutunul. Nu neapărat în ordinea asta.

- Dacă-ți fut una, te pupă mă-ta rece! a spus el gâfâind, în timp ce-mi punea cătușele. Fugi, ai?

- Nu mai fug! am răspuns cu fața lipită de asfalt.

- Ia te uită! a zis și celălalt, cel mai în vârstă, care părea să fie șeful. Țasta-i desculț! De ce ești desculț, băi, pulă?

- Eu... eu...

- Da, tu, tu! Și ce te strâmbi așa? Ce-i cu fața asta?

- Mi-a strâns cătușele prea tare.

- Las că-i bun așa, să iasă zeama! Ridică-te, băi, în picioare! Și nu fă mișcări bruște, că te sparg! Ai vreun act la tine? Ceva cu poză? Tipul ținea în mâna dreaptă pulanul de cauciuc și bătea ușurel cu el în palma stângă. Zi, mocofane, ai sau n-ai? E clar, n-ai! Ia poftim în mașină! Băi, mașina e-ncoace! Intră mai repede! Auzi, sper că nu vrei să mă faci și pe mine să alerg? A ce dracu' miroși?

- A... caca.

- Doamne, Dumnezeu! a oftat șeful. Orașul ăsta-i plin de drogați! Lasă, drogatul, că vorbim noi acuși! Să vezi ce „castane” îți dau la secție!

M-am făcut mic pe bancheta din spate.

* * *

O vizită la o secție de poliție nu-i ceva de care să-ți amintești cu plăcere, dar, dacă se întâmplă și după miezul-noptii, atunci cu-atât mai mult.

Eram eu oarecum beat, dar băieții ăia în uniformă au metodele lor de a te trezi foarte repede.

- În primul rând, vreau să-ți aduc la cunoștință că eu nu-s mă-ta! mi-a spus din prima ofițerul de serviciu, care m-a luat în primire. În al doilea rând, o să-ți aduc la cunoștință care-s drepturile tale!

Unu: dacă vorbești fără să fii întrebat, te pocnesc!

Doi: dacă te uiți în ochii mei, te pocnesc!

Trei: dacă te miști fără ordin, te pocnesc.

Patru: dacă mă întrebi de ce te pocnesc, te pocnesc de două ori. Ai înțeles? Și acum, până te verific ca să-ți văd cazierul, ia de-aici mătură, mop, găleată și perie și vino cu mine.

L-am urmat.

Spre marele meu noroc, făcusem cândva o lună de armată. Mi-am amintit repede de ea, așa că nu a fost prea greu să fac curățenie în toaleta poliției.

Partea proastă, însă, era că toți gaborii ăia veneau pe rând și se căcau, iar eu trebuia s-o iau de la capăt. Parcă dăduse o epidemie de cufureală în toată secția aia de poliție. Era o luptă cu morile de vânt.

Dar nu m-am descurajat. Mi-a luat vreo trei ore până am terminat, dar măcar acum exista o explicație mai logică pentru mirosul meu de fecale.

Aia a fost partea întâi a vizitei mele acolo.

Partea a doua mi-au servit-o pe la ora patru dimineța. Doi tipi îmbrăcați în civil au apărut de nicăieri și m-au luat în primire de la ofițerul de serviciu, apoi m-au condus într-o cameră pe ușa căreia scria cu litere de-o șchioapă „*Poliția Judiciară*”.

Acolo am scris mult și am făcut sport și mai mult. Apoi iar sport și iar scris. Atâtea genuflexiuni și flotări nu făcusem nici pe vremea când mergeam la sala de box.

După aia, a intrat pe ușă un tip somnoros, cu o mapă sub braț. A trântit-o pe birou, fără să se uite la mine, și-a deschis-o larg. Rând pe rând, a început să scoată diverse căcaturi de acolo, fișe, un rulou de cauciuc, un tub cu tuș.

A pus niște tuș pe-o bucată de sticlă, l-a întins bine cu ruloul, apoi s-a uitat spre mine și a spus calm:

- Dă lăbuțele-ncoace!

„Aha! mi-am zis. Țasta-i de la Criminalistică. Amprente, poze, cadavre... Chestii din astea.”

Ceilalți doi polițiști, ăia cu sportul, aveau alte preocupări. Stăteau așezați la un birou, beau cafele, fumau ca turcii și pălăvrăgeau verzi și uscate.

Unul dintre ei îi povestea celuilalt despre un raid pe care-l făcuse pe undeva, pe la marginea orașului, c-o noapte 'nainte. Le făcuse o surpriză plăcută fetelor de pe șoseaua de centură.

- Să vezi ce urlau alea în dubă! povestea el, stricându-se de răs. Zbiera una dintre ele, cu glas pițigăiat: „*Da' n-am făcut nimic! De ce m-ați luat?*”. Alta urla că și-a rupt o unghie. Una mai oacheșă se ascundea după celelalte și ne-njura de mamă.

- Ha, ha, ha! râdea celălalt ca descreieratul. Știu, băi, știu! a dat el din cap, apoi s-a înecat cu cafeaua. Ha, ha! Am fost și eu într-o acțiune pe curve acu' două săptămâni! Așa, și? Zi mai departe! Ce-ai făcut cu ele?

- Păi ce pula mea să fac? a răspuns senin celălalt. Eram în față, în dubă, lângă șofer. M-am întors, am deschis ușița, am golit tot spray-ul pe ele și am închis ușița la loc. Au început alea să ragă și să se dea cu capul de pereți, dar după vreo două minute nu s-a mai auzit nimic.

- Băi, ești durere! s-a minunat celălalt, sugând adânc din țigară.

- Când am ajuns la secție, au căzut alea claie peste grămadă la ieșirea din dubă, da' erau cumiți ca niște fete mari. Le curgeau lacrimile, mucii și scuipatul mai ceva ca-n filmele cu proști. Și, deodată-mi vine-o idee! Doar știi că ustură a naibii de tare spray-ul cu piper, dacă dai cu apă pe față...

- Arde-al dracului! a confirmat și celălalt.

- Păi, da! Și le zic: „*La poftim, fetelor, la baie, să vă spălați și voi pe față!*”. Băi, să vezi ce-a urmat după aia! M-am pișat de răs toată noaptea!

Celălalt nu mai asculta. Râdea ca dementul și se legăna pe scaun. La un moment dat, s-a lăsat mai tare pe spate și s-a dus.

Acum râdeam și eu cu mâinile murdare de tuș, râdea și criminalistul în timp ce-mi lua amprente, râdea și ăla de pe podea.

Numai tipul cu curvele nu râdea. Se uita la mine.

- Tu de ce râzi, măi, pulă? s-a răstit el cu o față serioasă. Ce facem noi aici, filme cu Stan și Bran? Ahaaa! Înțeleg! Râzi de mine!

* * *

Spre dimineață eram foarte treaz, foarte lucid și, mai presus de toate, foarte cuminte. Umplusem deja cu scris mărunț vreo paisprezece foi și tocmai o-ncepeam pe-a cincisprezecea.

Aveam ce scrie! M-au întrebat de toate, de furturi, de violuri, de tâlhării... Erau multe fapte cu autor necunoscut.

Pe la a șaisprezecea foaie, mi-a trecut fugitiv prin minte gândul de a deveni scriitor. De ce nu? Nu era chiar atât de complicat.

„Te pomenești că am stofă de scriitor! mi-am zis speriat.”

Ofițerii ăia doi se cam plictisiseră de mine. Nu știam nimic despre nimic. Nu prezentam interes.

Momentul izbăvirii mele a venit odată cu ofițerul de serviciu, care-a deschis ușa și le-a arătat o hârtie spunând:

- E curat! N-are cazier.

M-am ridicat vesel, dar veselia mea a fost scurtă. Unul dintre tipi mi-a făcut semn să iau loc și-a zis că nu plec de acolo până nu-i sută la sută convins că sunt cine declarasem că sunt. A luat telefonul de pe biroul celălalt și mi l-a pus sub nas. L-am privit mirat.

- Sun-o pe mă-ta!

Peste jumătate de oră un taxi oprea cuminte în fața secției de poliție.

- Îl cunoașteți, doamnă? E fiul dumneavoastră?

- Da, este fiul meu! a oftat mama, mai albă în obraji decât peretele din spatele ei.

- Să vă trăiască!

Pe drum, l-am rugat pe taximetrist să oprească și-am vomitat într-un boschet. Nu mai rezistam! Mirosul de căcat era insuportabil.

Apoi mașina a oprit în fața casei mele părintești.

Aveam aproape 26 de ani și mă întorceam înapoi sub acoperișul tatei.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI DOI

Am trăit trei ani cu o distrusă

- Săraca Laura, șoptește Eva. Sărmana fată!
- Cum adică „*sărmana fata*”?! mă burzuluiesc la ea. Tu ai auzit măcar un sfert din tot ceea ce ți-am povestit? Cum rămâne cu mine, cu sutele de flotări pe care le-am făcut la secția de poliție?
- Nu-mi iese din minte, spune Eva clătinând din cap.
- Femeile! spun disprețuitor. Oricum ai da-o, tot țin una cu alta. Deci ție de ea-ți pare rău, nu de mine?
- Ei, lasă! zâmbeste Eva. Măcar tot a ieșit un lucru bun din toată povestea asta. Pariez că acum urăști cocteilurile.
- Asta da, negreșit! Uite, de exemplu, noi doi suntem de ceva timp pe insula asta, dar dacă, prin absurd, ar veni cineva și mi-ar oferi un cocteil, aș privi cu ură paharul ăla și i-aș spune omului: „*Oferă-i-l Evei!*”.
- Nu, mulțumesc! sare ea în sus. Nu m-aș atinge niciodată de un cocteil, atâta timp cât ești prin apropierea fundului meu!

* * *

Eram în casa tatei de mai bine de o săptămână, dar el nu vorbea deloc cu mine. Mă ignora! Nu existam pentru el. Nici Mia nu dădea vreun semn de viață. Mă așteptasem să vină, să mă caute, dar nimic. Mama era singura care nu mă ignora. Într-o zi, a intrat în camera mea și mi-a spus:

- A venit o scrisoare recomandată pentru tine.

M-am uitat mirat la adresa expeditorului.

Nu era Mia. Nici măcar nu fusesem căsătoriți. N-avea cum să-mi trimită o citație de divorț. Era o scrisoare de la mine de la serviciu. M-am uitat repede pe calendar.

- Ia te uită, i-am zis mamei plictisit, concediul meu se termina abia peste patru zile și ăstora le este deja dor de mine!

Am desfăcut plicul și-am citit ce scria. Apoi am scuturat din cap și am mai citit o dată. Apoi am citit pe sărite. Poate era vreun mesaj codificat ascuns pe-acolo. Da' nu era. Scrisoarea era foarte simplă.

- Ce scrie? a întrebat mama.

Am oftat și am început s-o citesc cu voce tare:

- Domnule... bla, bla, bla... ne pare rău să vă informăm că... datorită reducerilor de personal... postul dumneavoastră... începând cu data de... Ne exprimăm încă o dată regretul... Cu deosebită stimă... O mie opt sute unu.

- Nu înțeleg! s-a enervat mama. Ce zice?

- Zice că nu mai am loc de muncă! am răspuns calm, întinzându-i scrisoarea. Asta zice! După aceea m-am așezat cu greu pe marginea patului și mi-am pus capu-n palme. Degetele începuseră să-mi tremure. Am ridicat mâna și le-am privit cu atenție și eu, și mama.

- N-ai ceva de băut? am rugat-o. Chiar am nevoie.

Știam bine că tata avea provizii ascunse, dar acum și le ținea sub cheie, în camera lui. N-aveam acces.

Mama a plecat. Când a revenit, avea doar o pastilă și-un pahar cu apă. Am băut-o.

După plecarea mamei, am început să concep un plan de răzbunare diabolic. Mia și 1.801 trebuiau să plătească! Crunt!

* * *

- Mulțumesc foarte mult, Mia! am zbierat, intrând în cofetărie c-o falcă-n cer și una-n pământ. Apoi am privit în jur.

Era plin de lume pe-acolo. Oră de vârf. Mia era chiar după teighea și-aranja niște tăvi pline cu prăjituri, bomboane și alte căcaturi. S-a uitat la mine și mi-a făcut semn din cap să aștept. Vederea ei m-a calmat ca prin minune.

Trecuseră doar două săptămâni de la așa-zisa noastră nuntă. Nu venise ca să mă caute și să-mi ceară vreo explicație, așa că venisem eu să-i cer una.

Și acum... ea era acolo. Indiferentă. Calmă.

Eram față-n față. M-am uitat lung la ea și... aproape că n-o recunoșteam. Cine era femeia aia? Vedeam o Mie îmbătrânită rău de tot. Transformată! Și asta se-ntâmplase în două săptămâni.

Nu mai era acolo nici magnetism, nici frumusețe, nici nimic.

„Cum naiba am putut eu să trăiesc trei ani de zile cu distrusa asta? m-am întrebat. Uită-te la ea cum arată! A și încărunțit parcă!”

Mia a venit în sală cu o față serioasă, s-a apropiat și m-a apucat strâns de mână, apoi a strigat către oamenii așezați pe la mese:

- Atenție, vă rog! Vreau să vă spun ceva important, oameni buni! Hei! Atenție, toată lumea! Mulțumesc! Am un mesaj pentru toate doamnele și domnișoarele de aici, din sală! Acest specimen, a adăugat ea ridicându-mi brațul sus, nu-i un bărbat ca toți bărbații. Feriți-vă de el! Dacă-l vedeți pe stradă, nu vă lăsați păcălite de înfățișarea lui!

- Mia, ce dracu' încerci să faci? am șoptit roșu la față.

- Taci, câine! s-a răstit ea. Doamnelor, să nu vă lăsați păcălite de mutra lui! Țsta nu-i om, ci mașină de vânat femei. Jivina asta este într-o permanentă vânatoare de fuste. Nu contează culoarea, dar contează mărimea. Da! Îi plac fetele tinere și strâmte. Cât mai tinere și cât mai

strâmte. E pretențios! Așa că, mamelor, considerați-vă avertizate! Păziți-vă bine fetele!

Toată lumea din sală se holba la mine și eu încă nu o omorâsem pe Mia. Privirile alea mă paralizau.

- Așa-s toți! a spus scârbită o bătrânică care servea o prăjitură cu frișcă la două mese mai încolo. Totdeauna le preferă pe cele tinere și totdeauna le vor cât mai...

S-a oprit brusc și s-a uitat spre nepoțelul ei de vreo cinci anișori care o privea. A băgat capul între umeri și a tăcut mâlc.

Mia mi-a eliberat brațul și mi-a spus fără să mă privească:

- Dispari, câine!

Apoi a plecat și a-nceput să-și vadă liniștită de prăjiturile ei, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Eram turbat! Mi-ar fi plăcut să o ciufulesc un pic, dar zecile de perechi de ochi din sală m-au făcut să mă răzgândesc.

- Minte! am țipat înfuriat. Femeia asta minte la fel de natural pe cât respiră. Totul e o minciună sfruntată! Sunt un om de treabă, vă jur! Dar ea nu este! Mia a întors capul și m-a privit batjocoritor. Uitați-vă la ea! am zberlat cu mâinile ridicate. Pare o femeie cinstită, dar voi habar n-aveți cine-i femeia asta! O să vă spun eu din mâna cui mâncați prăjituri! Vreți să știți? Adevărul gol-goluț este că...

Și, în momentul acela, m-a pocnit în cap cu prima tavă de prăjituri.

- Ce dracu' faci, Mia?! am urlat. Lasă-mă să vorbesc! Oamenii ăștia trebuie să știe adevărul!

Și *buf!* a venit și-a doua tavă. Lumea aplauda și se hlizea. Parcă era circ acolo, iar tăvile continuau să zboare pe lângă capul meu.

Erau pe jos de toate. Și clementine, și savarine însiroplate, și eclere din alea, cu ciocolată și multă cremă galbenă, de vanilie și câte și mai câte, dar n-am mai stat să le-analizez pentru că, dintr-odată, au mai început să zboare pe deasupra capului meu și sticle de

suc, apoi ceșcuțe de cafea și, în cele din urmă, aparatul de cafea cu tot cu ștecher.

Ăla a făcut *zbang!* exact în geamul uriaș din spatele meu și bucățele de sticlă de toate formele și mărimile au început să se reverse ca o ploaie peste mine și peste afurisiții de clienți.

Acum nu mai râdeau. Fugeau ca șobolanii ca să-și salveze viața. Femei și copii deopotrivă alergau spre ușă și se călcau în picioare, apoi se-mpiedicau și cădeau unii peste alții ca popicele. La intrare, s-a format o grămadă de picioare, pantofi și poșete și toți țipau ca din gură de șarpe, însă cel mai tare urla baba care mă admonestase.

Acum își striga nepoțelul pe un ton ascutit:

- Puiuleee! Unde ești, puiuleee?

Dar Puiu' nici măcar n-o băga-n seamă. Eu îl văzusem, era ascuns sub o masă și se îndopa cu o savarină de pe jos.

Mi-am plimbat privirea de-a lungul și de-a latul sălii și-am oftat amar.

„Femeile sunt ceva de speriat! mi-am zis. Cum le calci și tu un pic pe bătăture, cum încep să te urască! Iartă-le, Doamne, că nu știu ce fac!”

Ideea aia era interesantă și merita analizată și notată. De fapt, în ciuda zbieretelor din jur, ideile începuseră să curgă, iar eu, fir-ar să fie, n-aveam nimic la mine ca să mi le notez.

Apoi s-a auzit un urlet de fiară și-am văzut-o pe Mia repezindu-se spre mine, cu ochii sticlind. Am renunțat la toate ideile și-am sărit direct în stradă, chiar prin locul unde fusese cândva un geam.

Am tresărit și-am ciulit urechile. În depărtare se auzea o sirenă de poliție. Nu mai era timp de pierdut pe lângă cofetăria Miei. Vaietul sirenei se apropia tot mai tare. Clienții se făceau nevăzuți și ei, pe rând, carencotro. Inclusiv Puiu'.

Am dispărut și eu, cu o duioasă grijă pentru propria persoană. Ce rost mai avea să rămân? Partida dintre mine și curva aia era terminată. Mia însăși era terminată!

Era ultima oară când mai puneam piciorul în cofetăria Miei.

* * *

- Nu mă mai întorc la săpat șanțuri nici mort! i-am spus mamei, strângând din dinți.

- Atunci caută-ți altceva! s-a răstit ea. Nu poți să trăiești la infinit pe spinarea noastră! Ai douăzeci și șase de ani! Alții au trei copii la vârsta asta. Au casă, au mașini, au bani în bancă. Tu te ții numai de tâmpenii! a oftat ea amar. Ești iresponsabil!

- Mamă...

- Nicio „mamă”! Trezește-te! Dacă nu-ți găsești urgent ceva de lucru, tata o să te scoată afară din casă! Și eu am să-l ajut! a adăugat ea furioasă.

Nu glumea. Știam eu bine cine era tata. Poate că nu fusese el un soț sau un tată prea minunat, dar muncise pe brânci toată viața și-i ura pe cei care stăteau degeaba.

Tata nu primise nimic de la nimeni. Muncise ca un rob pentru tot ce avea.

La doar paisprezece ani, era ucenic la un cizmar și nenorocitul ăla îl bătea de-l rupea și-i dădea cu calapodul în cap. La optsprezece, plecase în armată și făcuse trei ani de armată, nu o lună. La douăzeci și unu de ani, se înscrisese la o școală profesională de electricieni, apoi lucrase vreo șase sau șapte ani montând stâlpi de electricitate, cățărât mereu sus, pe frig, pe vânt, pe ploaie...

Și în timp ce muncise, își completase și studiile. Pleca de la muncă rupt de oboseală, plouat, zgribulit și se ducea la liceu, ca să-și completeze studiile la seral. Așa a învățat an după an și așa și-a luat diploma.

A muncit și a învățat toată viața lui. Cu râvnă, cu încăpățânare! Știa orice, cerceta orice. Era un autodidact.

Era suficient să se uite cu atenție la orice mașinărie și, după un timp, se lumina la față și spunea:

- Aha! Deci, așa...

Făcea adesea scheme și desene pe hârtie, trăgea săgeți, nota observații, concluzii și se enerva când vedea că eu, unicul lui fiu, nu eram capabil nici măcar să înțeleg principiul de funcționare al motorului în patru timpi.

- Seamănă cu tine! îi spunea cătrănit mamei. Fi-ți-ar sămânța să-ți fie! Mi-ai făcut un dobitoc!

Repara mai mereu televizoare și aparate de radio, construia și bobina motoare, zidea, zugrăvea, cultiva grădina și-și construia în atelier fel și fel de drăcii. A construit singur-singurel o centrală termică pentru casă. Asta se întâmpla pe vremea când, în cartierul nostru, nici măcar nu se-auzise de așa ceva.

Da, tata nu era un îngrămădit! Singurul lucru care i-a dat viața peste cap, blestemul lui, a fost pofta nemăsurată pentru băutură și felul în care turba și ne bumbăcea după ce-și bea mințile. Aceasta a fost singura pată neagră a vieții lui.

* * *

Am închis cartea, am pus-o la loc în raft și-am ieșit din casă. Simțeam nevoia să mă relaxez. Dar să mă relaxez după ce? După romanul ăla de dragoste? De obicei, oamenii se relaxează după o zi de muncă. Dar eu nu munceam, nu făceam absolut nimic. Nu aduceam niciun ban în casă, iar povestea asta dura de aproape zece luni. Începea să mă calce pe nervi.

Ai mei mă lăsaseră în plata Domnului. Atenția lor era îndreptată mai mult spre sănătatea tatei. Bătrânul meu nu se simțea prea bine. Îl dureau toate cele și stătea mai mult în pat.

Ajunsesem în casa tatei în luna septembrie. Acum era iulie. Lumea începuse din nou să părăsească dogoarea orașului. Peste tot vedeai numai terase, umbrele, sticle de bere și frigidere pline de sucuri. Totul

era pe stradă, la vedere. Și eu, ca un vierme nenorocit, n-aveam niciun ban.

- Hei, ia te uită pe cine avem noi aici! Salve, Tiberiu! Prietenie până la moarte!

M-am întors și nu mi-a venit să-mi cred ochilor.

- Alfredo! am exclamat. Salut, omule! Habar n-ai cât de mult mă bucur să te văd.

În ziua aia, deși lefter, am avut și eu acces la terase, la umbrele și la halbele pline cu bere rece. Am vorbit de una, de alta... Timpul trecea, zbura! Mă simțeam bine cu el.

Alfredo nu era cătuși de puțin supărat că „uitasem” să-l invit la nuntă. Zicea chiar că era mai bine așa; n-avusese ocazia să mă vadă fugind.

- Dar să știi că nu-i prea frumos ce-ai făcut, m-a dojenit el.

- Dar nici ce-a făcut ea după aceea n-a fost prea frumos! i-am întors-o eu morocănos. Nebuna naibii! Mai avea un pic și mă omora acolo, în cofetăria unde lucrează!

- Nu mai lucrează, a spus Alfredo oftând. Au dat-o afară.

- De unde știi? l-am întrebat mirat.

- Mi-a zis maestrul meu. Știi tu, avocatul la care am fost stagiar. Cică Mia a apelat la el ca s-o reprezinte în procesul cu banca.

- Cu banca?

- Da, cu banca! Era datoare vândută. Partea și mai proastă este că n-a avut bani nici pentru onorariul pe care i l-a cerut maestrul. Ghinion! S-a dus singură la proces.

- Și-a pierdut? am întrebat, privind atent marginea halbei.

- Tu ce crezi? a făcut el, privind-mă muștrător. Normal c-a pierdut! Doar știi vorba aceea: „*Cine se reprezintă singur, are cel mai prost client!*” Da, omule, a pierdut! A pierdut tot! Și procesul, și casa... Banca a executat-o silit prin luna martie. I-a scos casa la

licitație. Noul proprietar a dat-o afară cu tot cu boarfe.
Logic!

- Și... Gabriela? am îngăimat, privind berea amară
din fața mea.

- Ah, fetița? E bine, e cu ea! Din câte știu, acum
locuiesc împreună într-o garsonieră.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI TREI

Orice prost poate să facă vânzări prin telefon

Alfredo m-a sunat chiar a doua zi.

- Auzi, m-am tot gândit la ce mi-ai spus ieri! N-ai vrea să lucrezi cu mine, la cabinetul meu de avocatură?

- Și ce să fac acolo? i-am răspuns, privind mirat receptorul și strâmbându-mă.

- Păi, nu mare lucru, nimic epuizant! Răspunzi la telefoane, întocmești acte la computer, treburi din astea.

- Habar n-am să lucrez la computer! am mârâit eu. De unde dracu' să știu eu să lucrez la computer? N-am computer. Costă o grămadă de bani.

- Te învăț eu, măi! a chicotit el. Nu-i greu! Ce zici? Ar fi superfain! Ai scăpa și tu de săpat șanțuri, ți-ai odihni spatele și ai lucra la costum și cravată.

- Să lucrez ca... ce?

- Ca secretar.

- Adică valet! m-am încruntat eu.

- Nu te enerva, că n-ai niciun motiv! a zis el, oftând. Nu vei fi valetul nimănui. Dă-o încolo de treabă, Tiberiu! Dacă gândești așa, n-ai să găsești niciodată un loc de muncă.

- Alfredo?

- Da.

- Pa!

Și-am închis telefonul, dar liniștea n-a durat mult.

- Ce mai vrei? l-am întrebat supărat. Nu ți-am zis clar că nu vreau să fiu valet?

- Lasă asta! mi-a răspuns el liniștit. Am altă idee! Îți mai amintești ce ți-am povestit când eram la facultate? De locul acela unde făceam vânzări prin telefon?

* * *

Taxiul a oprit. Am coborât și-am privit cu atenție clădirea din fața mea. Deci aia era firma care făcea vânzări prin telefon și deranja tot orașul!

„Floare la ureche! mi-am zis. Ce mare chestie? Orice prost poate să facă vânzări prin telefon. Cu atât mai mult eu!”

M-am prezentat la etajul doi. Interviuul a fost scurt.

- Mie nu-mi pasă de diplome! a spus tipul la final. Tot ce contează e să ai „papagal”, să-ți meargă gura.

- Înțeleg, domnule!

- Câți ani ziceai că ai? a întrebat el, sorbind cu un aer plictisit din ceașca de cafea. Douăzeci?

- Aproape douăzeci și șapte. Îi împlinesc în decembrie. Știu că par mai tânăr, dar chiar am douăzeci și șapte. Sunt matur și responsabil, vă asigur! Și învăț repede.

- Dar la computer știi să lucrezi? m-a chestionat el, privindu-mă atent.

- Ăăă... încă nu, am răspuns, analizându-mi un pantof. Dar, repet, învăț repede și sunt foarte hotărât când îmi pun ceva-n minte.

- Bravo! a făcut el satisfăcut. Prietenul tău, avocatul care te-a recomandat, mi-a zis deja că nu le ai cu astea, dar voiam să văd dacă ești sincer. Bravo, tinere! Nu m-ai mințit și asta e bine! E posibil să ne înțelegem de minune.

Tipul din fața mea era un cretin de vreo cincizeci și ceva de ani, cu favoriți lungi și chelie. Arăta ca un bou și se uita la mine de parcă venisem la poarta lui ca să-i cer ceva de pomană. Parcă-mi făcea nu știu ce mare favoare! De fapt, eu îi făceam lui o favoare.

„Nu mă meriți, zevzecule! i-am transmis în gând, privindu-l cu ochi inocenți. Sunt de zece ori mai inteligent decât tine. Știu și engleză și un pic de rusă. Panimaeș?²³ Iar în liceu am fost tare la Logică! Și joc un șah de te las mască.

Și, pe deasupra, mai și citesc, băi, vită! Citesc cărți groase, scrise de autori despre care tu n-ai auzit în viața ta! Și-am făcut și box! Dacă-ți fut una, te bag sub masă! Așa că nu te mai zgâi la mine, că nu mă impresionezi!”

- Vă mulțumesc foarte mult! am spus zâmbind. Apreciez șansa pe care mi-o acordați!

„Să port conversații la telefon? mi-am zis. Ce mare căcat? Toată lumea știe să vorbească la telefon!”

- Statistic vorbind, m-a dăscălit el, din 67 de apeluri făcute, unul va fi o vânzare. Așa că, dacă vezi că ți se închide telefonul în nas, nu te enerva. Nu-i ceva personal! Pur și simplu, treci la următorul număr de pe listă și gata.

- Am înțeles! Pare simplu.

- Pare, dar să știi că nu este! Totuși, dacă ai răbdare și-un pic de bunăvoință, o să te descurci. Uite, facem așa: te angajez de probă pentru patru săptămâni.

- Adică fără bani? m-am dezumflat eu.

- Fără bani. Ești începător! Trebuie să înveți, să iei notițe, să te uiți în stânga și-n dreapta la colegii tăi... Chestii din astea. Meseria se învață din mers.

- Foarte bine! Și ce trebuie să vând?

- Cremă antireumatică Vogel. Un produs nemțesc. Ținta noastră sunt mai ales bătrânii, pensionarii. Uite, ia de aici niște pliante informative despre crema Vogel. Va trebui să le citești o dată, de două ori... de o mie de ori, până când le vei știi ca pe Tatăl Nostru. Poftim și două broșuri cu sfaturi și tehnici de vânzare prin telefon. Studiază-le cu atenție în seara asta și, de mâine, la treabă! Dacă le vorbești convingător oamenilor la telefon, rezultatele nu vor întârzia să apară. Pari un tânăr de nădejde! Sunt convins că, în timp, ai să devii

23 Înțelegi? (lb. rusă)

un profesionist al vânzărilor. Vei avea mari satisfacții, crede-mă! Dar nu uita că vreau seriozitate! Seriozitatea e foarte importantă! Seriozitatea este cheia suc...

- Dar salariul? Cât o să fie?

- O să-l negociem după perioada de probă. N-ai nicio grijă, salariul e atractiv și motivant! O să fii mulțumit, ai să vezi! Dacă salariile ar fi mici, n-ar mai exista agenți de vânzări, nu? Acum, scuze, dar am de lucru până peste cap. Studiază cu atenție ce ți-am dat, iar mâine, la ora 9 fix, ești aici!

* * *

- Mai dă-mi o pastilă din aia! i-am cerut mamei.

- Nu-ți mai dau! Dar tu ce înveți acolo? m-a întrebat ea, nedumerită. Te-ai înscris din nou la facultate?

- Mnu. E altceva... ceva pentru serviciu. Trebuie să-i sun pe oamenii bolnavi de reumatism și să le vând o cremă germană miraculoasă.

Mama m-a privit fix și a spus arătând spre pliante:

- Adică ești și tu unul dintre cei care ne sună în fiecare zi, ca să ne bage pe gât ba una, ba alta?

- Încă nu! Dar învăț ca s-o fac.

A oftat și-a ieșit. Peste-o jumătate de oră, a deschis ușa și mi-a spus că mă căuta Alfredo la telefon.

- Ai fost? m-a întrebat amicul meu. Ai rezolvat ceva?

- Practic, sunt deja angajatul lor numărul unu! i-am răspuns eu. Omul care m-a intervievat a rămas uimit de cunoștințele mele.

- Mă bucur să aud asta! mi-a răspuns el, apoi a ezitat un pic și-a adăugat: Tiberiu, să știi că propunerea mea încă mai este valabilă. Dacă te răzgândești...

I-am închis telefonul. După doi pași, telefonul a sunat iar.

- Am zis că nu-s interesat să fiu valetul tău! am spus rece. Ești cumva surd sau care-i treaba?

- Bunăăă! Ce faaaci?

- Dar... cine-i la telefon? am întrebat prost.

- Ei, cine! M-ai uitat? Laura sunt! a răspuns ea, chicotind.

- De unde mama dracului ai numărul meu de telefon? am întrebat repede.

- Cum de unde? a întrebat ea, pe un ton înțepat. Din cartea de telefon! Ce-i cu tine? Pari cam supă...

- Futu-ți gății mă-tii de ștoarfă! am țipat în receptor. Fă, graso, dacă mai suni înc-o dată aici...

- Ce? a întrebat ea calmă. Ce-o să fie?

Am simțit că iau foc. Inima a început să-mi facă *Bang, bang, bang!* în tâmpile. N-am mai răspuns absolut nimic. Doar am oftat și-am pus receptorul în furcă.

Am întredeschis încetișor ușa de la bucătărie. Era bine! Mama se dusese în dormitor și n-auzise nimic. Probabil se dusese să-i dădea tatei tratamentul. Tata avea dureri.

Halatul mamei era pe scaun. Am căutat cheia de la dulăpiorul cu medicamente. Era. Am deschis dulăpiorul, am luat cutia cu pastile și am ronțăit una acolo, pe loc, fără apă. Deja mă simțeam mai bine. Am pus cutia la loc și-am încuiat, dar, când să bag cheia la loc, în buzunarul halatului, mi-a venit altă idee. Am deschis iar dulăpiorul și am luat toată cutia de pastile.

Aveam mare nevoie de ea.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI PATRU

Numele meu nu este „Nenorocito”

Era prima mea zi de muncă și, de data aia, nu urma să folosesc nici cazmaua, nici eprubetele. Doar mintea! Intram într-o lume complet diferită și trebuia să fac o impresie bună.

Așa că, pe la ora nouă fără-un sfert, am intrat într-un bar apropiat de locul meu de muncă și-am luat o vodcă mică, ca să scap de emoții și să nu-mi tremure mâinile.

Am ajuns la proaspătul meu serviciu mestecând o gumă mentolată. Era prima zi. N-aveam voie să put.

Mi-am privit din nou mâinile. Tremuram și mai tare! Parcă eram un licean la prima întâlnire așteptând c-o floare-n mână.

„Nu am voie să tremur! mi-am zis îngrijorat.”

Am băgat mâna-n buzunar și-am luat o pastilă de-a mamei. Am ronțăit-o repede, în timp ce urcam treptele spre etajul doi.

Centrul de vânzări prin telefon era doar un rahat de cameră lungă în care erau înghesuți vreo treizeci de mucoși, băieți și fete. Fiecare vindea produsul lui, vorbea pe limba lui și avea biroul lui.

Șeful cel mare m-a dat pe mâna unui șefuleț mai mic, un tip cam de vârsta mea. Trebuia să-mi facă instructajul, așa c-am închis gura și-am făcut urechile mari. Dar nu era nevoie. Ceea ce-mi spunea el era foarte simplu. Cică, deocamdată, n-aveam nevoie de computer. Mi-a înmănat un dosar plin cu liste. Pe fiecare listă erau cinci sute de numere de telefon. Sunam, făceam oferta și gata, omul trebuia să cumpere. Totuși, dacă întâlneam vreunul mai ciufut și nu voia să cumpere, trebuia să-l conving eu. Dacă reușeam să-l

conving, trebuia să-mi notez repede datele clientului și cantitatea comandată. Dacă nu, tăiam cu pix roșu numărul de telefon și treceam mai departe.

Aveam computer pe birou, dar era mai mult de decor. Nici măcar n-a trebuit să-l bag în priză.

Foloseam doar sfântul pix și hârtoagele alea.

- Hai, formează primul număr! mi-a spus el binevoitor.

Mi-am pus căștile pe urechi, am ridicat microfonul ceva mai aproape de buze și-am format primul număr de pe listă.

A mai rămas câteva minute lângă mine, apoi mi-a spus surâzând:

- Bun așa! Te descurci mai bine decât mine în prima zi! Continuă!

Nu era greu. Nici măcar nu trebuia să gândesc! Aveam un text de prezentare scris pe-o bucatică de hârtie și-l citeam repede, papagalicește. Omul răspundea, eu începeam să citesc și... gata.

- Bună ziua, doamnă! Vă rog să-mi acordați un minut din timpul dumneavoastră! Doresc să vă informez despre cel mai revoluționar produs antireumatic... *CLANC!* Fir-ar să fie, mi-a închis telefonul!

- Bună ziua, domnule... Crema antireumatică Vogel are o formulă tradițională germană de calitate superioară... *CLANC!*

- Bine v-am găsit! Știați că... *CLANC!* Băi, frate! Ce lume nesimțită!

- Alo! Bună ziua! Prin ingredientele sale active, făcute doar din plante atent selecționate... *CLANC!*

- Sărut mâna, stimată doamnă! Ați putea să-mi acordați o secundă? Da? Se poate? Mulțumesc! Poate că nu știți, dar crema antireumatică Vogel este

recomandată pentru efectele sale benefice și, mai ales, pentru... *CLANC!* În pizda mă-tii! Ai spus că m-ascuți!

Până pe la 11, aveam vreo două sute de clanc-uri și nicio vânzare. Curgea apa pe mine.

„Și când te gândești că altădată, la ora asta, leneveam la stația de pompare a apei! mi-am zis supărat. Mia, curvo ce ești! Uite ce mi-ai făcut!”

Am mai luat pe șest o pastilă din aia și-am continuat.

Pe la ora 12,30 nu mai aveam nevoie de hârtia aia. Deja știam textul pe de rost. Nu făcusem nicio vânzare, dar măcar știam ce vând.

Am ieșit în pauză și-am fumat o țigară, apoi am tras o fugă până la bar și-am mai luat o vodcă mică. Lumea afacerilor era dură.

La ora 13 fix luam a treia pastilă și, parcă, începea să-mi placă meseria asta. Simțeam că am stofă de agent de vânzări și-o senzație de satisfacție plutea peste tot în camera aia. Zumzăiala operatorilor nu înceta niciun moment, dar eu nici n-o mai băgam în seamă. Era doar un zgomot de fond.

Șeful cel mare a venit și s-a uitat peste umărul meu.

- Merge, junioru'? m-a-ntrebat el, mângâindu-și un perciun.

- Da!

- Îți place? Trebuie să-ți placă! E cea mai tare meserie din lume. Să vinzi. Îți place?

- Da.

- Ai primit vreo comandă? Ai vândut ceva?

- Nu.

- Lasă, tinere, nu te descuraja! E abia prima zi. Simt eu c-ai să devii un adevărat profesionist!

Și-a plecat. Bine c-a plecat! Perciunatu' meu de șef începea să mă calce pe nervi.

Nu era bine să fiu nervos. Un profesionist din domeniul vânzărilor nu se enervează niciodată. Așa scria-n broșura aia. Trebuia să mă calmez urgent, așa c-am mai luat o pastilă. A câta? Cui, pizda mă-sii, îi păsa?

Pe la ora 14, mă simțeam foarte bine. Aia pe care-i sunam nu mai erau clienții mei, ci sclavii mei. Erau păpușile mele. Mă jucam cu ei așa cum voiam eu. Nu-mi mai închideau telefonul în nas. Le-nchideam eu telefonul. Pentru că eram un profesionist. Pe un profesionist îl recunoști din prima zi de muncă. Așa era secretul: să fii dur!

Pe la 14 și-un sfert, m-a lovit o idee genială! Mi-am notat-o pe ascuns pe-o bucățică de hârtie și-am băgat-o repede în buzunarul de la piept, chiar lângă inimă.

Ideea aia era aur curat! Avea să revoluționeze arta vânzării prin telefon și suna cam așa:

„Dacă fiecare al 67-lea apel trebuie să fie o vânzare, înseamnă că primele 66 nu sunt importante.”

Era clar: trebuia să finalizez cât mai repede primele 66 de apeluri și apoi să mă concentrez pe-al 67-lea.

Apoi mi-a venit o idee și mai genială: trebuia să formez direct al 67-lea număr. De ce să pierd timp aiurea cu celelalte 66?

„Bingo! mi-am spus zâmbind. Așa era, omule!”

Tocmai descoperisem piatra filozofală a vânzării și satisfacția era mare! Mă simțeam foarte fericit, dar și un pic extenuat. Aveam așa... o moleșală ciudată. Aveam nevoie de-o porție suplimentară de energie.

I-am zis colegului că merg până la toaletă și-am ieșit ca vântul. M-am dus direct la bar, am luat o vodcă mică, am dat-o repede peste cap și-am revenit nerăbdător la birou.

Am luat pixul și-am deschis dosarul cu liste. Am numărat 66 de numere și l-am încercuit pe-al 67-lea. Apoi iar 66. Și tot așa.

La final, aveam doar numerele norocoase. Mi-am trosnit degetele și mi-am zis rânjind: *„Gata, îi sparg pe toți!”*

- Bună ziua, doamnă! Ascultați-mă cu atenție! Alo! Eu vorbesc! O să vă prezint noul nostru pro... ah, mamă,

tu erai? Nu, nu sunt beat! Cum să fiu beat la serviciu, mamă? Da... îhî... merge! Îmi place... Vând cremă pentru reumatism. Ah, că tot veni vorba, ai auzit vreodată de marca germană Vogel? Nu, mamă, cum să glumesc? Ascul... am zis că nu glumesc... Hai, dă-ocolo de... Of... Și tu, Brutus? Știi ceva? Eu te trec oricum cu o comandă și, dacă nu-ți place, nu-i nicio pagubă! O să ți-o plătesc eu din primul salariu. Bine? Ți-a trecut supărarea? Sărut mâna, mamă! *CLANC!*

Uraaa! Prima mea vânzare! Deci funcționa! Numărul mamei era al 67-lea. Și era o vânzare! De bucurie, am mai luat o pastilă.

- Bună ziua! Vreau să vă vorbesc despre... câți ani ai? Dă-mi-o pe mămica ta, puiule! ... Sărut mâna, doamnă! Știați că produsul nostru antireumatic... stați, doamnă, că nici măcar nu știți despre ce-i vorba. Produsul nos... Nu, nu sunt nepoliticos... Alo! *CLANC!* Extraordinar! Și era a 67-a pe listă. Cum naiba?

- Ziua bună! Crema antireumatică Vogel este... Poftim? Ei și ce dacă n-aveți reumatism? Asta-i un motiv ca să mă întrerupeți? Încercam să vă explic despre... Alo! Vă rog să nu folosiți cuvinte... Alo, domnu'! Dom... Stop! Am zis „Stop”! Da' tăceți un pic, ca să vorbesc și eu! Ascultă... Știi ceva? Nu-mi închizi tu mie telefonul, ți-l închid eu ție! *CLANC!* Jigodie nenorocită! Unde-s pastilele alea?

- Alo! Sărut mânușițele! Crema antireumatică Vogel... da, doamnă, e o formulă germană. Nemții nu sunt proști! Ha, ha! Vă trec pe listă cu o cutie, da? ... Cum adică? Și eu pentru ce mi-am răcit gura până acum? Alo... auzi, dacă mă mai întrerupi încă o dată... am zis să taci dracu' din gură! Am zi... Taci, fă! Din cauza elefanților bătrâni ca tine nu putem noi,ăștia tineri, să câștigăm o pâine... Da' ce te interesează pe tine cum mă cheamă? Ei, asta-i culmea! *CLANC!* Unde-s nenorocitele alea de pastile? Mortăciunea naibii! Alo!

Tot eu sunt! Știi ceva? Mă bucur că ai reumatism! Nu ți-aș vinde cremă Vogel, nici dacă m-ai ruga-n genunchi!
CLANC!

- Alo! Salut! Nu vrei niște cremă? ... Cât ai zis? Șapte ani?... Dă-mi-o pe mă-ta! Nu... stai așa! Las-o pe maică-ta! N-ai cumva o soră mai mare? ... Ai? Perfect! ... Alo! Ce mai faci, pisi? ... Ce cremă? Dă-o-ncolo de cremă... Auzi, tu cu ce ești îmbrăcată? ... Cum?... Țsta nu e limbaj de domnișoară! ... Ba pe-a mă-tii! *CLANC!* Doamne, în ce țară de cretini trăim noi?! Băi, frate! Greu mai e să câștigi o pâine-n ziua de azi!

- Salut! Pun pariu că nu vrei cremă antireumatică Vogel! ... Cum adică „*te-ar interesa*”? Îți spun eu că nu te interesează! Hai, pa! *CLANC!*

- Ce dracu' faci? a întrebat șeful cel mare, din spatele meu.

- Vânzări! i-am răspuns eu, privindu-l vesel. Uite, i-am arătat eu lista, deja am făcut prima mea vânzare!

- Te rog să pleci, mi-a spus el rece și s-a tras de perciun.

- Eu te rog să nu mă rogi! i-am răspuns, strângând din fălci.

- Pleacă imediat de aici! a zberat el. Ridică-te!

M-am ridicat. A durat mult. Eram lung. Tensiunea plutea în cameră.

Nu era ceva doar între mine și șeful meu. Toți oamenii ăia încetaseră să mai vorbească la telefon, toată lumea se uita la mine. Privirile lor m-au scos din sărite. Perciunatu' a schițat un gest.

- Nu m-atinge, că-i jale! i-am spus cu o privire de gheață.

Și deodată timpul a început să curgă mai repede. M-am suit agil ca o veveriță pe scaun și de-acolo am sărit sus, pe masă de parcă eram vreun lider de sindicat pregătit să declare grevă generală.

- Ce vă holbați așa? am țipat la ei. Voi, toți, sunteți niște pigmei! Sunteți zero! Habar n-aveți cum stă treaba cu vânzările!

- Dă-te jos de acolo! m-a rugat ăla, cu o voce leșinată. Ce-i cu tine? Parcă ieri îmi spuneai că ești matur și responsabil.

- Ei, am urlat eu, acuma chiar că m-ai enervat! Dacă te interesează, băi, perciunatule, mă doare-n cur de slujba ta de rahat! Și, da, sunt matur, băi fraierilor, și sunt profesionist și... și sunt responsabil și să mă pupați cu toți-n cur!

- Puneți mâna pe el! a urlat Perciunatu'. Dați-l jos acum!

Dar nu era așa de simplu cum credea el! Am început să alerg. Săream agil de pe un birou pe altul și-am reușit să fac de două ori turul camerei și să le răstorn o grămadă de computere.

- ăsta-i nebun! zbiera șeful cel mic. Să sune cineva la Salvaree! Și la Poliție... și la Pompieri! Opriti-l naibii!

Până la urmă, am simțit că mă golesc brusc de energie. Eram stors ca un burete. Ei erau mulți, iar eu unul singur. Au pus mâna pe mine!

- Nu v-apropiați de mine! am urlat eu, de parcă venise sfârșitul lumii.

M-au dus pe brațe până afară. Ambulanța era deja sosită. Comitetul meu de primire erau o doctoriță, un paramedic și șoferul.

Aproape că adormeam, dar paramedicul mi-a cârpit o pereche de palme.

- Ce-ai luat? m-a întrebat, uitându-se lung la mine. Să nu cumva să adormi, auzi? Trebuie să fii treaz!

Am fost treaz. Până la spital, el mi-a tot futut palme, iar eu i-am tot explicat despre calitățile cremei antireumatice Vogel. Dar n-a vrut să cumpere. Nici ceilalți doi. M-am enervat! Apoi mi s-au încleștat fălcile și n-am mai reușit să scot niciun sunet. Eu voiam să vorbesc în continuare, dar vorbele mi se opreau pe undeva, prin gât.

- Câte din astea ai luat? m-a întrebat doctorul de la Urgențe, agitând cutia de pastile aproape goală. A pocnit de două ori din degete prin fața ochilor mei, apoi a repetat: Uită-te la mine, băiete! În cutia asta erau treizeci de pastile! Mai sunt doar șapte. Câte ai luat? Era plină cutia? Vorbește!

- Da' tu... nu știi să socotești? am boscorodit eu clipind. Lasă-mă să doorm!

S-a întors cu spatele la mine.

- Doamne, ce oraș de retardați! a suspinat el, apoi i-a spus asistentei: Bagă-i tubul pe gât și fă-i spălături stomacale! O dată, de două ori, de zece ori! Când vomită doar apă limpede, te oprești!

A fost o zi nasoală. N-am reușit să închid un ochi! Spre seară, au chemat o ambulanță și m-au mutat de-acolo.

Sirena urla și se văita, așa că am ajuns repede la destinație. Când au scos targa, m-am uitat în jur și m-am umplut de furie. Vedeam eu clar unde ajunsesem. Pentru a treia oară în viața mea, eram la balamuc. Gura mi s-a descleștat brusc și așa a rămas pân-am ajuns în cameră și apoi în pat.

- Dar ce caut eu aici? am zbierat, uitându-mă cu ură la gratiile de la geamuri. Băi, eu sunt sănătos!

- Ai încercat să te sinucizi, pușor! mi-a spus un nebun din patul alăturat. Tre' să stai aici trei zile. E procedura legală. Nu te mai agita degeaba!

- Da' nu-i adevărat! N-am încercat să mă sinucid! m-am agitat eu și mai tare, trăgând de curelele cu care mă legaseră de pat.

- Da, da! Vezi să nu te cred! a răspuns el râzând, apoi a holbat ochii, a sărit deodată-n patul lui și s-a învelit repede cu pătura până la bărbie.

Intrase cineva.

- Pe tine te știi! i-am spus asistentei care se apropia de patul meu.

- Daaa? a întrebat ea calmă, bătând cu unghia-n injecție și scoțând cu grijă aerul din seringă. Și, mă rog, de unde mă știi?

- Tu ești dementa aia care face injecții direct prin pijama! Nu te apropia de mine! Nu m-atinge!

S-a uitat la mine cu niște ochi frumoși, de parcă îi furase de la o căprioară. Avea și două codițe-mpletite. Nu, nu mă-nșelasem! La dracu', era chiar ea, străpungătoarea de pijamale!

- Dacă ești cumincior, mi-a spus ea, cu o voce duioasă, o să dau pijamaua la o parte de data asta. Bine?

- Nu-i bine! am urlat, privind-o ca o fiară și smuncindu-mi legăturile. Nu vreau injecție! Nu vreau! Dar ea s-a apropiat de mine pișând seringă-n aer și-am urlat din nou, cu spume la gură: Fără injecții, nenorocito!

- Numele meu nu este „Nenorocito”! a murmurat ea, împingând încetișor pistonul seringii. Numele meu este Tabita. Gata, s-a rezolvat. Ai văzut că n-a durut? Hai, nu te mai holba așa la mine! Ești băiețel mare! Încearcă să dormi.

- Crema antireumatică... Vogel...

- Gata, gata! Dormi! a spus ea încetișor, privindu-mă de lângă pat.

Avea niște pantaloni albi, halat alb, bentiță albă, iar cele două codițe frumoșele, pe care și le-mpletise-n stânga capului, aveau și ele elastice albe la capăt. Și mai avea un ten alb ca laptele, pe care nu exista nici cea mai mică urmă de machiaj. Și niște ochi de căprioară.

„Doamne, a fost ultimul meu gând, dar femeia asta arată ca un înger! Exact ca un îngerăș coborât de pe un norișor alb și pufos. E cea mai îngerească femeie pe care-am văzut-o-n viața mea!”

Și-am adormit. Și-am visat-o pe ea toată noaptea!

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI CINCI

Deschide gura! Scoate limba! Bravo!

Mă trezisem după injecția aia. M-am uitat în stânga și-am avut neplăcuta surpriză să-l văd lângă patul meu pe Alfredo.

Sau poate că nu mă trezisem. Mi se năzărea sau chiar era acolo? Am vrut să mă frec la ochi ca să fiu sigur, dar am constatat că eram, în continuare, legat de pat.

- Te-ai trezit, deci! a spus el ușurat.

- Dar ce naiba pute-așa? au fost primele mele cuvinte.

Unul dintre nebunii ăia doi cu care eram în salon, cel bătrân, a-ntors capul de la fereastră și mi-a spus c-o față senină:

- Te-ai pișat pe tine! Apoi mi-a arătat spatele și-a continuat să se uite pe geam. Deodată a exclamat: Ia te uită ce gagică faină!

- Unde, băi, unde? a sărit celălalt nebun din pat. Ah, aia? Dă-o-ncolo! E nevastă-mea! A venit să vorbească cu doctoru'.

I-am privit curios pe-amândoi. Erau ei un pic nebuni, dar, în nebunia lor, se comportau exact ca cei de-afară.

M-am întrebat pentru o secundă de ce bărbații însurați sunt atât de entuziaști la vederea femeilor străine, dar atât de rezervați când venea vorba de soțiile lor. Atât de plictisiți. De sictiriți. Oare nevasta ta, femeia pe care-ai cunoscut-o ani de zile și împreună cu care trăiești, chiar nu mai merită nicio șansă? Ce-i mai prețios în viață? O femeie străină care scheaună ca o hienă-n pat atunci când i-o tragi și, după aia, se-mbracă

și pleacă? Sau femeia care te trezește dimineața cu un sărut dulce, apăsător pe buze și-ți aduce cafeaua la pat?

După ce am cumpănit atent, am tras concluzia că m-aș fi lipsit bucuros de prima și-aș fi preferat-o oricând pe-a doua. Cafeaua de dimineață e de neprețuit!

Alfredo trăgea cu coada ochiului la colegii mei de salon și mi-a venit să zâmbesc când i-am văzut privirea.

- Sunt inofensivi amândoi, i-am șoptit eu. Stai calm! Mai bine, zi-mi ce mai e nou! Cine-a mai murit? Cine s-a mai născut? Ce procese-ai mai pierdut? Apropos, tu de unde-ai știut că-s aici?

- Păi, m-a sunat fostul meu șef și m-a-njurat de mamă! mi-a răspuns el vesel. Dar nu mai contează. Toate-s trecătoare pe lumea asta! Tu cum te simți, Tiberiu?

- Nu m-am mai simțit în viața mea atât de bine! i-am răspuns, dându-mi ochii peste cap.

Și-am mai vrut să-i mai spun ceva, dar n-am mai avut timp, pentru că ușa salonului s-a deschis și-a intrat asistenta-șefă, aia, tipa cu injecția. Mi-am scremut un pic mintea și mi-am amintit și cum o chema.

- Dumneavoastră? s-a uitat ea la Alfredo, cu o față nedumerită.

- Eu am... venit la... dumnealui, a răspuns el făstâcându-se sub privirea Tabitei.

Și nu era singurul care se simțea stingher pe-acolo. Ceilalți doi nebuni săriseră-n paturile lor și se-nveliseră bine încă de la deschiderea ușii.

Oare ce-avea femeia aia de tremurau toți înaintea ei, că mie nu mi se părea atât de fioroasă?

Mi-am amintit de cealaltă internare a mea acolo și despre ceea ce-mi spusese asistenta cea grasă, tipa cu care mă certasem. O-ntrebasem unde era „aia care dădea injecții prin pijama” și răspunsul sunase cam așa:

„E plecată în concediu. Dacă era aici, vedeai tu pe dracu'!”

Ei, prostii! Uite că Spaima Pijamalelor era aici, chiar în fața mea, și eu încă nu-l văzusem pe Necuratu'. Asta

însemna un singur lucru: că era și ea doar o amărâtă de femeie. Așa că i-am spus amuzat lui Alfredo:

- Stai jos, omule! Ce-ai sărit așa? Ai văzut lupu'?

Tabita a întors încet capul spre mine și, de data aia, nu mai avea la ea ochii de căprioară. Apoi s-a uitat iarăși la Alfredo și i-a spus pe un ton calm:

- În cursul săptămânii, orele de vizită sunt de la 17 la 19. La revedere!

- Săru' mâna! a îngăimat Alfredo, evitându-i privirea, și, în mai puțin de două secunde, camera număra o persoană mai puțin.

Tabita s-a uitat tăcută spre ușă, apoi la mine și, în cele din urmă, la nebunul cel tânăr.

- Gurița mare! i-a spus ea. Ia pastilele! Poftim apa! Înghite! Deschide gura! Scoate limba! Bravo!

Ăla n-a zis nici mâc. Era cuminte ca un cățeluș. După cum arăta și se comporta în fața ei, puteam să jur că, dacă Tabita i-ar fi cerut să se-arunce pe geam, ar fi făcut-o în următoarea secundă.

Dar nu i-a cerut asta. Geamurile aveau gratii.

Spre uimirea mea, nici nebunul cel bătrân n-a făcut vreun moft. Parcă era copilul Tabitei!

Am privit-o cu atenție. Părea așa... nu știu cum să-ți explic... cam ciudățică. Te făcea să-ți pui întrebări. Așa că m-am întrebat dacă nu cumva înnebunise și ea lucrând acolo de-atâta timp. Tot ceea ce se petrecea sub nasul meu părea un soi de complicitate între ăia și ea, o înțelegere secretă, ca de la nebun la nebun. Era bizar!

Și Alfredo, ditamai avocatul, regele chichițelor, stăpânul logicii, maestrul barei... ce căcăcios! Fugise ca un copil mic!

„Te pomenești că Tabita folosește FORȚA! mi-am zis, privind amuzat spectacolul din fața mea.”

Văzusem cândva un film științifico-fantastic în care niște cavaleri spațiali navigau cu nave de luptă prin galaxie și făceau lucruri uimitoare cu forța minții. Mișcau obiectele de la distanță, influențau mințile și voința altora, îi manipulau cum aveau ei chef. Și, la

final, dacă nu reușeau, scoteau săbiile laser și te făceau felii, ca pe un salam.

„Oare Tabita o fi având sabie laser? m-am întrebat zâmbind. Și, dacă n-are, n-ar vrea, oare, să i-o împrumut pe-a mea?”

Am pufnit ușor, dar m-am abținut să râd. Tabita se apropia de patul meu. Mi-a ridicat în dreptul gurii păhărelul de plastic în care erau trei pastile: una albă, una mică și roz și-o pilulă de-un verde deschis.

- Gurița mare! a ordonat ea, turnându-mi pastilele pe gât. Poftim apa! Înghite! Deschide gura! Am zis să deschizi gura!

- Poate că n-am chef să deschid gura! am spus, privind-o printre gene. Sau poate c-ar trebui să mă rogi frumos. Nu crezi?

Ceilalți doi nebuni au întors capetele spre mine. Aveau niște ochi rotunzi, mari cât chiftelele. Nu te mint, privirile lor arătau de-a dreptul îngrozite. Țla tânăr mi-a făcut repede un semn din mână, pe la spatele asistentei. Am început să mă simt cumva... neliniștit. Eu aveam curelele alea pe mine și aia nu.

- Bine, fie! am zis împăciuitor. O să deschid gura, dar o fac numai și numai pentru că așa am eu chef.

- Nu-i nevoie! a răspuns asistenta-șefă, nemișcată, ca o statuie. Poți să-ți păstrezi gura închisă. De fapt, ar fi chiar recomandabil.

Nici măcar nu clipea. În schimb, am început eu să clipecesc des.

„Oare de ce se uită ființa asta așa la mine? m-am întrebat, înghițindu-mi cu greu saliva. Vrea să-mi transmită un mesaj sau ce? Hmm... Căprioară pe dracu'! Seamănă mai mult cu o pisică. Uite ce ochi are... Mda, e clar! Asta-i mai nebună decât mine.”

Mi-am întors privirea spre geamul cu gratii. Era acolo o vrăbiuță care făcea gălăgie. Ciripea veselă pe pervaz și ciugulea firimiturile de pâine pe care i le lăsase nebunul cel bătrân. Mi-am întors privirea din nou spre Tabita. Ochii ei erau îndreptați tot spre mine. Și tot nu clipeau.

„Da, uită-te cât poftesti! am gândit, scrâșnind din dinți. Ah! Dacă n-aș avea eu curelele astea pe mine, ai vedea tu pe dracu'!”

Tabita a înaintat încet un pas, a întins mâna și, în câteva clipe, mi-a desfăcut curelele. Apoi a dat un pas înapoi și-a rămas așa, cu ochii la mine.

„Dumnezeule Mare, mi-am zis, asta-mi citește gândurile! E Satana!”

Nebunul tânăr s-a ghemuit și mai tare-n pat, acoperindu-și ochii cu perna. Apoi a întins mâna și-a mai tras și pătura deasupra.

Secundele treceau! Am încercat să-mi înghit saliva, dar... nu mai aveam pic de salivă. Mi se uscaseră gura. Nu mai puteam vorbi.

„Măi, dar ce se întâmplă în salonul ăsta? mi-am zis îngrijorat. M-a dezlegat. Așa, și? Acum ce trebuie să fac?”

Pișatul de sub mine devenise rece. Privirea Tabitei devenise și mai rece. M-a trecut un fior, am înghițit în sec și-am început să tremur ușor. Apoi ceva mai tare. Desigur, simțeam doar eu, nu se vedea.

- Domnul doctor consideră că nu mai sunt necesare astea, a spus ea. Nu c-aș avea și eu aceeași opinie.

- Trebuie să merg pân' la baie! am spus, ridicându-mă anevoie în șezut și dezmoțindu-mi încheieturile.

- Și cine te oprește? a întrebat ea, uitându-se la pantalonii mei.

- Păi, nu pot așa! am răspuns, simțind că tot sângele mi se urcă-n obraji. Sunt... ud. Nu-i ceva plăcut la vedere. M-am pișat pe mine.

- Nu-mi spune că am efectul acesta asupra ta! a zis ea surâzând. N-aș suporta asta!

- Ah, nu! E... vechi! i-am explicat morocănos. Sunt uzi de ieri. Sau, poate, de-alaltăieri. Nu de-acum.

- Și-ți place?

- Ce să-mi placă? am întrebat-o zăpăcit.

- Să stai la taclale cu mine în timp ce ești ud la fund.

- Normal că nu!

- Atunci du-te! a spus ea. Dacă mi-ai fi spus că-ți place, ar fi fost un mare semn de întrebare.

- M-am răzgândit! am mârâit, întinzându-mă la loc în pat. O să merg la baie când o să am eu chef!

- Bine! a răspuns ea ridicând din umeri și ochii ei au revenit la normal. A clipit o dată. Era bine!

A aruncat la coș păhărelele de plastic, apoi a luat fișele medicale de pe masă și s-a-ndreptat spre ușă. Tocmai apăsase pe clanță, când am informat-o sec:

- Observ că nu mai am în buzunar țigările și bricheta. Îmi vreau înapoi țigările, da? Și bricheta, desigur!

Tabita a rămas o secundă nemișcată, cu mâna pe clanță. Apoi s-a mișcat. A închis la loc ușa și a întors încet capul spre mine. Nu clipea!

„Dumnezeule din Ceruri! mi-am zis, întorcând capul din nou spre fereastră. De ce m-o fi mâncat limba?”

Vrăbiuța și-a luat zborul de pe pervaz ciripind ceva pe limba ei. Am tras cu coada ochiului un pic mai în stânga. Nebunul cel tânăr tocmai își punea din nou perna-n cap. Mda...

Apoi s-a auzit un scârțâit ușor, abia sesizabil. Era podeaua! Tabita se îndrepta în tăcere spre patul meu.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘASE

Spațiul se întinde ca un elastic

Cei doi nebuni stăteau liniștiți pe patul celui bătrân și jucau poker pe pastile. Și unul, și celălalt o păcăliseră pe Tabita. După ce plecase ea, se duseseră pe rând la baie și vomitaseră.

Cel tânăr avea o gaură în saltea. Acolo își ascundea marfa. Ală bătrân avea o ascunzătoare în piciorul metalic al patului.

La un moment dat, bătrânul a întors capul și mi-a aruncat o privire înțeleaptă.

- Ai o față care cere pumni! a zis el senin. Ești nașpa!

- Știu! i-am răspuns oftând. Exact așa mă și simt. Auzi, tu de cât timp ești aici?

- De aproape patru luni, a răspuns el vesel.

- Dumnezeuule! am făcut eu, uluit.

- Da, dar n-am stat patru luni continuu. Am fost și pe acasă de două ori. M-a învoit doctorul. O dată când a murit frate-miu. Trei zile! Și încă o dată când l-au dezgropat.

- Păi, de ce l-au dezgropat?

- Am scris o anonimă la Procuratură. Polițaii l-au dezgropat repede ca să-i mai facă o dată autopsia. Dar n-a fost nicio crimă. Așa a zis legistul. Murise de moarte bună.

„Nu-i chiar nebun! mi-am zis, privindu-l cu admirație. S-a învățat de a doua învoire. Eu nu m-aș fi gândit la asta!”

- Și tu? De când ești aici? l-am întrebat pe cel tânăr.

- Ah, eu sunt de aproape opt luni, dar tot cu intermitențe! a răspuns celălalt. De fiecare dată când mă scoate din minți nevastă-mea, vin și mă internez aici. Doamne, ce nenorocită! Ce pedeapsă pe capul meu! Și când mă gândesc că la început eram nebun după ea... Acuma, sincer, e mai bine aici, după gratii, decât acasă! Nevastă-mea tot vine și-l roagă pe doctor să-mi dea drumul, dar omul știe bine ce pățimesc eu cu curva aia, așa că mă ține la fereală și el cât de mult poate.

Am oftat. Îl înțelegeam perfect. Nici ăsta nu era nebun.

- Auzi, i-am spus, tu ești mai tânăr și mai curajos! Nu mergi până la camera asistentelor ca să-i spui Tabitei că-mi pare rău? Ce vrea femeia aia? Să putrezesc aici, pe pat? E a doua oară pe ziua de azi când mă piș pe mine.

- Ce, băi, mă crezi nebun?! a tresărit ăla. Vrei să mă lege și pe mine? Cine te-a pus să te iei în gură cu ea? Ți-au trebuit țigări? Tu crezi că eu nu-s fumător? Suntem amândoi fumători, dar nu fumăm niciodată aici! Tabita nu suportă fumătorii!

- Măcar dezleagă-mă! Mă duc eu și-i spun. Ce zici?

- Așa da! a răspuns nebunul cel tânăr.

* * *

Jucam de jumătate de oră poker cu colegii mei de salon și aveam un noroc de-a dreptul nebun. Câștigasem mână după mână și-i curățasem deja pe amândoi și de pastilele verzi, și de cele albastre.

Alea verzi aveau un gust cam amar, dar, dacă luai după aia una albastră, gustul rău se mai atenua.

Exista o singură pastilă roșie și avea o valoare mare. Nu reușisem încă s-o câștig, dar nu m-am descurajat.

- Când te duci la Tabita ca s-o rogi să te dezlege? m-a întrebat nedumerit nebunul cel tânăr.

- Ce atâta grabă! am răspuns, amestecând atent cărțile și împărțindu-le. Las', că nu fuge ea de-acolo! Hai să mai jucăm o partidă!

Ăla bătrân și-a băgat nasul în cărțile lui, apoi a oftat și le-a aruncat pe pătură.

- Eu nu mai joc! a spus, strâmbând din nas. M-am plictisit!

Am privit cu jind spre pastila cea roșie. Tare mult mi-ar fi plăcut să mai facem o mână. Aveam sub buca stângă un as de treflă cu care aș fi putut s-o scot onorabil la capăt, dar acum nu mai puteam să-l folosesc. Pastila roșie a rămas la el.

- La ce-s bune astea verzi? am întrebat, aruncând în sus una dintre ele și prinzând-o în gură.

- Pilulele verzi îs pentru somn, m-a lămurit nebunul cel tânăr. Îs bune! Aici e mare plictiseală și mai iau și eu din când în când câte una, așa, de bună voie.

- Pare logic! am zis, dând din cap. Verdele e o culoare calmă. Te liniștește. Ar fi trebuit să-mi dau seama și singur că-s pentru somn. Dar astea albastre?

- Albastrele te liniștesc. Dacă iei opt din astea, totul o să fie... pace și armonie. Îs pentru calmarea minții. Dar eu n-am nevoie de ele.

- De ce? Nu vrei să fii calm?

- Nu! Vreau să fiu agitat! Vreau să simt că trăiesc! Fiecare minut contează. De ce să fiu calm? O să am timp destul să fiu calm când o să fiu cu brațele pe piept.

- Ai dreptate! Îmi place cum gândești. De fapt, nici măcar nu pari nebun! am spus, uitându-mă mirat la el și mușcând jumătate dintr-o pastilă albastră.

- Taci, măi, gură spartă! a exclamat el, uitându-se spre ușă. Ce ai? Vrei să ne audă cineva? Normal că nu-s nebun. Nici eu, nici ăstălalt. Dar tu, a adăugat el, uitându-se atent la mine, pari un pic nebun. De fapt, joci teatru! Te prefaci, nu-i așa?

- Evident! am răspuns râzând, apoi au început să râdă și ceilalți doi. Ăla bătrân râdea și behăia ca un țap. Ăla tânăr râdea fără sonor.

- Ai văzut cum mi-am dat seama că nu ești nebun? a zis tânărul. Din tot spitalul ăsta, numai Tabita e nebună.

De data asta ne-am tăvălit cu toții pe jos de răs. Râdeam toți trei de parcă eram nebuni! Pastilele s-au împrăștiat pe podea care-ncotro, dar am sărit repede și le-am cules. Erau ale mele. Le câștigasem cinstit la poker.

- Da' alea roșii pentru ce sunt? i-am întrebat, masându-mi fălcile. Cei doi s-au calmat instantaneu și m-au privit cu niște fețe serioase. Cum stă treaba cu pastilele roșii? am insistat eu.

Au ridicat amândoi din umeri. Habar n-aveau la ce foloseau. Cel bătrân mi-a explicat că tocmai de aia erau atât de valoroase, pentru că nu știa nimeni ce efect aveau. Se fereau toți de ele ca de foc. Cum pleca asistenta, cum mergeau la baie și le vomitau!

- Îți propun un târg! i-am zis celui bătrân. Îți dau 17 pilule verzi și 6 pastile albastre pentru pastila ta roșie. Batem palma?

Nu voia. Am plusat la 22 verzi și 13 albastre. Nici așa nu voia. Făcea pe nebunul cu mine!

- Dar dacă-ți dau ceasul meu? l-am întrebat. Ei? Ce zici?

Ceasul de mână nu mi-l luaseră. Avea cureaua prea mică, nu mă puteam spânzura cu ea.

- Păi, ție nu-ți mai trebuie? a-ntrebat el mirat.

- Ce naiba să fac cu el aici? am spus oftând. Timpul trece și-așa destul de greu. Ar trebui să fiu nebun să-l mai și mășor!

- S-a făcut! a zis bătrânul, întinzându-mi pastila.

Tocmai înhățasem pastila roșie și-mi scoteam ceasul de la mână, când nebunul cel tânăr a chițcăit:

- Am și eu o pastilă roșie! Mai ai un ceas? Apoi și-a băgat mâna adânc în saltea și-a scos de-acolo pastila roșie numărul doi.

- N-am decât un singur ceas! am spus întristat. Dacă-l vreți amândoi, o să facem așa: voi îmi dați pastilele roșii și...

- Și ce? a întrebat cel bătrân încruntat.

- Și-ți dau jumătate de ceas ție și jumătate lui.
- Așa da! au răspuns ei, luminându-se la față.

* * *

- Mă duc la curva aia ca să-mi dea țigările 'napoi! am bolborosit, încercând să ies de sub patul nebunului bătrân.

Nu-mi mai amintesc dacă eram pe burtă sau pe spate, dar îmi amintesc că luasem cele două pastile roșii, vreo zece sau cincisprezece din alea verzi și... cine, mă-sa, le mai numărase pe cele albastre?

- Ca să poți să mergi și să-i ceri țigările, trebuie întâi să mergi și s-o rogi să vină și să te dezlege, m-a lămurit nebunul tânăr.

„Dumnezeule, mi-am zis, nu m-am gândit la asta! Întâi trebuie să merg ca s-o rog să mă dezlege, apoi trebuie să mai merg o dată ca s-o rog să-mi dea țigările și, după aia, dacă nu se enervează și nu mă leagă iar de pat, va trebui să mai merg o dată, ca s-o rog să-mi dea și bricheta.

Dar cum să ajung întâi până la ușă? Uite, distanța până la ușă crește din ce în ce mai tare! Parcă spațiul se întinde ca un elastic!”

Dar eram bărbat, așa că m-am ridicat în patru labe și am pornit plin de curaj spre ușă.

Podeaua era tare alunecoasă. A fost un drum lung și plin de obstacole, dar am trecut peste toate pe rând, bărbătește.

Brațele îmi erau puternice de la flotările pe care le făcusem cândva în secția de poliție, așa că, după ce m-am prins cu amândouă mâinile de clanța, am revenit în poziție verticală.

„Sunt mai tare decât tine, Tabita! am gândit, deschizând victorios ușa și făcând primul pas.

Oh, n-aș vrea să fiu în pielea ta, dacă o să refuzi să vii ca să mă dezlegi!

Așteaptă tu numai s-ajung la tine!”

Dar n-a mai fost nevoie să ajung la Tabita. Venea ea spre mine. De fapt, fugea spre mine.

Și ochii ei sigur nu erau de căprioară.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

Nu e bine să tai de-a curmezișul

Văzând-o pe Tabita alergând spre mine, m-a părăsit brusc cheful de fumat. M-au apucat dintr-odată remușcările și-am decis să mă-ntorc în cameră și să mă leg de pat de unul singur.

Din păcate, brațele și picioarele mele aveau cu totul altă părere. Sufletul meu de bărbat avea voință, dar trupul era bicisnic și abandonase mișelește lupta.

Spațiul continua să se extindă cu rapiditate și drumul Tabitei până la mine a fost lung. Am închis ochii, dar n-am putut să-mi închid și urechile. Fiecare pas deal ei se auzea *Bufff!*, apoi urma o pauză lungă și din nou alt *Bufff!*, de parcă pe holul placat cu gresie pășea un uriaș. Totul trepida! Simțeam clar vibrațiile, pentru că fundul meu era deja în contact intim cu gresia.

În cele din urmă, pașii cei gigantici s-au oprit, trepidațiile au încetat și s-a auzit un *Pleosc!* care a reverberat pe tot holul. Timpanele mi-au explodat și capul mi s-a răsucit brusc de la stânga la dreapta. Am deschis ochii mirat, însă n-am avut timp să mă mir prea mult, c-a sosit și fratele geamăn al *Pleosc*-ului, iar capul mi s-a răsucit iarăși, însă de data aia de la dreapta la stânga.

„Ce-i asta? mi-am zis mirat. Te pomenești că dă în mine!”

- Ce-ai luat? s-a auzit vocea uriașului. Spune-mi imediat ce-ai luat!

Am clipit din ochi și am văzut o Tabită gigantică. Fața ei era foarte aproape de fața mea. Era uriașă!

- Am zis să stai legat acolo până-mi amintesc eu de tine! a tunat uriașul. Am zis sau n-am zis? Cine te-a dezlegat? Ce-ai luat?

Apoi mișcările capului meu au devenit repetitive și fiecare repetiție era acompaniată de un *Pleosc!* scurt.

Aparent, asistenta-șefă era o femeie mică și firavă, cam așa ca tine, Eva, însă, de fiecare dată când îmi cârpea o palmă, simțeam că iau un pumn de la un bărbat.

- Ce-ai luat? a strigat ea exasperată și apoi *Pleosc!*

- Auuu!

- Răspunde-mi! Te-am întrebat ce-ai luat! a repetat ea și *Pleosc!* altă palmă.

- Nu mai da, că dau și eeeu! m-am văitat.

Adevărul este că i-aș fi dat și eu vreo două și încă cu mare plăcere, dar comenzile pe care le trimiteam de la creier spre brațe și se rătăceau pe undeva, pe drum.

Tabita s-a întors către femeia de serviciu care ne privea speriată cu mopul în mână și i-a strigat:

- Cheamă-l repede pe domnu' doctor! Urgent!

Aia a aruncat mopul cât colo și a dispărut în fugă printre ușile batante, vopsite în alb, însă Tabita a rămas în continuare lângă mine și mă bătea de mă rupea.

Priveam cu speranță spre ușile batante, de parcă pe acolo urma să intre Mântuitorul.

„Doamne Sfinte, care ești în Ceruri! mi-am zis cu lacrimi în ochi. Dacă afurisitul de doctor nu vine mai repede, asta o să-mi scoată toți dinții din gură! Adă-l, Doamne, mai repede!”

Deja simțeam în gură un gust călduț și sărat, iar cei doi dinți de sus, pe care mi-i pusese stomatologul, începuseră să cedeze. Nu știu de unde avea femeia aia atâta forță în palmele ei mici, dar mă durea al naibii.

„Ajutooor! am țipat pe dinăuntru.”

Gura îmi paralizase. Ăla a fost norocul Tabitei, altfel aș fi sărit la gâtul ei, ca să-i mușc carotida.

Gândul că urma să mor rupt în bătaie la doar douăzeci și șase de ani, pe holul unui spital de nebuni,

începuse deja să-mi dea târcoale și aproape că mă împăcasem cu ideea, însă lui Dumnezeu i s-a făcut milă și salvarea mea a apărut printre ușile batante.

M-am bucurat eu, dar bucuria mea n-a durat mult. Doctorii de la balamuc par să aibă cu toții o obsesie pentru spălăturile stomacale. Nu știu exact câte mi-au făcut, însă, la final, când am deschis ochii, m-am trezit singur cuc, într-o cameră mică de doi pe trei.

Am vrut să mă uit pe geam, dar nu existau geamuri! Cu excepția wc-ului turcesc din colț, nu exista nicio legătură cu exteriorul. Pe-o parte a camerei erau gratii lungi de la tavan până la podea, iar de cealaltă parte era patul metalic pe care zăceam. Āla era tot mobilierul!

De data aia nici măcar nu mă legaseră, dar nici nu era nevoie; eram moale ca o cârpă.

„Probabil că... asta-i... un fel de cameră de izolare! mi-am zis cliplind rar, înainte de a mă cufunda iar în somn.”

Izolatorul „meu” nu semăna cu nimic din ce văzusem prin filmele americane. Nu era unul din izolatoarele căptușite cu pânză și burete peste tot, iar eu nu eram băgat în cămașă de forță. Podeaua era podea, iar pereții arătau normal, văruiți cu alb și placați cu faianță de un albastru deschis.

Pe Tabita am revăzut-o abia-n a patra zi. Tocmai terminasem de numărat punctele de pe cea mai apropiată placă de faianță, când am întors întâmplător capul spre gratii și-am tresărit. Era acolo, dincolo de gratii, și mă privea liniștită, cu brațele la piept.

- Așa deci, stimabile! a spus ea pe un ton indiferent, fără să-și miște niciun mușchi de pe față. Părea un jucător de poker care prinsese-n mână o quintă roială și voia să păstreze secretul. Ai vrut să te sinucizi pe tura mea! a continuat ea. Ai vrut să-mi faci probleme. Ai făcut-o înadins!

Am închis ochii ca să n-o mai văd și am murmurat:

- N-am vrut să mă sinucid! Nu sunt genul! N-am vrut-o nici data trecută, nici de data asta. Ambele dăți au fost doar niște... hmm... accidente.

- Accidente? a mârâit ea. Care accidente? Ce accidente? Ai luat pastile cu pumnul, sinucigaşule! Niciun om normal nu ar face așa ceva. Niciuna dintre cunoștințele mele nu înghite trei duzini de pastile diferite în mai puțin de o oră. În afară de tine, sinucigaşule!

- Mă doare-n cur de ce crezi tu! i-am răspuns, pufnind deodată în răs. Doar era dincolo de gratii. Ce putea să-mi facă?

- Lucrez în spitalul acesta de ani și ani de zile! m-a informat ea rece ca un cub de gheață. Dosarul meu a fost întotdeauna curat. Acum nu mai este curat. Tocmai am primit o atenționare scrisă. Și știm amândoi din a cui cauză.

- Sper să te dea afară! i-am răspuns rânjind. Sper să rămâi șomeră pe viață! Sper să înnebunești de ciudă, să te tai cu lama și să te interneze și pe tine aici. Da, o să fim colegi de salon! Abia aștept! Mi-ar place să te văd legată zdravăn cu curele de pat și, mai ales, pișându-te pe tine! Și, chiar dacă nu te-ai pișa, nicio problemă, m-aș pișa eu pe tine! Te urăsc! Auzi? Te urăsc!

Tabita a-nceput să râdă. Era pentru prima oară când o vedeam râzând. Avea un răs de înger, dar eu știam bine că am în față o drăcoaică!

- Uite, mi-a spus ea cu glas dulce, ți-am adus un cadou.

A scos din buzunarul halatului ceasul meu, a băgat mâna printre gratii și mi l-a lăsat acolo, pe podea.

Minunat! Exact de asta aveam nevoie! Asta-mi trebuia: un ceas care să ticăie și să-mi măsoare minutele petrecute la Izolare! De ce nu-mi aducea mai bine un săpun și niște funie? Ar fi mers mult mai repede!

- Am găsit și ceasul tău, și ascunzătorile lor, și pastilele, și cărțile de joc! a zis ea, cu un surâs aproape uman.

- Nu ți-e teamă c-am să-i sparg cadranul și-am să-mi tai venele? am întrebat-o, arătându-i ceasul. Mai bine ia-l înapoi!

- Ar fi păcat de ceas, a răspuns ea privind atentă ceasul. De ce să-i spargi cadranul? La ce bun? Dacă tot vrei să-ți tai venele, dă-te cu capul de faianță până smintești o placă, apoi sparge-o și folosește un ciob! Faianța e mult mai dură și mai ascuțită. Tăieturile vor fi mai adânci. Și încă ceva: să nu tai de-a curmezișul!

- De ce?

- Dacă tai de-a curmezișul, nu e bine: venele se închid la loc și hemoragia se oprește. Plus că o să-ți nenorocеști și tendoanele de la mână. Cel mai bine este să tai de-a lungul antebrațului. În felul acesta, venele nu se mai închid și, în cel mult cinci ore scapi de mine.

„Asta vorbește serios? m-am întrebat siderat. Hmm... Nu se poate să vorbească serios! E soră medicală! Ea trebuie să mă salveze.”

- Tu ce faci acum? Îmi dai idei? am întrebat-o, începând să tremur. Îmi spui așa de senină chestiile astea? Ce te faci dacă mă omor în tura ta? Nu te gândești c-o să-ți explodeze dosarul cu totul?

- Ah, lasă, nu-ți face griji! a răspuns ea chicotind. Tura mea s-a terminat de aproape o oră! Acum e tura colegei mele și - o să-ți spun un secret! - n-am înghițit-o niciodată.

- De ce?

- Îi miroase gura, mi-a explicat ea în șoaptă. Hai, fi drăguț și sinucide-te! Fă-mi serviciul ăsta și mi-ai face o dublă favoare! Ți-aș rămâne recunoscătoare pe veci!

Apoi a zâmbit. Era acolo, foarte aproape de gratii, în aceeași poziție, cu brațele la piept. Și nu clipea.

Ceasul stătea între noi pe podea, cuminte, ticăind încetișor. Secundele erau lungi și treceau tot mai greu. Timpul se încetinea tot mai tare. Eram un om terminat!

- Știi, i-am spus oftând, ai mare noroc că ești dincolo de gratiile alea de oțel! Deși n-am bătut în viața mea o femeie, stând aici și uitându-mă la tine, am așa, un oarecare presentiment c-o să aplic și eu cât de curând tradiția sănătoasă a familiei mele. Mi-a fost greu să mă decid, dar, de-acum, s-a terminat! Cred că a sosit timpul să omor o femeie în bătaie și tu pari candidata ideală.

- Vorbești serios? a întrebat ea zâmbind.

- Oh, da! i-am răspuns printre dinți. N-ai nicio grijă! Mă socotesc eu cu tine, fii pe pace! Poate că-ți merge cu amărății ăia doi din salon, dar nu cu mine! Eu mi-s bărbat, nu coadă de mătură! Pe mine nu mă sperii!

Încă nu terminasem de spus ultimul cuvânt, că Tabita a și scos din buzunar o legătură de chei. Lacătul s-a deschis, gratiile s-au dat deoparte și, până s-apuc să respir, m-am trezit că asistenta-șefă era la mai puțin de jumătate de metru de mine.

- Ei? a făcut ea, privindu-mă curioasă. Ce spunei? De aici, de aproape, pot să te aud mai bine.

Salteaua pe care stăteam s-a transformat brusc în plastilină și-am început să mă scufund în ea.

„Da' ce faci, Tiberiu? mi-am zis, privindu-mi interesat degetele de la picioare. De ce te-ai apucat s-o provoci? Nu vezi că-i nebună?”

- Ce spunei? a repetat Tabita, apucându-mă de bărbie și ridicându-mi fața spre ea.

Secundele treceau. Apoi minutele... Avea multă răbdare. Era o bătălie a nervilor. Nici măcar nu clipea. Nu respira!

Ființa aia mică se juca cu mine, dar era un joc teribil de periculos! Și ei nu-i păsa. Acum înțelegeam de ce se temeau toți nebunii de ea!

„Ai grijă, omule, mi-am zis. Ai mare grijă! Dacă faci vreo tâmpenie, ăla ești! O s-ajungi să-mbătrânești aici, la izolare. O să mori aici și ăștia o să te îngroape tot aici, sub pat.

Hai, ține-ți gura și fii calm! E doar o femeie! Nu merită!”

- Mda... așa credeam și eu! a șoptit ea într-un târziu, apoi s-a întors încet și-a ieșit. Gratiile au rezonat, iar lacătul s-a închis la loc. Și mai gândește-te la ce ți-am spus! a strigat ea plecând.

- Ce diavol împelițat! am bolborosit, privind cu ură în urma ei. Heeee! am țipat deodată. Să știi că, mâine, când ai să vii la serviciu, ai să găsești aici un cadavru rece!

Mi-au răspuns doar pașii ei, îndepărtându-se pe hol.

Am pipăit curios o placă de faianță. Părea destul de bine prinsă-n perete. Apoi am oftat și m-am uitat la ceas. Aveam ceas! Mai erau exact trei ore până la masa de seară. Am început să număr iarăși punctele de pe faianță așteptându-l cuminte pe infirmierul care trebuia să vină și să-mi aducă cina.

Nu era bine să mă sinucid pe stomacul gol.

* * *

- Nu ești parolist! mi-a reproșat Tabita a doua zi, în timp ce deschidea lacătul. Hai, mișcă! Vacanța s-a terminat! Treci înapoi în salon!

Din toată povestea cu pokerul și pastilele, tot mă alesesem cu ceva: aflasem de ce se temea tot spitalul de asistenta-șefă.

Nu era doar FORȚA aia, din filmele cu cavaleri spațiali și nave intergalactice de luptă. Nu, nici pe departe!

Și nici forța cealaltă, mult mai terestră și mai pământeană - forța *Pleosc!* - nu era adevăratul motivul. Cătuși de puțin!

Principalul motiv era altul și era dureros de simplu: Tabita era mai nebună decât toți amărății pe care-i îngrijea! Ea era șefa haitei, nebuna alfa! De aia se transformau toți în mielusei când își făcea apariția.

Da, era neîndoielnic că locul ei era la balamuc. Era o persoană nebună și se afla într-un spital de nebuni. Până aici, toate bune.

Singura anomalie era că... purta halat alb. Era isteată! Își găsisese cea mai bună acoperire.

I-am salutat pe nebunii din salon și apoi m-am aruncat direct în pat. Am stat și m-am gândit ore-n șir la tot ceea ce urma să-i fac acelei ființe nebune și diabolice, după ce aveam să scap de la balamuc.

Răzbunarea mea avea să fie terifiantă și totală! Tabita avea să regrete ziua în care se născuse și tot laptele pe care-l supsesse de la mă-sa.

Am adormit zâmbind.

* * *

- Poftim, Tiberiu! Ia-ți fișa medicală și du-te la doamna psiholog! mi-a spus a doua zi Tabita, intrând brusc în salon.

Oh, nu! Asta era prea mult! Era strigător la cer.

M-am încruntat, ferm hotărât să nu merg la nicio doamnă psiholog. În mintea mea, totul era deja foarte clar: trebuia s-o omor pe asistenta-șefă!

O vizită la psiholog era inutilă. Ce să mai clarifice? Adică ce să fac la psiholog? Să stau pe canapeaua ei și să-i povestesc despre copilăria mea? Și, după aia, ce? Urma să-mi explice că nu aveam o viață normală pentru că, în sinea mea, consideram că nu merit una? Și mai ce? Că eu, Tiberiu, eram dușmanul lui Tiberiu și alte baliverne din astea culese de prin filme?

Tiberiu, ai făcut pipi în pat când erai mic?

Tiberiu, ai chinuit animalele când erai mic?

Tiberiu, te-ai uitat pe gaura cheii când tata și mama... oh, Doamne, nu! Gata! Nu merg la psiholoaga aia nici mort!

- Ăăă... nu merg la... doamna psiholog, am șoptit eu, cu nasu-n jos și cu ochii închiși.

Podeaua a scârțâit ușor și vocea liniștită a Tabitei s-a auzit periculos de aproape:

- Bine, bine! Atunci, reformulez: Te ridici ACUM, iei fișa asta ACUM și te duci la doamna psiholog ACUM!

De data aia, folosise un *Pleosc!* verbal. Pielea de pe spate îmi tresărise de trei ori. Trei fiori îmi străbătuseră șira spinării. Parcă mă înfășurase de trei ori cu biciul, deși ea n-avea niciun bici și vorbise pe un ton destul de coborât.

- Bine! am spus, luându-mi repede șlapii. Mă duc acum!

Am apucat ușor fișa medicală din mâna ei, ferindu-mă să-i ating degetele, și-am ieșit iute din camera.

„Oare care-o fi cea mai chinuitoare moarte din lume? m-am întrebat, în timp ce băteam la ușa <<doamnei psiholog>>.”

* * *

- Ia loc! a spus pe un ton plictisit femeia din spatele biroului, ridicând un deget leneș spre fotoliu. Termin imediat!

M-am așezat în fotoliu și-am privit-o pieziș. Deci ea era!

Era o femeie între două vârste, plinuță și cu ochelari, machiată la greu și cu părul vopsit roșcat și tapat. Stătea aplecată ușor peste birou și-și nota de zor ceva într-un carnețel.

Știam bine că nu-și nota absolut nimic. Doar mâzgălea ceva acolo așa, ca să mă deruteze pe mine. Probabil, chiar acum se gândea intens la prima întrebare pe care avea să mi-o pună.

Nu mă păcălea ea pe mine! Nu eram un copil! Văzusem destule filme cu psihologi mai nebuni decât pacienții lor și știam că toate diplomele alea, înrămate și atârinate strategic peste tot, pe pereți, erau capcane pentru proști.

Era ceva regizat! Praf în ochii celor neavizați.

Știam și ce avea să urmeze! Urma să-și lase pixul jos, să închidă carnețelul și, desigur, o privire lungă prin sticla rece a ochelarilor. Gesturi calculate, repetate de mii de ori!

Apoi, *Pac!*, avea să mă-ntrebe prin surprindere dacă mă pișasem în pat când eram mic, din ce poziție, în ce cantitate și până la ce vârstă.

Da, exact așa aveau să se-ntâmpile lucrurile, iar eu știam bine că trebuia să am un răspuns pregătit din

timp, altfel avea să mă prindă pe picior greșit și cine știe ce concluzie de căcat ar fi tras de acolo.

„Oare când m-oi fi pișat ultima oară în pat? m-am întrebat îngrijorat.”

Dar n-am reușit să îmi amintesc. Am încercat iar, mi-am forțat memoria, dar degeaba.

„Doamne, ce întrebări tâmpite mai pun și ăștia! mi-am zis uluit. Cine naiba se gândește la astfel de detalii? Numai un psiholog dement și urofil ar putea!”

Am simțit transpirația curgându-mi pe frunte. Tensiunea plutea în cameră și, pentru un moment, chiar am avut senzația că se pregătea să-și pună pixul jos și să se uite la mine.

Dar mă-nșelasem! A întors liniștită pagina și-a continuat să mâzgălească acolo.

Era bună, la naiba! Știa să-l facă pe nenorocitul din fața ei să fiarbă-n suc propriu.

„Gândește-te, omule! mi-am zis disperat. Amintește-ți!”

Nu, degeaba! Pur și simplu nu-mi aminteam.

Și, la urma urmei, de ce eram eu obligat să-i spun arătării astfel de detalii din copilăria mea? Exista vreo lege care să te oblighe să declari cuiva până la ce vârstă ai făcut pipi-n pat?

Nu exista! Cu siguranță că nu! În manualele de Drept din care învățasem nu exista nicio referire la urină. Profesorii de la cursuri nu ne vorbiseră despre așa ceva. E drept că și chiulisem la greu.

Și tipa a pus deodată pixul jos.

Am înghițit în sec și-am simțit că-mi dădeau lacrimile de ciudă. Nu profitasem de răgazul pe care-l avusesem la dispoziție și acum urma să mă prindă cu pantalonii pe vine!

De emoție, am simțit nevoia să merg urgent la toaletă. Deși nu băusem pic de apă în dimineața aia, vezica mea mai avea un pic și plesnea. Trebuia să mă piș urgent, iar faptul că avea să mă-ntrebe despre pișu și cearșafuri ude nu făcea altceva decât să-mi accentueze senzația.

Era o tortură mai rea decât cele medievale și, cu siguranță, făcea parte din arsenalul ei de femeie-psiholog.

M-am fâțâit neliniștit în fotoliu și deodată - minune! - tipa a luat alt pix de pe masă și-a continuat să mâzgălească tăcută în carnețel.

Așa, deci! Totul fusese doar o strategie josnică. Lași întâi victima să urle în interior de groază și, după aceea, te prefaci că totul e-n regulă și că n-ai de gând să-i adresezi întrebări urofile.

Pixul continua să se miște sadic pe carnețel. Era un pix de un auriu transparent și culoarea lui mi-a amintit de culoarea specifică ureei, principala componentă a urinei.

Aha! De aia schimbase pixurile!

„E tare! mi-am zis îngrozit. Mare noroc am avut! Era cât pe ce să-mi scape acest detaliu minor!”

Deci, joacă murdar! Îmi transmite mesaje subliminale! Interesant! Se joacă cu mintea mea în timp ce se preface că notează nu știu ce!

Trebuie să fiu atent la ce culori mai sunt pe aici!”

Mi-am întors repede privirea spre stânga și-am rămas cu gura căscată: rama unui tablou era aurie. Bingo!

Am răsucit capul la dreapta.

„Lămâiul! am gândit, holbându-mi ochii. Cum de nu l-am observat până acum? Iisuse, dar era evident! Sunt bombardat din toate direcțiile cu stimuli care urmăresc să-mi adoarmă vigilența și să mă păcălească!”

M-a apucat bâțâiala. Folosea metode josnice și fusese cât pe ce să mă prindă în capcana ei psihologică! Ei, poftim! Cum să lupți cu așa ceva?

M-am răzvrătit! Adică ce eram eu acolo, de se juca urofila aia așa cu mine urofila aia? Eram șoarecele ei de laborator?

Era cât se poate de clar că făcea teste pe mine! Pentru ea, nu eram cu nimic diferit de șoarecii ăia, care urinau liniștiți pe rumegușul din cutia lor, mici și ignoranți, complet lipsiți de apărare, putând fi luați

oricând din cutie și disecați, ca să li se analizeze vezica urinară!

Mi-am dus mâna la piept. Mă-nțepa inima!

Nu, la dracu', nu eram un afurisit de șoarece! Eram o persoană! Aveam drepturi! Aveam suflet!

Iar ea... se juca cu mine de-a Dumnezeu.

Ce glume proaste erau alea? Cine-i dăduse voie să scormonească în creierul unui om chinuit, care mai avea un pic și se scăpa pe el și să-i pună întrebări despre cât pișu a făcut pe vremea când era un biet copil mic și nevinovat? Ha?

Tipa a pus brusc pixul pe carnețel și s-a uitat la mine, iar eu am sărit cât colo din fotoliu.

- Foarte bine! am țipat indignat. Ajunge! Gata cu teatrul! Gata cu ciroul! Recunosc, m-am pișat în pat când eram mic, însă doar pân' la vârsta de cinci ani! Ok? Ești mulțumită?!

A urmat o liniște adâncă. Tipa se uita de jos în sus la mine, iar eu mă uitam de sus în jos la ea. Nu aveam de gând să clipesc!

„Așteaptă tu, c-am să clipesc! i-am transmis mental. Te fac din ochi de nu te vezi, urofila dracului!”

Eu n-am clipit, dar ea a clipit. Des.

Apoi a schițat un gest către fișa mea și mi-a spus pe un ton blând:

- Dar... ce fel de tratament vi s-a prescris? O secundă, vă rog, să... mă uit pe fișă. N-ați vrea să luați loc? Haideți, vă rog eu frumos! Stați jos, ca să... vorbim un pic.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI OPT

Cu sau fără câine

- Tiberiu... pot să-ți spun Tiberiu, nu-i așa? m-a întrebat ea, după ce s-a uitat atentă peste însemnările din fișă.

- Desigur! am răspuns, ridicând din umeri. Pot să vă spun și eu pe numele mic? A făcut fețe-fețe. Mă rog! am continuat. Atunci, e mai bine să vă spun tot „doamna psiholog”.

- Ești un băiat bun! a spus ea, zâmbind strâmb. Spune-mi... mă crezi că-ți vreau binele?

- Păi...

- Suntem aici ca să te ajutăm, Tiberiu. Tot ce facem e pentru sănătatea ta, pentru binele tău! Te rog să mă consideri... o prietenă bună căreia i te poți confesa fără rezerve. Uite, gata! Nu mai sunt psiholog, sunt cea mai bună prietenă a ta! E bine așa?

- Minunat!

- Și tu poți oricând să-mi spui fără rezerve tot ceea ce te preocupă, absolut tot! Orice necaz, orice supărare! Orice durere, Tiberiu! Ești de acord?

- Mda, fie!

- Te întreb pentru că te văd așa... preocupat, muncit de gânduri. Ai o tensiune acumulată în tine. Nu-i bine s-o ții în tine. Eliberează-o! E spre binele tău să-mi spui sincer tot ceea ce gândești. O să fii sincer, nu-i așa?

- Îhî!

- Bravo! Vezi că nu e greu? Observ deja cum se înfiripă o relație sănătoasă, o legătură de încredere între noi doi, Tiberiu și asta nu poate decât să mă bucure. Înseamnă că ești pe drumul cel bun! Simți și tu?

- Oh, da!

- Minunat! Uite cum vom face: o să te ascult cu toată atenția și, împreună, vom reuși să găsim cel mai bun tratament pentru ca tu să te poți întoarce în lumea de afară. Vrei să te întorci, nu-i așa?

- Cât mai repede!

- Atunci, hai, vorbește! Spune-mi tot ce ai pe suflet! Nu ține nimic pentru tine! Îți garantez că te vei simți eliberat și te va ajuta mult în vindecare! Accepți asta? Mă crezi?

- Da, vă cred!

- Atunci, te ascult, a încheiat ea zâmbind, apoi și-a pus palmele pe birou, una peste alta și m-a privit duios ca o mamă.

Am răsuflat adânc.

- Ce chestie minunată e psihologia! am zis ușurat. Nu știu de ce, dar chiar am încredere în dumneavoastră. Vă jur că nimeni nu mi-a câștigat vreodată încrederea într-un timp atât de scurt! Recunosc, sunteți bună în ceea ce faceți! O să-mi deschid sufletul, dar... în fine! Urăsc! Urăsc așa cum n-am urât pe nimeni în viața mea! Urăsc atât de mult persoana aia încât... of, mi-e greu să vă spun.

- Continuă, Tiberiu! m-a încurajat ea. Nu uita, sunt aici ca să te ajut! Dar, ca să te ajut, trebuie să știi... tot.

- Bine, fie! Perfect! am zis încruntându-mă. Urăsc o femeie! De fapt, nu e femeie, e dracu' întrupat în femeie! E un drac împelițat deghizat în muiere!

- Așa...

- Seamănă a femeie, vorbește ca o femeie, se mbracă ca o femeie, dar, de fapt e... Satana. Mă gândesc toată ziua la un singur lucru: cum să mă răzbun pe ea. Noaptea, visez cât de teribilă va fi răzbunarea mea. Uitați, chiar și acum, tot la asta mă gândesc! am exclamat eu și m-am ridicat în picioare. Doamne, ce i-aș face!

- Ce i-ai face? a întrebat ea, tușind ușor și lipindu-se un pic cu spatele de spătarul scaunului.

- Oh, i-aș bea sângele! am răspuns calm. Asta aș face! I-aș întinde mâțele pe gard! Asta aș face! Iar dacă aș avea o sabie laser, aș tăia-o în feliuțe subțirele, ca pe un salam de porc. Din ăla de vară! Și, după aia, i-aș hali ficatul crud. Și... ăăă... da, i-aș băga inima-n cuptorul aragazului! Ba nu! În sobă!

- De ce ai face așa ceva?

- Păi, ca să pot să-i beau după aia cenușa! De aia! Și mai cred că mi-aș face și un portofel din pielea de pe buicile ei. Are o piele atât de albă, de fină... Oh, ar ieși un portofel superb! Un obiect de colecție!

- Aa... am înțeles! a șoptit ea. Hai să...

- Stați așa! Aha, uitam! am strigat bătându-mă cu palma pe frunte. Aș mai putea, de exemplu, să-i curăț bine craniul și să-l folosesc la ceva, nu? E păcat să se irosească! Cred că s-ar potrivi de minune pe masa mea din sufragerie. Aș putea... Da, cred că aș putea să-l folosesc ca scrumieră! Ce părere aveți?

- N... nu știu! Nu fumez...

- Și mai aveam și alte idei, dar... Of, Doamne, aveam o mie și una de idei, dar nu mai știu cum se face că... încep să le uit! Da', nah, e și normal să mai pierd câte una! Totuși nu e bine! O să mi le notez undeva! Ar trebui să mi le notez, nu-i așa?

- Păi...

- Vă jur, zi și noapte mă gândesc numai la răzbunarea mea! Concentrarea mea e maximă! Dacă am început să-mi uit ideile, asta denotă neglijență! Da, da... trebuie neapărat să le pun pe hârtie! Auziți, nu-mi împrumutați un pic carnețelul și pixul? am întrebat-o, sărind brusc din fotoliu și apropiindu-mă de birou.

- Ba da, ba da! Ia-le!

- Mulțumesc! Mulțumesc mult de tot! Dar ce sentință? Vă simțiți bine?

- ăăă... da, sunt bine. Știi... e interesant tot ce-mi spui! a îngăimat ea. Un strop de salivă i s-a scurs din gură și s-a prelinș pe bărbie, dar ea nici nu l-a băgat în seamă.

- Habar n-aveți cât de mult mă bucur că sunteți prietena mea cea mai bună! am exclamat, așezându-mă pe fotoliu și răsfoind distrat carnetelul. Sunteți, nu-i așa? am întrebat-o brusc.

Tipa a tresărit și și-a dus încet o mână la stomac. Apoi la inimă. A murmurat uitându-se spre ușă:

- Da... evident! Doar ți-am spus.

- Atunci va trebui să mă ajutați! am spus repede, privind-o cu speranță. Dumneavoastră aveți relații în spitalul ăsta. Aveți acces în toate birourile. Poate găsiți o carte de vizită de-a ei sau... ceva. Poate puteți să vă uitați pe dosarul ei de cadre.

- Dosarul cui? m-a privit ea cu ochi rotunzi și nemișcați. Despre... ăăă, cine vorbești, Tiberiu?

- Păi, nu-i clar?! am strigat sărind de pe fotoliu și încă o picătură de salivă i-a luat-o la vale pe bărbie, în jos. Nu-i clar că vorbesc despre ea, despre demonul ăla care mă torturează zi și noapte? Nu-i clar? Despre asistenta-șefă vorbesc! Despre Tabita! Femeia cu codițe împletite, Spaima Pijamalelor, îngeroaica! Nenorocita care vrea să-mi tai venele cu faianța!

- C...cum? a bâiguit ea cu bărbia tremurândă.

- Păi, da! am zbierat. Mă vrea mort ca să-și nenorocească colega pentru că-i pute gura și de aia mi-a dat înapoi ceasul! M-a bătut de m-a înnebunit pe hol, la câțiva pași de biroul ăsta. Mi-am lăsat câțiva ani din viață pe holul ăsta! Dar acum o să i-o plătesc! Oh, da! Dar trebuie să mă ajutați ca să aflu adresa ei! Când ies de aici mă duc direct peste ea, o îngrop de vie și, după aia, am să merg în fiecare zi ca să mă piș pe mormântul ei. Și-am să-mi cumpăr și-un câine, ca să ne pișăm amândoi pe mormântul ei. O să ridicăm amândoi piciorul! Îmi dați adresa, da?

- Da! a gemut ea.

- Și nu uitați: ați zis că-mi sunteți prietenă! Am încredere!

- Da, a suspinat ea încercând să se ridice de pe scaun.

Am ajutat-o să se ridice. Mai mult chiar, am condus-o până la ușă.

- Vă aștept aici! am spus, în timp ce ușa se închidea în urma ei.

* * *

- Ai un musafir, Tiberiu! m-a anunțat Tabita cu o față veselă.

Eram tot la izolator, dar, spre deosebire de data trecută, acum îmi puseseră și cămașa de forță. Era a cincea zi de la conversația mea cu trădătoarea aia de „doamnă” psiholog.

„Îmi merit soarta! mi-am zis cu ochii închiși. Cine are încredere într-o femeie, ca mine să pățească!”

Am respirat adânc, apoi am deschis un pic ochii și m-am uitat lung la Tabita, printre gene. Mi-a zâmbit cu toți dinții.

Da, normal că zâmbea! Puteam să jur că aflase fiecare cuvântul pe care-l rostisem în biroul acelei nenorocite. Asta sigur! Și pun pariu că știau și celelalte asistentele. Probabil, și femeia de serviciu. Ce încredere să mai ai în psihologii din ziua de azi?

Vaca aia trădătoare și fricoasă și-a luat concediu chiar de-a doua zi. Mi-o spusese infirmierul care mă hrănea cu lingurița.

- Ce musafir? am întrebat, privind-o cu ură. Cum arată?

Dacă privirea mea ar fi putut să ucidă, Tabita ar fi căzut pe jos moartă. De două ori! Aveam doi ochi.

Pe de altă parte, eram și un pic intrigat. Un musafir? Acolo, la izolator? De când intrasem la balamuc, îmi petrecusem vremea mai mult pe la Izolare decât în salon. Ai mei n-aveau acces la mine. Sau poate că mă abandonaseră... cine știe?

Nici măcar Alfredo, cu toate pilele lui, nu reușise să mă mai vadă. Iar acum? Cine era?

- O fată! O fată frumoasă și elegantă pe nume Laura! mi-a răspuns Tabita, privind-mă cu o satisfacție ciudată. Apoi s-a uitat în stânga și-n dreapta, s-a aplecat spre mine și mi-a șoptit la ureche: E o fată fină și delicată! Nu prea cred că o meriți.

Ne-am uitat unul în ochii celuilalt. Tocmai ne declarasem unul altuia război pe viață. Asta era clar! Dar eu știam deja și cine urma să moară primul.

Însă, întâi și întâi, trebuia să ies de acolo. Și n-aveam cum s-o fac de unul singur. Îmi trebuiau conexiuni cu cei de afară și eu eram mai tot timpul tranchilizat și îi vedeam pe ceilalți prin ceață. Abia puteam să vorbesc.

Trebuia să ies, altfel urma să mor în floarea vârstei acolo, cu genunchiul Tabitei pe gât. Și iată că acum, dintre toți oamenii din lume, apărea mâța aia grasă numită Laura.

Serios? Ce să fac eu cu Laura? Cu ce să m-ajute Laura?

- Mă rog, am zis. Fie! Poate, dacă mă vede așa, o să scap definitiv de ea. Mă calcă pe nervi, dar... să vină! Sunt dispus s-o primesc.

* * *

N-aș fi crezut niciodată că o externare din balamuc se poate face atât de repede. Ochii uimiți ai Tabitei au fost răsplata mea supremă. Umilirea întregului sistem sanitar a fost o răsplată secundară.

Laura n-a făcut nimic altceva decât să-l sune pe taică-su', iar Cur de Fier vorbise cu... habar n-am cu cine vorbise! Dar funcționase. Însă exista și un preț pentru asta. Mare!

După cum îmi spusese cândva Irina, Dumnezeu s-o aibă-n pază, în viață nu exista „*cel mai mic preț*”. Laura dorea să repar acea „*mică eroare*”.

M-am uitat uluit la ea. Ce naiba, doar plătisem cu vârf și îndesat acea „*mică eroare*”. Și încă cum! Fusesem alergat prin oraș de polițiști, spălasem toate closetele din secția de poliție, făcusem zeci de flotări și

genuflexiuni și scrisesem într-o singură noapte mai mult decât scria Balzac într-o lună. Cred...

- Fie! i-am răspuns disperat. Fac asta pentru tine. Dar numai dacă mă scoți urgent de aici! Trebuie să fie azi, înțelegeți? Mâine e prea târziu! Dacă nu faci ceva repede, o să mor aici și-ai să rămâi veșnic virgină! Ajută-mă, Laura! Te rog, scoate-mă azi! Nenorocita de asistentă-șefă îmi poartă sâmbetele!

- Bine, am înțeles ideea! a spus ea liniștită. Te scot!

În momentul în care mi-a spus asta, nu știu de ce, dar am crezut-o instantaneu. Pur și simplu, mi s-a luat o piatră de pe inimă! Nu ceea ce spusese, ci felul în care o spusese nu mai lăsa loc de nicio îndoială.

Am privit-o un pic curios. Acum, că problema mea era pe cale să se rezolve, m-am mai liniștit, dar parcă mă rodea un pic curiozitatea. Eram un pic derutat de motivul prezenței ei lângă mine.

Prima oară când mă întâlnise, eram un amărât de mire fugar, înțolit cu un costum alb, cu urme de găinaț. Ea mă culesese de pe banca aia, mă dusese la ea și... ieșise ceea ce ieșise. Apoi, după luni de zile, mă căutase iarăși, iar eu zbierasem la telefon și-o trimisesem undeva. Mda, poate că fusesem un pic prea dur!

Iar acum... poftim! Eram într-un hal fără de hal, închis la balamuc și ea ce făcea? Mă căuta din nou. Și nici măcar nu părea să aibă vreo problemă că miroseam a pipi și-aveam o barbă țepoasă.

Ce era în capul ei? Îi plăcea să se joace cu focul sau... ce?

- Cum de mi-ai găsit numărul de telefon de acasă? am întrebat-o. Aveai doar prenumele meu, nimic mai mult.

- Ah, asta era? a zâmbit ea. Simplu! Anul trecut, pe 18 septembrie, n-au fost decât cinci nunți la Primărie. Știu sigur, m-am uitat în registre!

Mda, nu era proastă. Puteai spune orice despre ea, dar nu asta. Cred că taică-su' era mândru din cale-afară.

- Și de ce vrei neapărat să fiu eu... acela? Ți s-a pus pata pe mine sau ce? Nu pari genul de persoană pe care-o dai afară pe ușă și intră pe geam. Sau ești?

- Nu sunt.

- Atunci, poate că sunt eu genul de bărbat irezistibil.

- Oh, sigur că da! a pufnit ea în răs. Hai, las-o baltă! N-am dezvoltat nicio obsesie pentru tine. Motivul e foarte simplu: mi-e mai ușor s-o fac cu cineva cu care am împărtășit o oarecare intimitate, decât s-o iau de la zero cu cine știe ce dobitoc! Măcar pe tine te cunosc deja! Avem un trecut împreună. Oarecum... a adăugat ea roșind.

- Bine, atunci! am aprobat-o dând din cap. Tu mă scoți, eu te rezolv și, după aia, fiecare o ia singurel pe drumul lui.

- De acord! Dar, de data asta, fără cocteiluri, da? a spus ea, uitându-se supărată la mine. După ce mi-ai dat să beau porcăria aceea, a trebuit să lipsesc patru zile de la facultate, atât de rău mi-a fost.

- S-a notat! Fără porcării. Altceva?

- Da! Vreau să fie ceva romantic. Să țin minte.

- Oh, o să fie memorabil, ai să vezi! Sigur o să ții minte! Vom face totul așa cum scrie la carte: lumânări parfumate, muzică de inimă albastră, șampanie...

- Nu! Fără șampanie! Fără alcool!

- Fără, dacă zici tu! Păcat! Era mai interesant... În fine! Atunci rămân pe listă doar lumânările, ceva muzică, o baie cu spumă... dacă ai chef.

- Fără băi! a mârâit ea. Și fără spume! O să fie în dormitor. Dar, ține minte, vreau și flori. Obligatoriu!

„Ei, fi-ți-ar buruienile să-ți fie! mi-am zis cătrănit. Liste, clauze, negocieri... Păi, asta-i deja contract în toată regula! Mai lipsesc doar semnăturile pe fiecare pagină! Și eu care crezusem că-i vorba de-o simplă dezvirginare...”

- Petalele de trandafiri îs bune? am întrebat-o oftând.

- Roșii și albe? a întrebat Laura. Nu accept alte culori.

- S-a făcut! Avem o înțelegere, Laura! Scuză-mă, dar nu pot dau mâna!

- Nu-i nimic, a zis ea, apropiindu-se. O să te sărut ca să pecetluim înțelegerea.

A durat mult. A fost cu limbă. Cu schimb de salivă. A Laurei, la dracu'!

Cam la un minut după plecarea ei, a apărut și Tabita. A închis la loc lacătul, apoi s-a întors spre mine și m-a privit cu o luminiță ciudată în ochi.

- Ce înseamnă „o mică eroare”? a întrebat ea curioasă.

Am simțit că-mi pică tavanul în cap și m-am zborșit la ea:

- Nu-mi spune c-ai tras cu urechea! Te rog, nu-mi spune asta!

- Nu-ți spun! a răspuns ea, surâzând. Adică, mă rog, poate așa... un pic, din eroare.

Am oftat, am închis ochii și-am spus calm:

- Până la urmă, tot o să vină și ziua aia când o să mă piș pe mormântul tău, Tabita. Cu sau fără câine.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI NOUĂ

E o adevărată invazie de pule

- Alfredo? Ce surpriză!

- Da, chiar eu! mi-a răspuns amicul meu râzând. Deci tot îți mai aduci aminte cum mă cheamă. Semn bun! Înseamnă că ai ieșit ameliorat de acolo. Prietenie până la moarte, Tiberiu! Ia loc, dragă!

- Tu aici, printre muritorii de rând? l-am întrebat, așezându-mă la masa lui. Dar cum se face că respiri același aer cu noi, domnule avocat? Cum de n-ai șters-o și tu pe undeva, la mare, la munte?

Era o terasă drăguță și cafeaua era excelentă, dar soarele reușea să ne prăjească chiar și prin pânza umbrelei.

- Băi, nu pot! Am o grămadă de procese pe rol! s-a plâns el oftând. Acum, că nici secretar nu mai am, treburile se tot aglomerează din ce în ce mai tare. Dar tu ce mai faci? Te-ai împăcat cu... asistenta ta? O mai omori sau te-ai răzgândit?

- Nu mă-ntreba! am răspuns, simțind cum pielea se încrâncena pe mine. Știi ceva? Cafeaua asta-i bunicică, dar parcă-i lipsește ceva. Da, îi lipsește o vodcă!

- Nu vrei, mai degrabă, o bere? a-ntrebat el îngrijorat. Doar iei pastile, ce naiba! Hai să luăm bere!

- Ei, prostii! Berea-i pentru fraieri și fete mari! i-am răspuns râzând, apoi m-am întristat brusc.

Fete mari? Hmm...

„Of, Doamne! m-am căinat în gând. Mi-am făcut-o cu mâna mea! Mai bine putrezeam la balamuc!”

Da, aveam o datorie la o fată mare. Știam bine că aveam!

Și ea știa, pentru că mă sunase zilnic, în ultima săptămână, dar eu o tot duceam cu vorba. Găseam ba un motiv, ba altul, ca să nu trec pe la ea. Ultima oară, mă amenințase că vine ea la mine acasă.

Am oftat iar. Funia se strângea tot mai aproape de par!

- Sunt un bărbat liber, Alfredo! Fără soție, fără copii, fără serviciu, fără școală. Teoretic, ar trebui să fiu fericit. Ar trebui să trăiesc fiecare zi pe rând și să savurez din plin asta. Dar sufăr, omule!

- Suferi? Dar unde mergeai? m-a întreat el. La Laura?

I-am aruncat o privire dezaprobatoare. Îi povestisem tot, mă confesasem lui ca la un popă și el... ce făcea acum? Îmi răsucea cuțitu-n rană? Halal prieten!

- La strand mergeam! E teribil de cald!

- Dar ce să cauți acolo? a întreat el, privindu-mă mirat. Vrei să culegi vreo boală de piele? Sau o conjunctivită de toată frumusețea? O ciupercă poate? Fii serios! Mai bine, hai pe la mine! Mai stăm și noi la o palavră.

- Alfredo, ultima oară când am fost pe la tine, gazda ta, Cap de Mort, se uita la mine ca la un scelerat. Am amintiri urâte de atunci. Am și visat-o!

- Ultima oară când ai fost la ușa mea erai, practic, în pielea goală și miroseai a rahat. A trebuit să-mi folosesc tot talentul de avocat ca să-i explic gazdei mele că totul era în regulă și că nu era cazul să mă evacueze.

- Și a funcționat?

- Da! Însă acum nu mai pot să-mi aduc niciun iubit acasă și asta mă calcă pe nervi.

- Hai să vorbim despre altceva, vrei? am zis dezgustat. Nu am nimic cu... cu ce faci tu! Doar știi bine! Însă detest bărbații, așa că nu-mi vorbi despre bărbați! Ți-am mai spus-o de o mie de ori: te tolerez pentru că ești unicul meu prieten, dar un bărbat pe lângă mine este maximul maximului pe care-l pot tolera. Nu-mi mai aminti de iubiiții tăi! Nu mă interesează ce faci cu ei, de câte ori faci, în ce poziții faci și căcături

din astea. Doamne, viața mea ar fi fost de o mie de ori mai frumoasă dac-aș fi gândit la fel și despre femei. Da, tare mult mi-aș dori să mă dezguste și ele în aceeași măsură.

- De ce, omule?

- Ca să nu mă mai simt ca un afurisit de obsedat sexual ori de câte ori trec pe lângă o femeie frumoasă. Zilele astea, cam tot ce are șolduri rotunde și sâni îmi creează un rău aproape fizic. Mai ales acum, după mica pauză pe care am luat-o.

- După spitalizare, adică?

L-am privit cu milă. Era prost! Dar eu eram și mai prost; îi explicam unui gay cum stă treaba cu femeile.

- Când spun „o mică pauză”, mă refer la perioada din septembrie anul trecut și până anul acesta, în august. De când am fugit din ghearele Mieii! Sunt unșpe luni de abținere.

- Ai aproape un an de când n-ai mai fost cu o femeie? a întrebat el, privindu-mă cu milă. Asta e grav, nu? Presupun.

- Păi, dacă nu pun la socoteală episodul acela penibil de anal cu Laura, atunci da, e aproape un an. Oricum, chiar și dac-ar fi fost vorba de sex normal, tot nu-l puneam la socoteală. Laura nu e tocmai femeie. E o femeie așa, mai... așa și așa. Știi... mă ucide gândul că ea va fi prima „femeie” pe care o s-o am după unsprezece luni. De aia tot amân!

Iată! i-am spus, arătându-i cu un gest larg strada. Uită-te și tu câte femei pășesc pe strada asta. Și e o stradă mică, nu prea circulată. Imaginează-ți cum m-aș simți, dacă aș fi acum pe lângă un bulevard. Vederea femeilor mă ucide! M-aș culca cu oricare femeie din lume, în afară de Laura.

- Chiar și cu asistenta aia?

- Ce dracu' ai? m-am răstit furios. Tabita nu se pune la socoteală! Tabita e Satana! Cine de pe lumea asta ar fi atât de prost ca să se fută cu Satana? Mai degrabă îl fute Satana pe el! Și exact așa se-ntâmplă de-obicei!

Iisuse Mare, ființa aia lovește mai rău decât un bărbat! Și doar ai văzut-o, e o femeie pirpirie. Are țâțe, are fund, uneori are și ochi de căprioară, are un păr lung și-i place să-și împletească două codițe drăguțe pe o parte, dar... pun pariu că nu-i decât un afurisit de bărbat care și-a făcut operație de schimbare de sex. Doctorul i-a tăiat pula la naștere, dar ea continuă să-și păstreze una mentală. Abia acum încep să înțeleg de ce o detest așa de tare.

Pentru mine, Tabita nu-i nimic altceva decât o femeie cu pulă! am spus, scrâșnind din dinți. Ori de câte ori o vedeam prin spital, începeau să-mi tremure genunchii și-mi venea să fug și să mă ascund în pat. Acum înțeleg de ce! În fine!

Alfredo, ascultă-mă bine! Dacă există un Dumnezeu în ceruri și dacă Bunul Dumnezeu o să-mi dea o mână de ajutor, într-o zi am s-o leg pe nenorocita aia cu funii de pat și-am s-o bat cu biciul la cur de-am s-o zăpăcesc.

- Păi și ăsta-i tot un fel de sex! a spus Alfredo, amuzat.

L-am privit zăpăcit, apoi l-am pus la punct pe un ton rece:

- Te rog, hai s-o lăsăm baltă! Discuția asta n-ajunge nicăieri! Nu mai vreau să vorbim nici despre sex, nici despre Tabita! Bine? Simpla pronunțare a numelui ei mă face să vreau să mușc din masa asta. Și e din tablă, sudată pe țevi. Hai, mai bine, să bem încă o vodcă!

- Ai băut-o deja pe a patra! m-a dojenit el. O cafea nu vrei?

Începea să mă plictisească! M-am ridicat de la masă și tocmai mă pregăteam să-mi iau la revedere, când mi-a spus:

- Mi-a venit o idee! Cred că am găsit soluția potrivită! Știi tu... ca să nu rămâi cu gâtul strâmb pe stradă.

- Și care ar fi aia?

- Dacă vrei să nu-ți mai placă femeile, trebuie să faci așa... un exercițiu mental. Le atașezi un penis.

- Te-ai zărghit la cap? l-am întrebat uluit.

- Nu, măi, nu-s țicnit! Faci așa: îți imaginezi că le pui un penis și le transformi pe toate în Tabite!

L-am privit siderat câteva secunde. Tot ce spunea părea ciudat, dar avea logică. Vorbise avocatul din el.

- Poate că nu ești chiar atât de țicnit! am murmurat. Nu știu... o să mai văd, o să-ncerc. Există oare vreo carte despre asta? Un manual, ceva?

- N-ai nevoie de nicio carte! a răspuns el, dând înțelept din cap. Folosește-ți, pur și simplu, imaginația! Ce mare chestie? Fă așa: ori de câte ori vezi o femeie frumoasă, închizi repede ochii, îți imaginezi că are penis și, după aia, deschizi ochii și gata! Ai scăpat de ea!

* * *

Orașul se transformase într-un furnicar de masculi.

Pe străzi, nu mai vedeai picior de femeie. Era suficient să închid ochii și femeia care venea din sens opus se transforma, ca prin minune, într-un scârbos posesor de pulă.

- Ești urât cu spume, tipule!

- Ați spus ceva? s-a întors spre mine femeia cu pulă.

- Ăăă... nu! Vorbeam singur. Scuze!

„Alfredo, ești un geniu! mi-am zis fericit. Aproape că te iubesc! M-ai salvat! N-o să mai simt niciodată nevoia de a face sex! Doamne, abia acum îmi dau seama, trăiesc într-un oraș de bărbați împuțiți! Acum pot să mă gândesc liniștit la chestiuni spirituale, să simt claritatea minții... Simt harul Domnului! Poate că, totuși, am să mă călugăresc, cine știe? Simt din nou chemarea! Alfredo, am să te pomenesc în rugăciuni... dă-te dracu' de gay! Auzi colo, să mă rog eu pentru un gay! Pfui! M-am prostit, m-au tâmpit toate pulele astea care circulă pe lângă mine pe bulevard.”

- Îmi puteți spune unde este linia tramvaiului 16?

- Sigur, domnule! Trebuie să o luați spre...

- Dar nu sunt un domn! a exclamat tipa cu pulă. Dumneata nu vezi bine? Nu-mi auzi vocea?

- Ba da, ești un domn! am răspuns liniștit. Atât doar că n-ai aflat încă. În fine! Linia tramvaiului 16 este... dar unde mergi, stimabile? Hei! Stai nițel să-ți spun!

Degeaba. Tipa cu pulă o luase la fugă. N-am mai ajuns-o.

„Ei poftim! mi-am zis enervat la culme. Să mai încerci să ajuți oamenii în ziua de azi! Uite-o și pe aia de lângă chioșc ce pulă gigantică are. Urâta naibii! Adică urâțul naibii!”

Tipa care-și ducea băiețelul de mână era doar un bărbat cu părul ceva mai lung. Un ciudat din ăla, pletos.

Fata care mușca din hamburger în timp ce se uita pe un afiș? Un băiat care se hrănea nesănătos.

Bunicuța care mergea sprijinându-se cu greu în cadru? Un moș cu batic.

Alea trei călugărițe care traversau strada? Călugări în deghizee. Doamne, iartă-mă!

„Acum văd Adevărul! mi-am zis fericit. Ce chestie! Abia acum înțeleg că femeile nu sunt altceva decât niște bărbați ceva mai mici și mai proști! Toate sunt bărbați, fără excepție! E o lume a bărbaților... pule peste tot! Plouă cu ele! E o adevărată invazie de pule!”

- Tiberiu!

Am înghețat. Vocea se auzea chiar din spatele meu. Bărbia a început să-mi tremure.

- Ce bine că te-am întâlnit! a continuat vocea. Sacoșele astea mă omoară! Le car tocmai de la piață. Ia pune mâna și ajută-mă să le duc acasă! Hai, ajută-mă! Dar întoarce-te când vorbesc cu tine, băiete! Ce stai așa? De ce-mi arăți spatele?

- Ăăă... nu pot acuma! am gemut cu ochii închiși, fără să mă întorc. Trebuie să plec urgent undeva!

- Ei, poftim! Faci copii, îi ștergi undeva, iar ei nici nu se uită la tine când cresc. Unde fugi, Tiberiu?! a strigat vocea. Vino și ia odată sacoșele astea! Of, Doamne... ce-am crescut eu?

Vocea a rămas undeva, departe în urma mea. S-a auzit tot mai slab.

M-am oprit din fugă după vreo două minute și m-am sprijinit de un stâlp. Gâfâiam și nu prea puteam să vorbesc. Dar puteam să gândesc.

„Alfredo, nenorocitul! Ce mi-ai făcut? Ai vrut să mă pervertești, așa-i? Ai vrut să mă păcălești să trec în tabăra cealaltă?”

Ei, lasă tu, gay afurisit! Așteaptă să dau ochii cu tine!”

CAPITOLUL TREIZECI

Vreau și eu în Costa del Sol

Petrecusem ore în șir în biserică, cât mai aproape de altar. Ieșisem, deschisese ochii și-mi făcusem cruce. Da, efectul Alfredo dispăruse; bărbații erau bărbați, iar femeile femei.

Cu o singură excepție: Laura! Ea rămăsese tot acolo, undeva, la granița dintre două lumi, pe tărâmul ciudățeniilor asexuate. Și supraalimentate.

Vedeam asta cu proprii mei ochii!

- Da' nu te mai fâțâi atâta pe canapea! am admonestat-o exasperat. Ai furnici în fund? Chiar nu vezi că trebuie să mă concentrez? De ce mă sabotezi? Și închide naibii ochii ăia! M-ai văzut și altădată, știi deja cum arăt!

- Dar tu nu te dezbraci? a șoptit ea, închizând cuminte ochii.

Era pe canapea, goală pușcă. Piciorul drept era ridicat undeva sus, pe spătarul unui scaun. Piciorul stâng pe spătarul altui scaun. La mijloc eram eu, Tiberiu, Stăpânul Himenelor. Studiam cu atenție problema și încercam să-mi pregătesc o strategie.

„Deci asta era? mi-am zis. Pentru pielița asta nenorocită se face atâta caz? Hmm... oamenii sunt idioti!”

Păream un doctor ginecolog care-și uitase acasă halatul. Și ochelarii. Și mănușile de cauciuc.

„Oare ginecologii au în fișa postului și dezvirginarea pacientele? m-am întrebat în timp ce atingeam timid cu un deget chestia... aia.”

Am alungat gândul. Era puțin probabil ca ginecologii să-și dezvirgineze pacientele. Pentru operațiunea pe care mă pregăteam s-o fac, exista cu siguranță altă profesie în nomenclatorul de meserii.

„Cred că s-ar putea face bani frumoși din chestia asta! am gândit. Oare există meseria de dezvirginator? Dacă da, renunț la săpat șanțuri și m-apuc de afacerea asta!”

- Auzi, Laura...

- Mm? a făcut ea, strângând din pleoape.

- Oare există meseria de dez... dezvirginator?

- Ce prostie mai e și asta? a răspuns râzând. Toate șuncile alea s-au cutremurat la unison, scuturate de veselia ei virginală.

- Nu-i o prostie! E ceva serios! am răspuns încruntat, atingându-i himenul pentru a doua oară. Dacă meseria de dezvirginator nu există, atunci boii din Parlament ar trebui să dea o lege, ceva! Nu poți lăsa o virgină pe mâna oricărui tâmpit. E o chestie delicată. E nevoie de mâna unui profesionist, un bărbat atent, experimentat. Unul care s-adore pizdele.

- Fă-te ginecolog, atunci!

- Nu, nu-i același lucru! am mormăit, apoi am spus repede: Simt nevoia de-un întăritor! Ai ceva prin frigider?

- Am zis „fără alcool”! Iar începi? a scâncit ea. Auzi... dar tu nu te dezbraci?

Nici măcar n-o mai auzeam. Eram concentrat sută la sută la misiunea mea. Am ridicat mâinile și i-am desfăcut și mai tare coapsele. Am îndepărtat din cale faldurile de grăsime, pungile de slănină...

- Băi, eu nu pot să fac șpagatul! a țipat ea. Ești normal? Auuu!

- Taci naibii din gură! O să ai timp să spui „Au!” mai încolo! m-am burzului eu. Ce ai, ce zbieri așa? Vrei să fac un atac de cord? Nici măcar nu te-am atins acolo! Țipi ca o muiere și încă nu ești muiere! Lasă teatrul!

„Acolo, deci! mi-am zis. Ceea ce caut e acolo, îngropat pe undeva, prin slănină. Nici nu e de mirare că m-am înșelat data trecută.”

Am lipit un deget pe chestia aia și am împins ușor.

- Doare! s-a văitat ea.

- Așa și trebuie! i-am răspuns pe un ton profesional. Stai liniștită, că știu ce fac! Nu-s beat! Sunt foarte treaz și foarte atent. Mai atent decât un chirurg care face o operație pe creier.

Am împins degetul brusc și pielea aia s-a rupt naibii.

„Evrika! mi-am zis. Ești tare, băiete! Prima ta virgină! Sper doar un singur lucru: să fie și ultima!”

Am scos degetul, i l-am arătat victorios și-am întrebat-o:

- Ce-i chestia asta, Laura? Ce vezi?

- Sânge! a mieunat ea, uitându-se speriată.

- Exact! am exclamat satisfăcut. De data asta-i sânge, nu altceva. Gata, nu mai ești fată mare! Să-ți fie de bine!

- Cum?

- Am zis că...

- Te-am auzit, a bolborosit ea. M-ai dezvirginat cu degetul?

- Da.

- Măi, cretinule! a țipat ea. Cu degetul?

- Da.

- Și acum eu ar trebui să cred că sunt femeie? a zbierat ea înfuriată.

- De ce nu? Fată mare sigur nu mai ești!

Cele două scaune plasate strategic sub picioarele ei au început să pârâie. Am privit-o mirat; nu avea cum să se ridice fără ajutorul meu. De ce încerca?

Laura a luat de lângă ea bronhodilatatorul, a tras două pufuri, apoi a spus cu o față dărâmată:

- Dar mi-ai promis că o să fie ceva romaaantic! Mi-ai promis c-o să țin minte toată viaața!

Mi-a sărit muștarul pe loc. M-am ridicat în picioare și mi-am șters absent degetele de fața de masă. Laura avea să țină minte ziua de azi ori de câte ori avea să privească fața de masă.

- Ia ascultă, i-am spus ofticat, nu mă lua tu pe mine cu din astea! Am făcut totul exact așa cum ai cerut! Ce vezi pe masă? Sunt lumânări parfumate, da? Ce muzică se aude în fundal? Muzică romantică! Chiar tu ai ales-o! Ce-am împrăștiat pe jos, prin dormitor? Petale de trandafir, roșii și albe, exact așa cum am negociat! Așa ne-a fost înțelegerea, așa am făcut! Fiind de bună-credință, am respectat contractul nostru verbal întocmai. Amintește-ți materia din Drept Civil: *„Voința de a contracta poate fi exprimată verbal sau în scris.”* La noi a fost un acord verbal și eu mi-am îndeplinit partea, mi-am respectat obligațiile. Ce mai vrei? N-am respectat toate clauzele? Te simți înșelată? Dă-mă-n judecată! Hai, dă-mă! Poți să-l angajezi avocat chiar pe taică-tu', în pula mea! Ei, drăcia dracului! Așa-mi trebuie! Încerc să fac un bine și... poftim!

Mă enerva! Am plecat boroscodind singur. La ieșirea din bloc, mi-am aprins o țigară, am tras cu sete din ea și m-am așezat pe-o bancă. Era foarte cald, era vară!

Unii nemernici fără griji se distrau pe rupte. La mare, la munte... Se răcoreau! Trăiau!

Eu, în schimb, trebuia să merg și să-mi caut ceva de muncă. Probabil tot la șanțuri. Trăiam un coșmar numit Sărăcie!

„Asta-i soarta! mi-am zis, strivind chiștocul. M-am născut sărac, sunt sărac, o să îmbătrânesc sărac și probabil o să mor sărac lipit. Sărac, sărac, dar parolist! Ai văzut, fă, graso? Mi-am respectat cuvântul! Am onoare!”

Am oftat și m-am îndreptat spre casă. Afurisita de sărăcie s-a ridicat și ea de pe bancă și m-a însoțit. Unde mergeam eu, hop și ea! Mă călca pe nervi. Nu reușeam niciodată să mă obișnuiesc cu prezența ei. În viață sunt și chestii cu care nu te poți obișnui: durerea, sărăcia... grașii.

* * *

Trei zile mai târziu, a sunat telefonul. Era tot Laura, băga-mi-aș!

- Ce mai vrei? am întrebat-o cu receptorul lipit de ureche și cu capul lipit de perete. Ce dorești?

- Tiberiu, mi-a zis ea cu o voce aproape duioasă, să știi că sunt un picuț supărată pe tine, dar totuși nu-ți port pică!

- Mă bucur! i-am spus rece. Altceva?

- Mă gândeam aseară la ceva: mi-a plăcut cum ai citat din Dreptul Civil. Chiar ai o memorie bună și... e păcat să-ți bați joc de mintea ta! Ce-ar fi dacă tata te-ar ajuta să te întorci la facultate? Trebuie doar să faci o cerere și să mi-o dai. De fapt, știi ceva, hai că ți-o fac eu. Tu doar o semnezi. Ce zici?

* * *

Eram din nou acasă la Laura, dar de data asta mă simțeam bine. M-a servit cu bere, apoi cu vodcă. Apoi iar cu bere. Și... iar cu vodcă.

M-a tras de limbă, am pălăvrăgit despre profesori, despre facultate. Pentru mine erau amintiri frumoase. I-am arătat hârtiile pe care le aveam. M-a ascultat cu atenție.

- Habar n-ai cât de mult mă bucur pentru tine! a ciripit ea, alungând ușor cu mâna fumul țigării mele. Știi... o să te întorci la facultate, o să fim colegi! Nu-i așa că e frumos? Chiar mâine merg la tata și-l rog! Sigur o să accepte, o să mă țin de capul lui. Dacă-mi spune că vrea, treaba e ca și rezolvată.

- Nu știu ce să zic, am răspuns scărpinându-mă în cap. Sunt un pic cam bătrân ca să merg iar la școală.

- Nimeni nu este prea bătrân ca să meargă la școală! a zâmbit ea. E suficient să vrei, iar restul vine de la sine, vorba amicului tău, Alfredo. Mai vrei un pahar?

Ochii ei mi-au amintit iar de tata. Bătrânul meu urmase liceul la seral, deși, pe vremea aceea, era trecut bine de patruzeci de ani. O făcuse din ambiție, nu-l obligase nimeni. Voia cu încăpățănare diploma de bacalaureat și, până la urmă, a obținut-o.

- Cred că ai dreptate, Laura! am spus, făcându-i semn să-mi umple iar paharul. Nimeni nu-i prea bătrân ca să învețe lucruri noi. Bine, încearcă! Spune-i lui... hâc... taică-tu' c-am să-i fiu recunoscător toată viața. Poate să-mi ceară orice, în afară de un singur lucru... Știi tu care. Nu-mi plac bărbații, la naiba!

- Nu-i nevoie să fii nesimțit, a oftat ea, luându-și privirea de la mine.

- Ei, scuze! Și... tu ce mai zici?

- Nu prea multe. Plec în vacanță. Tata mă trimite la plajă în Costa del Sol! Cică e mulțumit de notele mele.

- Pe unde vine asta?

- În Spania. În Malaga. Știi tu... plajă, valuri... relaxare. Poate c-o să mă duc, cine știe? E tare plictisitor pe aici vara, iar vacanța e cam lungă. Da, o să mă duc!

Am privit-o din profil. O vedeam cumva neclar, parcă în ceață. Acum părea femeie. Părea două femei. M-am tras cu scaunul mai aproape de canapeaua ei.

Eram plin de recunoștință pentru tot ce încerca să facă pentru mine. Însă, ciudat, ea părea rezervată. Ia te uită! Eu aveam un preaplin de recunoștință și ea făcea pe nebuna!

Din vorbă-n vorbă și din vodcă-n bere, am început să o pipăi. A intrat și ea în atmosferă. M-am trezit aplecat peste ea, lipit de ea și am început să ne pupăm. Cu limbă!

- Tot mai crezi că ești virgină? am întrebat-o într-un târziu, recuperându-mi cu greu limba.

- Așa și așa! a râs ea. Semivirgină și traumatizată de nesimțirea știm noi cui! Mda... aproape virgină.

- Și... hâc... te deranjează?

- Nu foarte tare, a răspuns ea pe un ton indiferent. De fapt, știi... nici nu m-am mai gândit la asta. Las-o baltă!

- Bine! am răspuns iritat. Să nu-mi reproșezi mai târziu că n-am întrebat.

Am continuat să ne pupăm. Am tot încercat să ajung la amigdalele ei și aproape c-am reușit. Era un fel de penetrare orală și mă simțeam ca un pervers. Eu voiam altceva, dar Laura își ținea coapsele lipite. Ea băuse doar un pahar de bere. Eu, recunosc spășit, eram cam beat. Și un pic cam stârnit. Pantalonii îmi deveniseră strâmți. Nu era bine. Dacă nu făceam ceva urgent, mai târziu aveam să sufăr și să mă vait.

Aveam clar un preaplin și simțeam nevoia să împărtășesc asta cu ea. Nu avea niciun cromozom Y, deci era eligibilă. Mda, decizia era luată.

- Știi că am aproape un an de când nu m-am lipit de-o femeie? i-am spus la ureche un pic răgușit. De fapt, tu ai fost ultima, atunci... când m-ai cules din parc.

- Glumești? a întrebat ea mirată.

- Îți jur! Se face în curând un an de când n-am mai luat pulsul unei femei.

- Fantastic! a chicotit ea roșind. Înseamnă că, probabil, trebuie să fii tare... excitat. Ești excitat? De aia mă săruți așa?

- Nu, nu de aia! Te sărutam așa pentru că ai un magnetism ciudat. Mă atragi. Ești drăguță. Ești specială. Mă gândeam să... să terminăm ce am început amândoi. Ce-ai zice să mergem dincolo?

Laura mi-a pus palma pe piept și m-a îndepărtat ușor de ea.

- Tiberiu, a spus ea tristă, hai să nu stricăm... prietenia noastră. Eu vreau să ne mai vedem. Mă simt bine când vorbesc cu tine. Cu tine pot să fiu sinceră. Nu mi s-a mai întâmplat până acum. Dar când aduci vorba despre... asta, îmi trezești amintiri neplăcute și nu mă mai simt bine. De exemplu, acum... pari să o faci cumva, din obligație. Nu trebuie s-o faci din obligație. Eu o să te ajut oricum în chestia aceea fără să-ți cer nimic.

- Bravo! am spus plictisit și m-am dat un pic mai în spate, ca s-o văd mai bine. Deci suntem și prieteni acum? Hmm... prietenie! E bine! Sunt bărbat, pot accepta o... hâc... prietenie cu o femeie. Hai să vorbim prietenește, deci: cum se face că nu ți-ai găsit încă pe cineva? am întrebat-o, umplându-mi iar paharul cu ce mai rămăsese în sticla de vodcă.

- Cum se face că sunt tot singură după aproape un an? a repetat ea, dându-și o șuviță după ureche. Nu e vorba că n-aș vrea să am și eu pe cineva. Chiar vreau! Mă deranjează să le tot aud pe colegele mele povestindu-mi despre prietenii lor, să le văd ținându-se de mână cu ei, sărutându-se prin oraș. Normal că vreau și eu un prieten! Sunt și eu om!

- Îhî...

- Chiar dacă voi toți vedeți doar o grăsană atunci când vă uitați la mine.

- Nu, eu nu! am protestat cu jumătate de gură.

- Ba da! Și tu. Dar nu mai fac caz de asta. M-am obișnuit! Îmi văd de viață... de școală, de casă, de filme, de cărți. O să termin facultatea, apoi o să termin și masteratul, apoi... mai văd eu.

- Apoi o să fii mare avocată și o să lucrezi pentru taică-tu'!

- Da! Ce e rău în asta? De ce nu?

- Și apoi o să te măriți c-un tâmpit și-o să-i faci copii.

- Probabil! Chiar visez să fie așa! Găsesc eu un tâmpit. Pentru fiecare om de pe lumea asta există o pereche potrivită. Chiar și pentru tine, Tiberiu.

- Oh, da! am hohotit eu cu ochii închiși. Ha, ha! Chiar și pentru mine. Ce amuzantă ești, Laura! Teribil de glumeață mai ești! Tu și glumele tale! Te las! Plec! Dacă nu vrei să... hâc... ne-o tragem, atunci n-are rost să mai stau. Ne-o tragem?

- Nu, mulțumesc! a zâmbit ea.

- Da... uitasem că suntem prieteni. Băi, frate, doar e lege: prietenii nu se fut între ei! Cooo... rect! Ăăă... dar ce ziceam?

- Că vrei să pleci.

- Exact! Vreau să plec! Aaașa! Mulțumesc pentru bere și pentru vodcă. Apreciez! O să mai vin! Să mă mai... chemi!

M-am ridicat brusc, dar am căzut la loc ca un sac de cartofi. Eram trotilat cum scrie la carte. Camera începuse deja să se învârtă. Nu era bine!

- Te grăbești? a făcut ea, continuând să zâmbească. Gata? Chiar pleci? Dacă nu vreau să mă culc cu tine, nu mai prezint niciun interes, așa-i?

- Așa-i! am confirmat cu o sinceritate de om beat.

- Of, mare nenorocit mai ești! a murmurat ea, întorcând capul și privind pe fereastră. Sexul e singurul lucru care contează pentru tine. Și băutura.

- Nu! am răspuns jignit. Te înșeli! Mai sunt și banii. Fără ei, ești terminat. Chiar așa, că tot veni vorba de bani, ar fi o idee bună să-ți sucesc mințile și să mă însor cu tine.

- De ce-ai face asta? Ca să mă părăsești în ziua nunții?

- Nu, fă! Ca să-ți toc banii. De aia! Excelentă idee! Trebuie să mi-o notez undeva! S-o analizez! Aș putea trăi ca un belfer pe banii tăi, iar taică-tu' ar crăpa de ciudă. M-ar urî!

- Proastă idee! Crede-mă, n-ai vrea să te urască taică-meu! E mai bine să nu-l superi, a adăugat ea, întorcând capul de la fereastră spre mine și privindu-mă cu un soi de milă.

- Ești totuși o partidă bună, Laura! Cum se face că n-a pus încă mâna pe tine niciun vânător de zestre?

- Las-o baltă, Tiberiu! Nu vreau să vorbesc despre mizerii din astea. Totuși, nu pleca! Mai rămâi un pic. O să comand niște pizza, vrei? Sau altceva... ce vrei tu.

- Deci, nicio șansă să intru azi între picioarele tale? m-am rățoit, bătând cu palma-n masă. Alo? Laura! E ultima strigare! Ultima șansă, fato! Mă gândeam c-o să merg și eu cu tine pe Costa del Sol și...

- Și ce?

- Știi tu... o să stau cu tine peste zi, să facem conversație, să-ți prepar băuturi reci, să-ți fac masaj pe plajă, să-ți fac vânt cu evantaiul...

- Și noaptea?

- Noaptea... hâc... secret. N-ai să știi niciodată cine sunt cu adevărat. Decât dacă mă iei cu tine! He, he!

- Adică, vrei să fii un fel de cocotă masculină?

- Taci, fă! Drept cine mă iei? am zbierat la ea. Eeei... acum, chiar că plec! Știi ceva? Mă pupi în cur, Laura!

- Pa, Tiberiu!

- Care „pa”, fă, grasă nenorocită! Adio! Niciun pa!

- Adio, dacă zici tu.

M-am ridicat brusc, am împins masa și m-am dus cu botul direct spre podea. Covorul se apropia de mine cu viteza unui avion de luptă. Din ăla, supersonic!

American, nu rusesc!

CAPITOLUL TREIZECI ȘI UNU

Punct!

Eram viu. Bun!

Am privit pe geam cu un singur ochi. Celălalt era îngropat într-o pernă. Afară era întuneric. Apoi mi-am rotit ochiul prin cameră. Unde naiba mă aflam? Era clar, eram tot acasă la Laura, iar afurisita de cameră se învârtea în continuare cu mine. Am aruncat la o parte pătura de pe mine și-am ieșit din culcușul acela cald.

„Aoleu, am gândit speriat, dacă nu ajung urgent la baie, o să vomit chiar aici, pe canapeaua asta!”

Mi-am privit mirat picioarele. Nu mai aveam nici șosete, nici pantofi, nici pantaloni. Eram dezbrăcat de la brâu în jos. Bisectoarea mea atârna tristă.

Am fost atât de uluit, încât am icnit de două ori și toată berea și vodca aia a ajuns pe măsuța mică de lângă canapea. Ușa s-a deschis și Laura a intrat desculță. Era într-o cămașă de noapte.

Dumnezeule! O făcuserăm!

* * *

Trecuse cam o jumătate de oră, iar eu eram tot în casa Laurei, însă de data asta nu mai eram pe canapea, ci mergeam de-a bușilea prin sufrageria ei.

- Pe unde mama dracului or fi chiloții ăia? m-am văitat, încercând să ignor durerea de cap. Unde i-ai pus? Cum e posibil să dispară așa o pereche de chiloți? Parcă s-au topit!

- Ți-e mai bine? a întrebat ea, stând liniștită pe fotoliu, picior peste picior. Terminase de curățat borătura de pe măsuță, după care dăduse cu mopul pe jos. Acum se odihnea.

Minutele treceau, da' eu tot nu-mi găseam blestemații de chiloți.

- Deci... până la urmă am făcut-o, am mormăit ofticat.

- Da! mi-a răspuns ea cu o privire stranie.

- Și a fost memorabil și romantic, așa cum ți-ai dorit?

- Mda, a fost... acceptabil. Adică, frumos. Foarte frumos!

- Pe bune? m-am minunat. Eu chiar nu-mi amintesc.

- Îmi amintesc eu. Ne-am iubit aproape o oră, pe cuvânt! Erai foarte... năvalnic, dacă pot să spun așa.

- Poți, de ce să nu poți? am pufnit eu, un pic amuzat și un pic îngrozit. Bravo ție, fato! Mă bucur că ți-a plăcut! Adevărul e că mă pricep la chestiile astea. Am o oarecare experiență. În fine... Sunt fericit că te-am făcut fericită, dar - pur și simplu - nu găsesc afurisiții ăia de chiloți. Pantalonii pe unde mi i-ai pus?

- I-am spălat și i-am pus la uscat, a arătat ea spre balcon. Știi, aveau o pată de cafea pe undeva, pe la genunchi. S-a vărsat ceașca, nu-ți mai amintești?

- Nu! am răspuns, privind-o aiurit. Probabil eram ocupat să ți-o trag.

Laura mi-a adus pantalonii. Erau ei umezi, dar n-aveam de ales. Apoi mi-a mai adus și-o pereche de chiloți roz de-ai ei. În stânga, aveau aplicată o florică din mătase, tot roz. Încăpeau trei sfrijiți ca mine în chiloții ăia. Am pufnit în răs și i-am aruncat. Laura zâmbea și ea. I-am văzut ochii albaștri-verzui și m-a apucat iar durerea de cap.

Și-a aprins o țigară subțire. Stătea sprijinită cu fundul ei mare pe canapea și canapeaua gema, protesta.

- Vreau și eu una! am zis. Poate-mi trece durerea de cap.

Mi-a întins-o pe-a ei. Am ezitat nițel, dar am luat-o.

Ea mă cerceta cu o privire curioasă. Și-a plimbat ochii peste pieptul meu, peste burtă, peste bărbăția mea care-și dăduse duhul. Stătea acolo ca vaca, cu burtoiul ei mare, care se vedea prin cămașa de noapte, cu țâțele-i imense, revărsate peste burtoi. Dumnezeu, cât de grasă putea să fie! Era doar o bucată de osânză. Mă împreunaserăm cu un jambon de porc.

- Ce te holbezi la mine așa? am mârâit.

- Ești un bărbat frumos! mi-a răspuns ea zâmbind. Chiar ești!

- Oh, nu! Asta chiar că-i o premieră, am rânjit, trăgând în silă pe mine pantalonii umezi. De obicei, mi se spune că fața mea cere pumni. Ai haz, Laura!

A stins în scrumieră țigara fumată pe jumătate, apoi a bătut ușurel cu palma pe canapea și mi-a spus:

- Stai și tu un pic aici. Vrei?

- De ce?

- Pentru că te rog eu, a răspuns ea, țuguindu-și un pic buzele. De aia!

M-am așezat. Canapeaua a pocnit și mai tare, iar respirația Laurei mi-a încălzit ușor umărul. Dintr-odată, s-a aplecat și m-a sărutat pe umăr. La naiba, asta era prea mult!

Una era să faci sex cu o... Laură, alta era să o lași să te sărute pe umăr. Era aproape pervers ce făcea ea acolo.

M-am ridicat brusc și am început să-mi caut din priviri ciorapii.

- Ce faci? s-a supărat ea. Ce ai?

- Îs grăbit! Asta am! Călătorului îi șade bine cu drumul.

- Nu vrei să-ți aduc o felie de pizza? Am comandat două aseară, dar a ta a rămas neatinsă.

- Nu-mi trebuie! am răspuns, încheindu-mi nasturii de la prohab.

„Când naiba o mai fi luat și pizza? m-am întrebat. Nu mai țin minte nimic! Of... Trebuie s-o las mai moale cu băutura! Încep să uit o grămadă de chestii. Sunt tânăr,

la naiba! N-am voie s-o iau de pe-acum pe urmele tatei!"

Mi-am băgat nervos cămașa-n pantaloni și-am căutat iar ciorapii. Pe unul l-am găsit.

- Mai stai măcar un minut, a șoptit Laura.

- Blestematul ăla de ciorap! am mârâit eu. Pe unde mă-sa o fi ajuns? Tu nu-l vezi pe nicăieri?

- Uite-l acolo, a arătat ea cu degetul.

Mi-am tras repede și ciorapul celălalt.

- Auzi, i-am spus, vezi ce faci cu treaba aia de care mi-ai promis. Vorbește cu taică-tu' chiar azi, da?

- Bine!

- Și nu-i nevoie să mă conduci. Știu drumul.

- Bine, Tiberiu! Mulțumesc pentru... vizită!

- Las-o baltă! am bombănit de pe hol. A fost... ăăă... plăcerea mea! Hai pa!

* * *

Parcă eram blestemat! Toate-mi ieșeau de-a-ndoaselea! Îmi găsisem eu ceva de lucru, dar parcă eram condamnat să lucrez toată viața cu brațele. Nici prin cap nu-mi trecuse să accept postul pe care mi-l oferise Alfredo. Orice, dar asta nu!

Așa că munceam din nou pe un șantier. Altul. Mereu altul.

Era de lucru. Săptămânile treceau. Apoi lunile.

Peste tot se construia în draci. Însă toate șantierele erau populate cu aceiași nenorociți de țopârlani și troglodiți împutiți. Nu-mi era ușor! Eu nu eram ca ei. Eram un om superior. Un om care citea. Un om care gândea. E drept că și bea.

De ciudă beam! Mă îmbătam temeinic în fiecare după-amiază, ori de câte ori ieșeam de la lucru. Mergeam și mă îmbătam cu ei, cu troglodiții, ca să uit că trăiesc printre ei.

Într-o seară, mama a deschis ușa camerei și mi-a zis:

- Vino la telefon. Te caută o fată.

- Nu cunosc nicio fată, i-am spus mirat. Pe mine mă caută?

- Doar nu pe mine, a răspuns mama liniștită.

Am recunoscut imediat vocea Laurei. Cât timp trecuse? Două luni? Trei?

- Salutare, Laurita Señorita! i-am spus cu o veselie forțată. Ce onoare pe mine! Crezusem că m-ai dat uitării! Ia zi, fato, cum a fost în Costa del Sol?

- Să știi că a fost bine! mi-a răspuns ea veselă.

- Deci, chiar ai fost în Spania? am exclamat simțind deodată nevoia să dau cu receptorul de perete.

- Sí, señor!

O disprețuisem eu, dar în momentul acela am simțit c-o urâsc de-a dreptul.

- Păi... nah... ce pot să spun? am îngăimat. Mă bucur că ți-a priit. Ai rezolvat ceva cu treaba aia? Te rugasem să vorbești cu taică-tu'.

- Nu, nimic. A zis că... o să vadă. Dar nici tu nu m-ai mai căutat. Eu n-am stat decât două săptămâni în Costa del Sol. În rest, am fost aici. De ce nu m-ai mai căutat?

- Am avut treabă, i-am răspuns în doi peri. De fapt... ce vrei? Uite, chiar și acum am un pic de treabă. Mă grăbesc. Zi ce vrei.

- Să treci pe la mine, a șoptit ea.

„Grāsana asta vrea iar să mă mulgă! mi-am zis ofticat. S-o crezi tu, umflata naibii!”

- Nu pot acum! am informat-o strâmbându-mă.

„Nici acum, nici săptămâna viitoare, nici la Paștele Cailor! am completat în gând.”

- Dar când poți? Mâine? E bine mâine?

- Laura, nu cred că e o idee prea bună să ne mai vedem.

- De ce?

- Pentru că... pentru că nu-i o idee bună! Bine, îți spun adevărul: am o... hmm... am pe altcineva.

S-a lăsat tăcerea.

- Nu-i nimic! a spus ea într-un târziu. Vino chiar și așa.

- Nu! Exclus! Am zis nu. Când un bărbat zice „nu”, exact asta înseamnă: nu. La femei o fi altfel.

- Bine, bine! a oftat ea. Atunci va trebui să-ți spun la telefon.

- Ce?

- Tiberiu, a spus ea foarte încet, sunt însărcinată!

- Ceee? am tresărit eu, uitându-mă îngrozit la receptor.

- Am zis că...

- Bine, la dracu', te-am auzit! am țipat. Ai zis că ești gravidă! Ai zis că... că... Fir-ar dracu' al dracului! Simțeam că mă sufoc. Am vrut să-mi desfac un pic cravata, dar n-aveam cravată. Ești acasă? am întrebat repede.

- Da.

- Ajung la tine în zece minute și... Stai așa! Nu-nchide!

- Nu închid.

- Nu mai vin! am zis rânjind.

- De ce?

- Pentru că mi-am adus aminte: aveam prezervativ. Sigur aveam! Nu sunt eu tatăl, drăgălașo. Să mă pupi undeva! Du-te și mai caută.

- N-am ce să caut, Tiberiu. Nu m-am culcat decât cu tine. Și tu n-aveai prezervativ. Punct!

- Iar eu îmi amintesc perfect c-am folosit prezervativ. Poate chiar două prezervative. Punct!

- Poate era un prezervativ defect! a țipat Laura. Spart! Pocnit! Distrus! Așa cum erai și tu de la băătură! De unde să știi tu, băi, nenorocitul, dacă aveai sau n-aveai prezervativ? Erai în comă alcoolică! Sunt gravidă și-am rămas gravidă cu tine! Punct!

- Dacă eram în comă alcoolică, înseamnă că ți-am făcut un plod la băătură și-o să fie un bou și-un cretin. Punct!

- Da, o să semene cu taică-su'! a zbierat Laura, plină de draci. Punct!

- Fă un avort, fă, tâmpito! Punct! Și te bag în pizda mă-tii! Punct!

Am închis. De fapt, am trântit receptoru-n furcă.

„Nu-s eu tatăl, vaco! mi-am zis amețit de furie. Nu mă duci tu pe mine!”

Păi, nu? Ce vină aveam eu? Era problema ei.

Probabil c-o luase valul pasiunii pe undeva, prin Costa del Sol. Căldură... cocktailuri cu umbreluță... Băieți bronzați și musculoși. Nu era greu de înțeles. Probabil îl plătise pe unul ca să i-o tragă. Niciun bărbat normal nu s-ar fi culcat cu Laura decât în două situații: fie beat mort, fie contra cost. Poate chiar amândouă.

- Nu pui tu mâna pe mine, grasă nenorocită! am zbierat de unul singur pe hol. Hai... calmează-te, Tiberiu! Totul va fi bine, omule! Nu e plodul tău! N-are decât să-l pișe afară și gata! Caz închis!

Am ridicat din umeri și-am dat uitării incidentul.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI DOI

Primo, secondo, terzo

Trei zile mai târziu, Cur de Fier mi-a vizitat părinții. Da, chiar el! L-am găsit stând de vorbă cu tata și păreau să se înțeleagă destul de bine. Erau cam de aceeași vârstă.

Prezența lui în casa noastră era atât de neașteptată, aș zice chiar atât de nepotrivită, încât am amuțit. După tot ce pățisem la balamuc cu Tabita, credeam că nu mă mai poate mira nimic.

- Tinere, a spus el jovial, putem discuta nițel între patru ochi? E o vreme minunată. Ce-ar fi să mă însoțești câțiva pași?

Și-a luat la revedere de la ai mei și-am ieșit împreună.

Se zvonea că omul era plin de bani, dar poate că nu era chiar așa. L-am privit. Era îmbrăcat într-un costum de duzină, banal și purta o pălărie de fetru de care nu se despărțea niciodată; celebra lui pălărie, atât de cunoscută pe holurile tribunalelor și-ale Facultății de Drept.

Un alt accesoriu bine cunoscut erau ochelarii lui. Aveau lentile de culori diferite, una transparentă, cealaltă întunecată.

Eu tocmai venisem de la muncă. Eram plin de praf și aveam fire de nisip în urechi. Demolasem ceva în ziua aia.

Mergeam pe lângă el, în salopeta mea prăfuită și păream un tip pe care tocmai îl chemase ca să-i dărâme un perete sau ca să-i pună pavajul în curte. Însă eram ceea ce eram și nu-mi era deloc rușine cu asta. De

fapt... mi-a fost rușine doar pentru o secundă, apoi mi-a trecut.

- Pari un tânăr dezghețat, a zis el zâmbind, dar fără să se uite la mine. De obicei, nu prea mă înșel eu asupra oamenilor. Presupun că mă cunoști deja.

- Mi-ai fost profesor, l-am informat cu jumătate de gură. Vă știu! V-am văzut adesea în aulă. Și, desigur, v-am văzut pledând la Tribunal. Da, vă cunosc foarte bine.

- Probabil doar crezi că mă cunoști foarte bine. Dar asta e mai puțin important deocamdată. Am venit să discutăm despre știi tu ce.

- Vă ascult! am răspuns încruntat.

- Și despre ce se poate face în legătură cu știi tu ce.

- Nimic! am făcut sec. Nu poate fi făcut nimic. Nu în ceea ce mă privește. Nu-i problema m...

- Nu te pripzi, tinere! mi-a tăiat-o Cur de Fier, apoi a scos o batistă din buzunar și și-a tamponat ușor fruntea. Orice problemă are o rezolvare. Știi de unde am învățat asta? De la bunicul meu, odihnească-se în pace! Bunicul a fost tot avocat. Tata, de asemenea. Niște avocați foarte buni. Iar bunicul meu avea o vorbă pe care o repeta mereu. De aia mi-a rămas în cap. Spunea că „*Orice problemă are o rezolvare, mai puțin moartea.*” Mi s-a părut interesantă vorba aceea a lui. Am auzit-o de mititel. Am auzit-o de mii de ori ori. Mai târziu, când am dat piept cu viața, vorba asta m-a ajutat foarte mult.

- Vreți să vorbim despre bunicul dumneavoastră?

- Și despre el, dacă ai chef. Dar n-ai.

- Nu prea.

- Ei, te înțeleg perfect! Probabil ești obosit și flămând. Vii de la slujbă. Am înțeles că lucrezi pe un șantier. Știi, întotdeauna am apreciat oamenii care au pornit foarte de jos și au ajuns foarte sus. Azi pe șantier, mâine... cine știe? Ce-ai spune dacă am servi un pahar de coniac aici? Pare o terasă destul de curățică.

Cur de Fier și-a așezat pălăria pe un scaun gol, apoi și-a trecut mâna peste fața de masă de parcă încerca s-o netezească. De la fața de masă, privirea lui s-a întors către mine.

- Îmi place că nu ești prea vorbăreț. Asta denotă că gândești mult. De exemplu, la ce te gândești acum?

- Hmm... Mă gândeam că nu-mi prea place coniacul. E una dintre puținele băuturi pe care nu le suport.

- De ce? a întrebat el mirat.

- Am avut o experiență tristă cândva cu o butelcă de coniac.

- Obișnuiești să bei?

- Ori de câte ori am ocazia.

- Și mai ai și alte slăbiciuni?

- Desigur! Sunt tânăr! Îmi place să fumez, îmi place să pierd timpul stând degeaba... Să citesc... să fac orice altceva în afară de muncă. Urăsc munca!

- Foarte frumos! Pari un tânăr promițător. Dar femeile? La vârsta ta, nu le-ai pus încă pe listă? Vreau să zic, în fruntea listei.

- Nu! Nu prea sunt interesat de femei.

- Nici eu, a recunoscut el.

- Ăăă... stați un pic. Nu sunt interesat nici de bărbați.

Cur de Fier a început să râdă încetișor. Apoi s-a oprit brusc.

- Sincer să fiu, a spus el măsurându-mă de sus până jos, eu am auzit altceva. Din câte știu, ești în relații foarte strânse cu un anumit avocat mai tinerel.

- Ei, nu chiar așa de strânse! am răspuns rânjind. Dacă vă interesează Alfredo, eu nu vă stau în cale! E disponibil. Dar de ce naiba vorbim noi despre chestiile astea?

Chelnerul a venit și ne-a luat comanda. Peste câteva secunde a revenit cu tava. Tăceam și priveam licoarea aia de culoarea caramelului care scliffea frumos în pahar. Am dat peste cap paharul. El abia dacă s-a atins de marginea paharului. Am făcut semn chelnerului și am primit alt coniac.

Bătrânul Laurei avea un aer absent. Nici măcar nu părea să respire. Apoi a oftat și mi-a aruncat în treacăt o privire.

- Nu știu ce-o fi găsit fetița mea la tine de te-a scos de la... din locul acela, a zis el, sorbind dus pe gânduri din paharul său. Îți mărturisesc că nu știu. Mă uit la tine, te privesc și nu-mi dau seama. De obicei, cam îmi dau repede seama de calitățile unui om. Spune-mi, ce-i așa deosebit la tine? Ca bărbat.

- Întrebați asta în calitate de tată al Laurei, nu-i așa? l-am întrebat eu derutat.

- Ca tată de fată o spun, da! a făcut el mirat. În ce altă calitate aș putea vorbi?

- Poate că am... alte calități. Din alea care nu se observă la prima vedere, am spus eu înciudat. Calități ascunse.

„Și pe care tu n-ai să le vezi niciodată, în pizda mă-tii de poponar împutit! am continuat în gând.”

- Poate! a răspuns Cur de Fier, ridicând din umeri. Posibil. Eu nu te cunosc atât de bine pe cât te cunoaște fetița mea, a adăugat el. Și, dacă tot susții sus și tare că nu ești interesat de bărbați, află că mă bucur să aud asta. Pentru Laura. Și, dacă tot veni vorba de Laura, de copilul pe care l-ai făcut cu ea ești interesat? Sau nici asta nu te interesează?

- Bine! m-am decis eu oftând și făcându-i semn chelnerului să-mi aducă al treilea coniac. Fie! Hai să dăm cărțile pe față.

- Să le dăm!

- Ce dorește Laura de la mine? am întrebat pe un ton plictisit. Ce vrea?

- Fetița mea nu dorește nimic de la tine. Problema este ce doresc eu de la tine.

- Ce doriți?

- Să te căsătorești cu Laura. Și așa vei face! Copilul ei va avea și mamă, și tată. Cel puțin pe certificatul de naștere. Desigur, imediat după ce ea va naște, vei putea să divorțezi, dacă vei dori asta. Crede-mă, n-o să-ți pună nimeni bețe în roate. Dimpotrivă.

- Dimpotrivă?

- Da. Adică de ce să-ți punem piedici? Dacă nu dorești să faci parte din familia noastră, ești liber să

pleci. Dar copilul Laurei nu va fi un copil din flori. În familia noastră nu au existat niciodată bastarzi și nici n-or să existe.

- Și dacă refuz?

- N-ai cum să refuzi, pentru că n-am spus tot ce-am avut de spus. Primo: Imediat după ce vei spune „Da” și vei semna actele de căsătorie, vei primi un cec. E vorba de o frumoasă sumă de bani pe numele tău. Secondo: Voi face tot ce-mi stă în putință ca să fii reprimat la facultate de urgență. Da, domnule, o să-ți termini studiile! Și nici măcar nu va trebui să-ți faci griji cu examenele. Sunt ca și luate! Iar toate costurile, toate taxele de școlarizare, totul va fi suportat de mine. Terzo: La terminarea studiilor, vei putea lucra într-un cabinet de avocatură distins, fie al meu, fie în altă parte, la alegerea ta. E ca și rezolvat! Mă voi ocupa personal de asta.

- Și quarto?

- Poftim?

- Păi... asta-i tot?

- Tinere, a spus el zâmbind, nu-ți forța norocul!

- Mda... Poate aveți dreptate! De fapt, sunteți foarte generos. Îmi oferiți toate astea numai și numai ca să mă culc cu fata dumneavoastră. Păi, dacă nici asta nu e dragoste părintească, atunci nu mai știu care e.

- Sincer, nu mă interesează nici cât negru sub unghie dacă te vei culca cu ea sau nu. Ți-am pomenit eu de așa ceva? Nu, nu! Vei avea libertate absolută.

- Chiar așa? am întrebat uluit.

- Îți spun adevărul adevărat: vei locui cu Laura până la nașterea copilului, dar vei putea să pleci și să vii oricând și vei putea să te întâlnești cu oricine și să ai viața pe care ți-o dorești, exact așa cum înțelegi tu să o ai. Nu există constrângeri! Nimeni nu va fi rănit, nimeni nu va plânge, nimeni nu va suferi. În viață orice problemă are o rezolvare. Doar moartea nu are rezolvare. Înțelegi?

- Cred că da.

- Doar știi că Laura este unicul meu copil. Maică-sa s-a dus. Acum mi-a rămas doar ea, fetița mea. O fac pentru ea. Și o fac și pentru tine. Vei fi tatăl copilului! Asta mă obligă. Deci... chiar dacă vei divorța sau chiar dacă vei alege să rămâi în continuare căsătorit cu ea, eu tot îți sunt dator.

- Pentru puțin.

- Vei putea să îți conduci viața așa cum vei dori. Dacă vei dori alte femei, nicio problemă! Oamenii pot face absolut orice, atât timp cât păstrează aparențele și statutul lor de respectabilitate. Fă ce vrei, dar fii discret. Ești un băiat inteligent, deci înțelegeți perfect ceea ce spun. Respectă-mi fetița și n-o fă să sufere. Asta-i tot ce-ți cer! În rest... cu banii mei și cu mintea ta, vei ajunge departe.

- Hmm... Nu știu ce să zic, am spus încurcat. Îmi place ideea! Totuși... e prea frumos ca să fie adevărat. Sună ca un contract convenabil pentru ambele părți, dar... ăăă...

- Aceasta este propunerea mea. Oferta completă. E doar o propunere de afaceri. Știi bine, căsătoria este o afacere, un contract! Poți să mă crezi, pe cuvânt! Predau la universitate lecții despre Dreptul Familiei și profezez în domeniul divorțurilor de aproape 30 de ani. Dacă ții cu orice preț, poți să mai ceri și alte avantaje, dacă ți se pare că eu am uitat ceva. Nu te jena, tinere! Ești în poziția de a-ți impune condițiile. Nu ar fi inteligent din partea ta dacă nu ai face-o. Ai spus „quarto”. Ce înseamnă asta? Ce altceva îți mai dorești?

- Nimic! Nu e cazul. Sunteți deja foarte generos. Nu mă așteptam. Mărturisesc că m-ați pus pe gânduri.

- Nu-i nevoie să-mi dai răspunsul acum, a spus el sorbind încă o gură din paharul de coniac. Gândește-te, chibzuiește, întoarce problema pe toate fețele și sună-mă mâine! Poftim!

A pus pe masă o carte de vizită.

- Dar dacă totuși refuz? am întrebat eu, privindu-l cu atenție. Rotițele mi se învârteau repede în cap și începuse să mă ia amețeala. Nu știu dacă era de la

coniac, dar era o ameteală plăcută. Ce se-ntâmplă, dacă refuz? am continuat zâmbind.

- Dacă vei refuza, înseamnă că m-am înșelat în privința ta.

- Atâta tot?

- Ce altceva? a întrebat Cur de Fier mirat.

- Adică... n-o să trimiteti pe nimeni să-mi rupă picioarele?

Mi-a zâmbit și m-a bătut cu palma pe umăr.

- Cred că te-ai uitat la prea multe filme, a răspuns el surâzând. Tinere, drept cine mă iei? Eu sunt avocat. La fel ca și tatăl meu, la fel ca și bunicul. Și fiica mea tot avocat va fi. Și fiul pe care-l va naște, la fel. Noi, familia noastră, lucrăm dintotdeauna cu legea, nu împotriva ei. Ai prea multă imaginație, a adăugat el binedispus. Lasă prostiile! Mă bucur că te-am cunoscut și... sună-mă când ajungi la o concluzie.

- Nu-i nevoie! am zis repede. Vă răspund chiar acum.

Cur de Fier și-a împins cu un deget ochelarii pe nas și m-a privit atent cu ochiul sănătos.

Ne-am privit câteva secunde, apoi am tușit și am spus cu o voce răgușită:

- Vă rog... hmm... insist să... ăăă... Vă rog să-mi acordați mâna fiicei dumneavoastră! O iubesc pe Laura! Vreau s-o fac fericită!

CAPITOLUL TREIZECI ȘI TREI

Proba Ciocanului

„Deci, asta e! mi-am zis, așezând încet pixul pe masă. Deci urmează să mă căsătoresc cu... fata asta. Mda!”

Am privit-o lung pe Laura și, pentru prima oară-n viață, recunoșteam în sinea mea că era totuși o femeie. Femeia!

Cea care urma să devină mamă și să mă facă în curând tată. Fie și numai pentru asta, tot ar fi meritat s-o pup în curul ăla mare al ei.

E un adevăr elementar: femeia care te face tată este o femeie sfântă! Trebuie respectată. Ocrotită. Protejată! Îmi venea s-o mănânc acolo, pe loc!

Era un sentiment pe care nu-l mai simțisem în viața mea. Un sentiment ciudat, dar înălțător. Mă simțeam mai bun! Urma să devin tată! Eram schimbat. Burta însărcinată a Laurei mă schimbase.

Tăcerea se prelungea. Venisem până la ea acasă, mă chemase la telefon. De la discuția dintre mine și Cur de Fier, mai vorbisem cu Laura doar la telefon. N-o mai vizitasem și n-o mai văzusem de la episodul acela de căcat, cu berea și vodca. Se îplineau în curând patru luni.

- De ce mă privești așa? a întrebat ea îmbujorată. Mai vrei un pic de cafea? Vrei să-ți aduc un pahar de ceva?

- Nu, nu-i nevoie! Te priveam așa pentru că... ești frumoasă, Laura. Tu ești femeia care mă va face tată. Îmi place ideea de a fi tată. Vom fi o mare familie fericită. Câți ani ai acum, Laura?

- Douăzeci, a șoptit ea, uitându-se drăgăstos la mine și căutându-mi mâna.

- Mda, douăzeci... Ia să vedem... Din câte știu eu, în țara asta, speranța de viață a femeii este de șaptezeci și cinci de ani. Vom avea de trăit împreună... cincizeci și cinci de ani. O să fie un drum lung și fericit!

- Da, a șoptit ea amuzată. Ce-o să te faci după ce-o să mor?

- Păi, nah... eu o să am optzeci și doi de ani, i-am răspuns, dând din umeri. Probabil că n-o să mă mai recăsătoresc, dar... cine știe. În ce lună ziceai că e sarcina?

- Aproape patru luni.

- Ce frumos! O fată de douăzeci de ani și o sarcină de patru luni. O să fii o mămică tânără. Dar nu contează, nu-ți fă griji! Tu ai să-ți vezi în continuare de școală, iar eu o să am grijă de copilașul nostru. O să-l plimb, o să-l cresc, o să-l șterg la cur. Dar n-am să-l bat niciodată. Și nici pe tine n-o să te bat, Laura. Promit! Jur că n-o să te dau niciodată cu capul de perete, n-o să te trag de picioare prin casă, n-o să primești niciodată picioare-n burtă și nici n-o să-ți sparg timpanele.

- Tu vorbești serios? a întrebat ea, lividă la față.

- Am zis că NU o să fac toate astea! i-am răspuns iritat. Ce dracu-i cu tine? Ai chef să ne certăm sau ce?

- Nu, nu! a răspuns ea repede, cu un aer gânditor. Mă bucur că n-o să faci... nimic din ceea ce-ai zis!

- Douăzeci de ani și însărcinată în patru luni, am șoptit eu ca pentru mine. Știi, ai făcut bine că ai ales data nunții așa de aproape.

- Tata a contactat o firmă care o să se ocupe de absolut tot, toate detaliile de la A la Z.

- Bravo lui! am spus eu, privind-o intens. Să știi că ai un tată de milioane. Și, dacă tot veni vorba de tați, l-ai cunoscut pe taică-meu?

- Nu, dar sunt convinsă că e om de treabă. De ce?

- Așa. Întrebam și eu. Da, și bătrânul meu e un tip valabil. Tare mult îi mai place să dea sfaturi. Mi-a spus

cândva o poveste despre ce trebuie să facă un bărbat înainte de a se căsători.

- Ce poveste? a întrebat curioasă.

- Ai să vezi tu imediat! am informat-o rânjind. Auzi, femeile gravide în luna a patra pot să... știi tu? Pot?

- Cred că da! a chicotit Laura, privindu-mă cu ochi jucăuși.. De ce? Ai vreo idee?

- Poate! Și... chestia asta nu deranjează cu nimic copilul?

- Presupun că nu. E loc destul acolo.

„Așa gândeam și eu, mi-am zis, privindu-i burta. Are el loc destul acolo. Și, dacă n-are, să se ferească, dă-l în pizda mă-sii!”

M-am ridicat.

- Ce-ar fi să mergem noi dincolo, până în dormitor? Vreau să-ți spun o poveste.

Am luat-o de mână și am tras-o până-n dormitor. N-a vorbit și n-am vorbit. Știam că, dacă aș fi scos chiar și un singur cuvânt, aș fi distrus iremediabil *„Momentul Ciocanului”*.

O mai făcuserăm cândva, însă eu nu-mi aminteam absolut nimic din întâlnirea aceea. Pentru mine era o nebuloasă, un fel de tablă ștersă. Așadar, trebuia s-o mai facem înc-o dată, ca să știu ce și cum. Nu voiam să mă trezesc după nuntă cu vreo surpriză.

- Cred că de data asta o să fie romantic, a murmurat ea, apoi a scos din buzunar rahatul ăla de spray și și-a tras un puf adânc în gură.

I-am dat jos haină cu haină. M-a ajutat și ea să mă dezbrac.

„Parcă s-a îngrășat și mai tare, ce pula mea? mi-am zis oftând. O să fie romantic pe dracu'!”

Apoi mi-am amintit că purta în pânțe copilul meu și privirea mi s-a mai împlânzit.

Ne-am giugiulit nițel, ne-am sărutat cu limbă, fără limbă.... Eram în picioare, unul lângă celălalt. Atingerea șuncilor ei calde de burta mea, m-a excitat instantaneu. Aveam un ciocan de puteam s-o omor acolo, pe loc.

Poate că asta urma să se întâmple. Aveam să folosesc arma aia contra Laurei până când avea să-mi ceară îndurare. Urma să se vaite și să mă roage să mă opresc. Așa de pornit eram când îmi plimbam „arma” pe lângă ea.

M-am dat un pas înapoi și am privit-o. Era clar, exista o femeie îngropată adânc în trupul acela umflat și diform. Nu trebuie decât ca eu s-o ajut să iasă la suprafață. Și, după aia, să i-o trag.

Am luat-o delicat de mână și am condus-o spre pat. I-am arătat cu frumosul cum trebuia să se așeze. Trebuia să fie pe la spate, evident. Singura modalitate de a ajunge în ea era s-o ataci din posterior.

- Stai exact așa cum te așez eu! i-am zis.

I-am aplecat capul cât mai jos, cu fruntea pe cearșaf și i-am ridicat fundul cât mai sus. Sâni ei uriași se întâlniseră cu genunchii ei. Patul gemea. Fundul imens al Laurei se înălța spre plafon. Totul era pregătit!

„O să am ceva de lucru cu ea, dar n-am ce face! mi-am zis. Trebuie să aflu cât de bine ne potrivim!”

I-am desfăcut buclele alea, care nu se mai terminau, am îndepărtat faldurile de grăsime, pungile de slănină, seul și ce mai era pe-acolo și, în cele din urmă, am văzut ceea ce căutam.

„Salut, păroaso! mi-am zis, cu un zâmbet de arheolog. Uite că te descopăr și-a doua oară. Chiar nu crezusem c-o să se mai întâmple. Ești și tu surprinsă, nu-i așa?”

Gaura aia pulsa și părea pregătită să mă-nghită.

„La naiba, de data asta, fă-o cum trebuie, ca să nu mai avem reclamații! mi-am zis concentrat. Îhî... O să mă comport exact ca un chirurg. De fapt, cred că am stofă de doctor. Poate că nu la Drept ar trebui să merg eu. Câți ani se face Medicina? Șase?”

Am început să împing ușor. Eram deja în Laura până la jumătate. Nu era chiar atât de rău. Am oftat. Apoi am gemut.

- Ai și terminat deja? s-a auzit vocea ei mirată. Serios, Tiberiu? În fine... poate că e mai bine să...

- N-am terminat! Ce-ți veni? Ce te rezezi așa? N-are voie omul să geamă un pic?

- Păi, nu cred c-o să mai pot sta mult în poziția asta. Deja simt că-mi coboară tot sângele în cap.

- Arta cere sacrificii! am spus, împingându-mă în ea. Auzi, tu ai chef de vorbă? Ce-ar fi să-ți ții gurița și să mai rabzi încă un minut? Îți cer prea mult?

Vorbeam și pătrundeam cu fiecare mișcare din fund tot mai adânc în conducta aia, de gravidă-n luna a patra.

„Doamne, sper să n-o să-i fac vreun rău micuțului! mi-am zis îngrijorat. Ajunge un tip lovit în cap în familia noastră.”

- Ascultă, Laura, dacă tot ai chef de vorbă, am și eu vreo două chestii să-ți spun! Te deranjează dacă îți spun toate astea în timp ce ne-o tragem?

- Nu! s-a auzit vocea ei mirată.

- Peeerfect! Atunci uite cum stă treaba: cineva, cândva, mi-a spus că în materie de dormitor fiecare om are la mansardă câte-o păsărică. Și, culmea, avea dreptate. Unii, de exemplu, vor să domine și să stea mereu călare. Alții vor să tacă, să-și țină gura închisă și să fie călăriți. Bine, mai sunt și unele persoane scârboase, care vor și alte chestii, dar noi nu despre alea vorbim.

- Înțe...leg.

- Așa că o să ne rezumăm la două chestii: *„a călări sau a fi călărit”*. Avem cincizeci și cinci de ani de sex intens înaintea noastră, deci vreau ca lucrurile să fie clare între noi încă de pe acum. Trebuie să aleagă fiecare un rol, o păsărică.

- Acum înțeleg.

- Mă bucur! Întrucât sunt musafir în casa și-n patul tău, ar fi logic să mă lași pe mine să aleg primul. Așa e politicos. Deci, aleg: eu voi fi cel care stă deasupra. Tu ce alegi?

- Păi, ce să mai aleg?

- Perfect! am spus, întetându-mi mișcările din fund. Deci, avem un contract. Viața noastră va fi frumoasă și

interesantă și... ne vom înțelege de minune atât timp cât fiecare își va respecta rolul pe care i l-a hărăzit destinul. Nu-ți fă griji, eu nu sunt exagerat de posesiv sau - Doamne, ferește! - dominator. Afară, în lume și chiar acasă, vei putea face tot ce vei dori. Mi-e egal. Ai libertate totală.

- Bine! Mă bucur că gândești astfel.

- Dar aici, în dormitor, ține minte, femeie: ești sclava mea! Ești dedesubt! Așa vei fi totdeauna! Ar fi și culmea să fii deasupra!

- Poate vrei să-ți spun și „stăpâne”, da? a mârâit ea cu nasu-n cearșaf.

Am dat din fund alene câteva secunde, fără să spun absolut nimic, apoi i-am spus concluzia:

- Nu-i nevoie să ne formalizăm. Poți să-mi spui „Tiberiu”, ca și până acum. Dar când eu o să fac asta...

- Au! Nu împinge așa de tare! Mă doare!

- Sau asta...

- Au! Ce naiba te-a apucat? Nu mă mai plesni peste fund.

- ... tu n-ai să zici „Au!”.

- Dar ce trebuie să zic? a întrebat ea gemând.

- Nimic. Ai uitat? Aici, în pat, ești sclavă și numai eu pot să-ți dau voie să vorbești.

- Până când?

- Până când mă plictisesc. Ai vreo problemă cu asta?

- Au! Nu știu ce să zic. Tot ce-mi spui pare cam bizar. În fine. E în regulă. Dar lasă-mă măcar să zic „Au!”. Bine?

„Of, cine să le mai înțeleagă pe femei? mi-am zis indignat. Uite... Îți explic de juma de oră, îți argumentez totul logic și... ea? Bate câmpii în continuare!”

- Bine, sclavo! am spus exasperat. Ai voie să spui „Au!” cât poțtești. Poți să spui și „Vai!”, dacă dorești. Chiar și „Aoleu!”. Vezi? Îți acord libertate totală de exprimare. Așa e bine? Am mai vrut eu să adaug vreo două, trei clauze la micul nostru contract, dar am ținut: Vineee! Ah... Doamne... vine!

- Cine vine? a țipat și Laura.

- Eu vin, tâmpito! am spus gemând și i-am tras cu sete o palmă usturătoare peste cur. Auzi la ea... „Cine vine?”

M-am înfipt și mai adânc între buclele ei înroșite de palme și mi-am eliberat acolo tot materialul de făcut de copii. Apoi am căzut la datorie, pe-o parte, întâi pe pat și apoi jos.

- Ești un pic cam brutal, a șoptit ea, oftând. Mi-ai scuturat și creierii în cap. Ești...

- Du-te și te spală, Laura, am răspuns de pe podea, cu ochii închiși. Nu mă pot înțelege în niciun fel cu tine. Păi, ce-am vorbit noi doi? Nici măcar n-ai spus „Au!”.

Laura a plecat la baie cu nasul în jos, iar eu m-am trântit pe pat în locul ei. Eram epuizat, stors, lipsit de energie, dar satisfăcut. Trecuseră patru luni. Revenisem înapoi în șa. Eram fericit ca un cowboy care nimerește peste o iapă ascultătoare. Oh, da, aveau să fie cincizeci și cinci de ani interesanți!

A revenit, s-a așezat lângă mine și m-a sărutat timidă pe buze. Eu unul aproape moțaiam. Picoteam deja.

- Tiberiu, pot să-ți spun ceva?

- Spune, Laura! am încurajat-o.

- O să fac totul așa cum îmi ceri, dacă asta este ceea ce te face fericit.

- Și asta... și altele... Mai vedem ce și cum. O să ne uităm cu atenție la filmele tale.

- O să facem totul așa cum ai să vrei tu, a repetat ea încet, apoi m-a sărutat pe obraz. Pentru că... te iubesc și vreau să fii fericit. Vrei să mă mai lovești cu palma? Fă-o! Te iubesc! Vrei să mă dai cu capul de perete? Dacă asta te face fericit, fă-o! Poți să mă tragi și de picioare prin casă. Tu poți să-mi faci ce vrei. Și nici măcar n-am să spun „Au”, decât dacă mi-o ceri. Pentru că vreau să fii fericit, Tiberiu! Acum ești fericit?

M-am uitat uluit la ea.

- Ți-au plecat cumva mințile de acasă? am îngăimat. Ce-i cu tâmpeniile astea sinistre? Cine dracu' a spus ceva despre datul cu capul de pereți sau de tras de

picioare prin casă? Ești țicnită? Eu vorbisem de o pălmuță la fund, Dumnezeuule Mare! Mă sperii, Laura! Mi-e silă de imaginația ta bolnavă!

- Unde pleci? a făcut ea și a-nceput să bocească. De ce te îmbraci?

- Cred că ai ceva probleme la mansardă! am țipat eu. Nu m-atinge, fă! Tata avea dreptate, trebuie s-o faci înainte de nuntă ca să știi la ce să te-aștepți! După aia, e prea târziu.

- Nu pleca! Vino înapoi!

- Adio!

Am coborât în fugă scările, sărind câte trei trepte odată.

„Doamne Sfinte, care ești în ceruri! mi-am zis, ieșind repede pe ușa blocului. Aproape că m-a păcălit! Nu, nu! Trebuie să opresc cu orice preț pregătirile de nuntă!

Fata asta e periculoasă! E labilă psihic! E dusă cu pluta! Dac-o să mă căsătoresc cu ea, m-am nenorocit!”

Nu mai era nimic de făcut! Laura picase proba ciocanului!

CAPITOLUL TREIZECI ȘI PATRU

Mare norocos mai sunt

Se părea că o conspirație tainică se țesea încontinuu în jurul meu. Indiferent cu cine stăteam de vorbă, toată lumea mă felicita pentru alegerea mea și-mi spunea ce viitor luminos urma să am.

„Eh, ce le pasă lor? îmi spuneam întristat. Doar nu ei urmează să trăiască sub același acoperiș cu o obsedată tăcănită și masochistă! Cu o mutilată psihic!”

Căsătoria bătea la ușă. Mai era doar o lună. Totul era organizat deja. Pus la punct, aranjat, plătit. Până și biletele pentru luna de miere fuseseră rezervate și plătite. Urma să plecăm la Paris. Of, era groaznic!

Există un proverb care sună cam așa: *„Dacă-ți spune unul că ești beat, bagă-l în pizda mă-sii. Dacă îți spun doi, du-te și te culcă.”*

Logic, nu? Nu poți înjura de mamă doi oameni. O poți încasa urât de tot.

Așa judecam: când îți spun o sută de oameni că ești un tip tare pentru că o iei de nevastă pe fata lui Cur de Fier, atunci e posibil să existe, pe undeva, un sâmbure de adevăr. E posibil să fii tare! Dar nu asta era motivul pentru care o luam.

Pentru mine, argumentul decisiv era copilul. Numai el, copilașul din burta mare a Laurei, merita tot chinul la care urma să fiu supus. Mi-l imaginam deja. Mă vedeam la maternitate, făcându-i semn din mână, de după geamul securizat.

Îi vedeam deja primii pași și inima mi se umplea de mândrie și de bucurie. Mă vedeam plimbându-l cu căruciorul prin parc, arătându-i porumbeii, jucându-ne

cu porumbeii, furând pentru el porumbei, gătindu-i tocăniță de porumbei...

Știam bine de pe-acum că nimeni n-avea să se-atingă de copilul meu la școală. Urma să angajez detectivi particulari care să-l urmărească pas cu pas. Aveam să știu totul: primul flirt de la grădiniță, primul sărut din clasa întâi, prima țigară din clasa a doua... prima bătaie, primul dinte scos. Totul!

Iar eu aveam să-l protejiez de mizeriile vieții de zi cu zi. De colegii agresivi, de profesorii bătauși. La nevoie...

Ei, dar poate că n-avea rost să merg cu imaginația așa departe. La urma urmei, încă nu era născut.

Totuși, avea să fie fain!

Data trecută, la cealaltă nuntă, voisem numai să scap de Mia, dar nu mă gândisem deloc la fetiță, la Gabriela. Și ieșise un mare căcat.

De data asta, mă gândeam la Laura, dar mă gândeam și mai mult la copilul meu nenăscut. Ce fel de tată și-ar abandona copilul în burta unei grase?

„Hmm, mi-am zis, fie ce-o fi! O s-o fac! Mă-nsor!”

Așa că mi-am călcat pe inimă și am revenit la Laura decis s-o împac, să o liniștesc, dar hotărât ferm să nu-i mai trag în veci al doilea ciocan.

Ce rost mai avea să mă complic? Doar văzusem foarte clar ce minte murdară și ciudată avea. Nu, mulțumesc!

* * *

- Alo, Alfredo, mă auzi?
- Da, omule, te-aud perfect!
- Știi ce i-am spus șefului meu de la șantier?
- Nu.
- L-am sunat acum o săptămână. Și am început să-i zic tipului:
- Știți, îmi pare nespus de rău, dar nu mai pot să vin mâine la serviciu.

- E-n regulă! a răspuns ăla. Vrei o zi liberă? Ți-o acord. Ești bolnav?

- Da, sunt bolnav grav! Am dureri.

- Ce dureri ai? m-a întrebat ăla. Unde te doare?

- În cur! i-am răspuns eu. Începând de azi, mă doare exact în cur și de tine, și de șantierul tău de rahat, și de toți țărănoii ăia bătuti în cap care lucrează ca vitele pentru un salariu minim. Mă însor, băi, nenorociților! Plec în luna de miere la Paris.

- Și el ce ți-a zis? m-a întrebat Alfredo curios.

- Nimic, bre! A-nchis. Dar tare-aș mai fi vrut să-i văd fața. Aoleeeu! Niciodată n-am putut să-l sufăr pe grasu' ăla!

- Înțeleg! Mă bucur că te însori, Tiberiu. Casă de piatră!

* * *

- Ești o femeie foarte valoroasă! i-am spus Laurei după ce ne-am retras în camera noastră.

A aruncat rochia de mireasă pe un scaun și s-a văitat:

- Doamne, am crezut că nu se mai termină. Mă dor picioarele de mor. Sper să fie primul și ultimul măritiș!

Apoi s-a așezat cu greu pe scaunul din fața oglinzii și a început să-și dea jos machiajul.

- Da, iubito, te-nțeleg și te aprob! Totuși, mie mi-a plăcut! A fost o nuntă ca în povești. Hei, uitam! Ia imaginează-ți ce mi s-a întâmplat pe la-nceputul nunții.

- Ce?

- Tocmai mă dusesem și eu, ca omul, la baie ca să mă piș.

- Așa... Și?

- Și, când am ieșit de acolo, nici n-am apucat bine să mă închei la prohab că a apărut de nicăieri un tip mare cât dulapul, știi tu, unul dintre speciemenle alea cu

glanda bolnavă pe care taică-tu' le-a angajat ca să mențină ordinea la nuntă.

- Așa. Și?

- Păi, tipul s-a uitat la mine așa, de sus în jos, iar eu i-am zis: „*Da? Care-i treaba?*”. Și tipul îmi spune foarte politicoș că sunt așteptat. Asta se-ntâmpla chiar înainte să semnăm actele.

- Ciudat, nu-i așa? a spus Laura, ascultându-mă doar cu o ureche.

- Foarte! Și, când am ieșit de la toaletă, mai erau pe acolo, pe hol, încă doi zdrahoni din ăia. Așteptau și ei să-nceapă ceremonia. Ai văzut ce politicoș m-au condus până în sală?

- Nu, n-am fost atentă, s-a scuzat ea, zâmbindu-mi obosită.

- Da, dragă! Parcă eram președintele Americii.

- Și apoi?

- Apoi nimic. Am semnat actele și, peste un sfert de oră, când am ieșit iar la o țigară, nu i-am mai văzut pe acolo. Taică-tu' e un tip foarte grijuliu, așa-i?

Laura a zâmbit și a ridicat din umeri.

- Și foarte generos! am continuat, scoțând cecul din buzunar și privindu-l.

- Cât valorez?

- Nu-i treaba ta. Asta-i o chestie între bărbați. Nu-ți obosi tu căpușorul citind cifre. De altfel, dac-o să-ți arăt cecul, ai să numeri zerourile și-ai să ți-o iei în cap. În fine... Vorba lungă, sărăcia omului! Ce dorește acum miresuca mea dragă? Vrea să i-o trag ca-n filme, ca să aibă și bebelușul o bucurie?

- Vai, ce romantic ești!

- Să știi că da! Mă simt romantic. Rage romantismu-n mine! Sunt cel mai romantic futangiu din lume. Nu m-am mai simțit atât de romantic în viața mea, am adăugat, pipăind drăgăstos cecul din buzunar. Îl iubesc pe taică-tu'! Simt că încep să mă îndrăgostesc de Cur de Fier.

- Ai grijă cum vorbești, da?

- Da, da... îl iubesc pe tata-socru. Și pe tine te iubesc, rotunjoaro!

Laura m-a privit lung cu ochii ei albaștri-verzui.

„Doamneee, m-am văitat în sinea mea, m-am însurat cu tata! N-o să mai scap niciodată de el!”

Am ieșit afară, pe balcon și mi-am aprins o țigară.

Nunta fusese foarte frumoasă, dar și foarte obositoare pentru mine. Cur de Fier invitase numai fandosii de-ai lui. E drept că au fost și tata, și mama, însă am observat foarte clar că nu se simțiseră minunat printre doctori, avocați, mici politicieni locali și cam jumătate din poliție. La început, nici eu nu mă simțisem în largul meu. Rămăsesem liniștit la masă și beam pahar după pahar.

Laura se uitase la mine un pic cam prea serioasă. Mi-a șoptit la ureche să merg până afară și să iau o gură de aer.

Ca să vezi! Cerneala încă nu se uscaseră pe certificatul nostru de căsătorie și deja începea să se poarte ca o nevastă.

Afară, am cerut o țigară de la unul dintre invitați și, în timp ce fumam dus pe gânduri, m-am uitat mai bine la fața tipului ăluia.

Iisuse! L-am recunoscut, era unul din cei doi ofițeri care mă luaseră în primire la secția de poliție. Maniacul care obișnuia să se joace cu spray-ul cu piper.

Am simțit instantaneu că mi se ridică tot sângele-n cap. Ura și băutura mi-au dat curajul de care aveam nevoie. L-am privit cu coada ochiului și mi-am zis scrâșnind:

„Te toc, nenorocitul! Habar n-ai tu! Așteaptă doar un pic, să mă dau ceva mai aproape! Să vezi ce croșeu de dreapta îți fut! Oh, da! O să zbori direct în boscheți!”

Tipul s-a uitat liniștit la mine și mi-a zâmbit larg.

- Mă mai ții minte? l-am chestionat cu un glas mai rece decât moartea. Mă recunoști?

- Normal că te recunosc, a răspuns el, trăgând nonșalant din țigară. Eu nu uit niciodată o față. Tu ești

tipul care mirosea a căcat. Se pare că a fost de bun augur. Mare norocos mai ești!

- De ce? am întrebat mirat și am băgat mâinile în buzunar.

- Pentru că ți s-au potrivit amprentele cu cele de la o spargere. Un caz vechi, de acum șapte ani, o tentativă de furt rămasă cu autor necunoscut. L-am privit și am simțit cum începea să-mi fugă pământul de sub picioare. M-am sprijinit nițel cu spatele de perete. O tutungerie, a adăugat el, uitându-se amuzat la mine. Adică un rahat de chioșc mititel.

Ofițerul și-a terminat țigara, a aruncat chiștocul pe bordură și l-a strivit liniștit cu vârful pantofului. Eu mi-am înghițit un nod. Eram incapabil să mai spun vreun cuvânt. Ce mai era de spus?

- Mă rog, a continuat plictisit tipul, acum nu mai contează.

- De ce?

- Pentru că fapta e veche și s-a prescris. Oricum, nici măcar n-a fost o spargere în toată regula... doar un amărât de lacăt rupt. Ah, am uitat să te felicit! Casă de piatră! Mare norocos mai ești.

- Mul... ținesc, am îngăimat eu.

Omul a intrat înapoi în sală, iar eu am rămas afară. Tot lipit de perete. Am stat așa, înghețat, câteva minute și apoi am oftat din toți rărunchii și mi-am spus:

„Mare norocos mai sunt! Avea dreptate boul ăla! Chiar sunt!”

CAPITOLUL TREIZECI ȘI CINCI

Vierul, scroafa și cecul

Am revenit din balcon și i-am spus Laurei:

- Laura, nu-mi place aici, în casa lui taică-tu'. Simt că n-am intimitate. Vreau să mergem la tine.

- Păi, ziceai că-l iubești pe tata.

„Îl fut în gură pe taică-tu'! am gândit plin de ciudă.”

- Când am zis eu asta? am întrebat mirat. Ei... în fine. Am avut o noapte grea.

- Deci nu-l iubești.

- Nu!

- Dar pe mine mă iubești, Tiberiu?

Laura se uita la mine din oglindă.

„Pfui, urâte mai sunt femeile machiate! mi-am zis. Dar și mai urâte sunt când încep să se demachieze și nu termină.”

Dar Laura era urâtă oricum. Știam deja, o văzusem și așa, și așa. Fugisem toată viața de femeile care se machiau și acum nimerisem exact peste... Laura, mama ei de viață!

Eram însurat cu o femeie deosebită.

- Normal că te iubesc, îngerașule! i-am spus surâzând. Nu ești tu mama copilului meu? Nu urmează să mă duci la Paris și să-mi dai să beau șampanie?

Laura se îmbăla acum pe față cu laptele ăla demachiant. Apoi a terminat și s-a privit satisfăcută în oglindă.

- Trebuie să-ți spun ceva, a spus ea, ezitând ușor.

- Spune și, după aia, plecăm acasă! Zi!

- E mai bine să o fac acum decât mai târziu. Nu prea... ăăă... nu sunt însărcinată.

Timpul s-a oprit în loc. Ea a rămas așa, uitându-se la mine, în oglindă.

Ceva mi s-a mișcat în interiorul capului, chiar în mijlocul creierului. Am auzit foarte clar un fel de „*crant!*”. Parcă îmi intrase un șoarece prin ureche și începuse să-mi halească zona aia din creier care se ocupă cu logica.

Apoi mi-am amintit că un creier nu avea cum să facă „*crant!*”. Creierul e moale. Nu era niciun șoarece deci.

Dar nici logică nu era. Adică ce logică de căcat era aia? Uite copilul, nu-i copilul! Nu era nimic logic în tot ceea ce auzisem. Sau poate nu auzisem bine. Posibil...

Timpul și-a reluat cursul. Am deschis și închis gura de câteva ori. În cele din urmă, cuvântul a ieșit:

- Poftim?

- Am zis că nu există niciun copil.

- Ce?

- Suntem doar noi doi, m-a lămurit ea foarte calmă. Eu sunt copilul tău și tu ești copilul meu. Desigur, pot să-ți fac un copil, dacă-ți dorești unul atât de mult, dar mai târziu. Lasă-mă întâi să termin școala. Să-mi pun la punct cariera.

- Cum adică nu există niciun copil? am mârâit ca un câine care săpase și nu-și mai găsisese osul.

- Nu te enerva! Sunt obosi...

- Taci, în pizda mă-tii de grasă! am țipat. Nu-mi spune tu mie când să mă enervez și când nu. Uite, acuma mă enervez! Deja sunt gata enervat! Bine? Ia zi, fă, nu am făcut noi doi un copil acum vreo cinci luni? Nu ți l-am plantat atunci, când am fost la tine și m-ai adăpat cu vodcă și bere, ca o scroafă iresponsabilă ce ești! Vorbește odată! De ce taci? Nu eram fără pantaloni și chiloți a doua zi? Nu mi-ai spus că sexul a fost acceptabil? Ce înseamnă acceptabil? În cazul tău, scroafo, înseamnă însămânțare, gestație și apoi fătare, nu? Vierul Tiberiu merge la scroafa Laura! Asta înseamnă acceptabil! Mai ales că vierul a fost suficient

de tâmpit ca să nu-și pună prezervativul încă de acasă! Sau de pe holul blocului! Zi, grasa naibii! Cu cine vorbesc eu?! Răspunde!

- Nu urla așa! m-a rugat ea speriată. O să audă tata. Cred că deja ne-a auzit.

- Mă doare-n cur!

- Calmează-te, omule! Eu ți-am dat jos pantalonii în ziua aceea. Eu te-am dezbrăcat. Tu dormeai pe podea mort de beat. Te pișaseși pe tine, Tiberiu. Ce era să fac? Să te las acolo? I-am luat, i-am spălat și i-am pus la uscat. Chiloții i-am aruncat.

„De aia nu-mi găseam chiloții! mi-am zis, privind-o prostit.”

- Bine, am spus roșind, fie cum zici tu! Deși, nu cred niciun cuvânt. E o minciună sfruntată! Ultima oară când m-am pișat pe mine aveam cam... vreo cinci ani. I-am spus asta și psiholoagei ăleia de la balamuc, că mă tot fierbea. Așa că i-am spus. Dar de ce vorbim noi despre asta? La dracu' cu psiholoaga! Unde-i copilul nostru, Laura? Vreau copilul, înțelegeți? Îl vreau acum!

- Iartă-mă! a spus ea nemișcată. Te-am păcălit, recunosc. Uite... n-a fost prea frumos din partea mea, dar...

- Și de ce m-ai păcălit? am întrebat-o așezându-mă jos, pe podea, că nu mă mai țineau picioarele. De ce m-ai făcut să te iau de nevastă, Laura? Uită-te la mine! Uite ce mi-ai făcut! M-ai distrus, nenorocito!

Laura m-a privit cu blândețe. S-a ridicat de pe scaun, a venit lângă mine și s-a așezat pe podea.

- Tiberiu, m-a întrebat, uitându-se-n ochii mei, îți mai aduci aminte când eram amândoi în parc și tu erai un mire fugar? M-ai întrebat atunci „Dacă ai astm, Laura, de ce mai fumezi?”.

- Da, îmi amintesc! am bombănit fără vlagă. Și ce-i cu asta? Ce vrei să demonstrezi?

- Și eu ți-am răspuns atunci că în viață, facem uneori niște alegeri care nu sunt bune, care ne pot nenoroci! Dar le facem conștient! Știm dinainte că sunt rele, dar tot le facem.

- Așa... Și? Ce pula mea vrei să spui cu asta? am mârâit zăpăcit. Care-i poanta?

- Vreau să-ți spun că te iubesc! Asta vreau să-ți spun, dragul meu. Știu că nu e bine pentru mine, știu că o să-mi facă rău, știu că s-ar putea să mă nenorocesc trăind împreună cu un om ca tine, dar nu pot să stau departe de tine. Pur și simplu, nu pot!

- Și chiar nu există niciun copil? am gemut eu, simțind că-mi dau lacrimile. Spune-mi că există, Laura, te rog! A fost o glumă proastă, nu-i așa?

- Nu e glumă, Tiberiu. Pentru Dumnezeu, nu mai plânge. Mă faci și pe mine să plâng. Iubitule!

- Lasă-mă-n pace! Nu m-atinge! Nu m-atin...

- Îți jur că o să-ți fac un copil! a șoptit, sărutându-mă pe tâmplă. O să ți-l fac! Iartă-mă!

Am răsuflat adânc și mi-am șters ochii. M-am ridicat de acolo și mi-am aprins o țigară. Mi-am tras un scaun. Laura era jos, pe podea și mă privea.

- Păi, dacă nu există niciun copil, am spus, aruncând fumul afară din piept, eu de ce mama dracului m-am mai căsătorit cu tine?

- Presupun că pentru bani, a șoptit Laura cu ochii înotând în lacrimi.

- Aha! Touché²⁴, Laura! Bravo! Ce inteligentă ești... foarte amuzant! Te-am luat pentru bani, desigur! Dar tu, idioato, pentru ce m-ai luat? Cum dracu' ai ajuns să iubești un nenorocit ca mine? Când a început obsesia asta bolnăvicioasă pentru tipul din clasa de jos? Tipul care sapă șanțuri! Tipul de la balamuc! Când? Vorbește, femeie!

- Îți aduci aminte când eram în parc amândoi? a spus ea, ștergându-se la ochi și zâmbind. Atunci, exact atunci! Îți aduci aminte când mi-ai spus că sunt deosebită, iar a doua zi, când am revenit, mi-ai spus că sunt drăguță? E chiar așa de anormal ce-ți spun, Tiberiu? Chiar atât de... de necrezut? O grasă nu are voie să iubească? Nu sunt și eu om? N-am suflet? Poate că-mi plac foarte mult, dragul meu. Poate că te iubesc

24 touché (lb. franceză) - atins, lovit

ca o tâmpită și aș face orice pentru tine! Orice! Înțelegi, iubitele? Orice!

- Atunci, am zis privind-o cu răceală, înseamnă că una zici și alta faci. În categoria „*orice*” era și copilul acela. Nici nu ți-aș fi cerut vreodată altceva. Era singurul lucru care-ți putea dovedi dragostea, dar e și singurul pe care nu mi l-ai oferit.

Am aruncat țigara pe podea și am călcat-o scârbit. Mi-am luat haina. Mi-am căutat pantofii. Unul ajunsese adânc sub pat. M-am băgat după el.

- Unde mergi la ora asta, Tiberiu? a întrebat Laura cu un glas moale.

- Plec, scroafo! Dacă nu există niciun copil, înseamnă că nu există nicio obligație față de tine.

- Dar suntem soț și soție, ai uitat? a spus ea mergând lângă oglindă și luând de pe suport verigheta. Uite aici, uită-te și la verigheta ta de pe deget, a adăugat ea. Acum suntem una, iubitele!

Am scos-o pe-a mea și i-am aruncat-o în cap. S-a ferit, iar verigheta a făcut *zdrang!* în oglindă și-a apărut deodată o crăpătură lungă.

„Șapte ani de ghinion! am gândit privind cu jale crăpătura.”

- Poftim, ia-ți blestemata de verighetă! am strigat, stăpânindu-mă să nu sar pe ea. Bagă-ți-o-n curul ăla mare și gras, în care nu există niciun copil. De mâine, încep procedura de divorț. Asta o să fie cea mai scurtă căsătorie din lume.

M-a privit lung și a spus ca pentru sine:

- Mai vedem noi.

* * *

Tata număra pe degete.

- Prima nuntă ai făcut-o exact ca un hoț! N-a știut nimeni nimic. De la a doua nuntă ai fugit ca un hoț. N-a știut nimeni nimic de tine vreo două zile. Te-a cules măta de la poliție, căcat pe tine! Iar acum, după a treia

nuntă, apari în casa mea și-mi spui că vrei să divorțezi? Tu ești normal?

- Nu te enerva! Iartă-l! s-a rugat mama de el. E încă tânăr și n-are minte.

- Taci, fă! Ce tânăr? Care tânăr? Are douăzeci și șapte de ani bătuți pe muchie. Uită-te bine la el! E copilul tău! Tu l-ai crescut așa, 'tu-ți neamu' mă-tii!

- Calmați-vă! Stop! N-o să vă stau pe cap, i-am liniștit eu. Am banii mei, uitați aici cecul! Banii nu sunt o problemă! O să-mi închiriez repede ceva pe undeva și gata. Într-o zi sau două, am plecat de pe capul vostru.

Ei bine, mă înșelam.

* * *

- Dar cecul acesta este anulat, m-a anunțat cu o față bănuitoare tipa de la ghișeu.

M-a lovit brusc o durere înspăimântătoare de cap. Mi-am masat tâmpilele și am privit-o disperat de funcționara de la bancă.

- Imposibil, doamnă! Sunt banii mei! Când a fost anulat?

- Chiar în ziua în care a fost emis! mi-a răspuns ea, cu ochii la monitor. A mai tastat repede ceva, apoi a repetat, dând din cap: Da, da! E anulat din ziua emiterii. Îmi pare rău!

A rupt cecul în două, apoi în patru și l-a aruncat la coș.

Am fugit până la primul telefon public și l-am sunat pe nenorocitul de Cur de Fier. Voiam să-i explic cam ce părere aveam despre el, însă n-am mai apucat. La primul urlet, a închis.

- Înnebunesc! m-am plâns mamei spre seară. Pur și simplu, simt că o iau razna!

- Taci! Du-te în camera ta. Tata e nervos.

- Nu-mi pasă! El e nervos tot timpul. Toată viața lui a fost nervos. Cred că s-a născut nervos. Probabil că la

maternitate s-a ridicat din pătuț și a luat-o la omor pe moașă!

Sărmana mea mamă! Nimerise între ciocan și nicovală.

- Stai așa un pic! a zis. O să-ți dau o jumătate de pastilă.

- Ce-i aia? Ce pastilă?

- Un calmant.

Peste o oră am căutat-o din nou și i-am spus pe un ton de milog:

- Mai vreau o jumătate de pastilă, mamă! De fapt... Știi ceva? Dă-mi toată cutia!

- Doamne, ferește! a țipat mama.

Apoi a pus la loc cutia în dulăpior, a încuiat de două ori, a băgat cheia în buzunarul de la halat și-a ieșit.

Am privit curios lacătul.

* * *

De data aia, a fost cel mai rău.

Prima dată, când eram la firma de vânzări prin telefon, luasem pastilele pe rând. A doua oară, când jucasem poker pe pastile cu nebunii, luasem, de asemenea, pastilele pe rând.

Dar de data aia, a treia, a fost rău! Am luat toate pastilele, toate odată. Și nu numai calmantele. Înșfăcasem din dulăpior mai multe cutii, diferite. Nici măcar nu citisem ce scria pe cutiile alea. Nu mă interesa!

Am pus toată grămada aia de pastile într-un pahar, am turnat peste ele apă de-un deget și-am așteptat să se dizolve. Apoi am dus paharul la gură și... m-am oprit.

Am lăsat paharul pe masa din camera mea, apoi m-am dus pe hol și am format numărul lui Alfredo.

- Să știi, i-am spus, că ești singurul bărbat de pe lumea asta pe care nu-l detest și pe care... La naiba, te iubesc, Alfredo! Am vrut să știi asta. Adică nu te iubesc

în sensul că vreau să ți-o trag, ci în sensul că ți-aș dona oricând un rinichi, dacă ai avea nevoie. De fapt, acum, în momentul ăsta, simt c-aș putea să ți-i donez pe amândoi. Și inima. Și ficatul. Și pielea de pe spate. Și corneea de la ambii ochi. Și...

- Bine, bine! a răspuns el după o tăcere destul de lungă. Am înțeles ideea! Dar ce-ți veni să-mi spui toate astea acum, Tiberiu? Doar ne-am văzut chiar ieri, la nunta ta. Ia spune... ce s-a întâmplat? Te-ai certat cumva cu Laura? Sau ai făcut vreo boacănă poate? Tiberiu? Tu nu prea ești genul care să facă mărturisiri din astea. S-a întâmplat ceva rău? Ai vreo boală, ceva? Băi, pulă! Eu vorbesc singur aici? De ce taci? Răspunde-mi, pentru numele lui Dumnezeu! s-a răstit el deodată.

- N-am nicio boală, dă-te-ncolo! am spus pe un ton vesel, dar lacrimile îmi curgeau gârlă pe obraji. Ai crezut că-s în stadiu terminal? Ha, ha! Vorbeam și eu așa, avocat idiot ce ești! Poate c-o să ieșim cândva să bem o bere. Cândva... Ce zici?

- Sigur! a răspuns el pe un ton ciudat. Hai s-o bem chiar acum! Unde ești acum?

- Pe undeva, prin oraș sunt. Da, în oraș... Te-am sunat de la un telefon public. Tre' să-nchid, amice. E un bou care așteaptă în spatele meu. Prietenie până la moarte, Alfredo! Pa, pa!

Apoi am pus receptoru-n furcă și m-am dus direct în camera mea. Am băut paharul până la fund și... gata. Zarurile erau aruncate.

M-am întins pe pat și-am așteptat să se-ntâmple ceva, orice. Eram calm, aproape senin. Minutele treceau.

Am simțit cum liniștea din cameră s-a făcut grea, tot mai grea și a-nceput să coboare peste mine. Peste pleoape. S-a lăsat pe inimă. Simțeam pulsul. Fiecare zvâcnet.

Timpul s-a oprit dintr-odată!

În momentul acela de necurgere, un colț din perdeaua vieții s-a dat deoparte. Nu mult, doar un pic!

„Asta-i tot? am gândit trist. Asta e moartea?”

Apoi s-a tras brusc și o fericire pe care n-o mai cunoscusem s-a revărsat peste mine! Era fericirea pe care ți-o dă cunoașterea și absența Timpului! Am înțeles ca prin minune taina Vieții și a Morții și am zâmbit undeva, adânc în interiorul meu.

Înțelesesem toată viața mea dintr-un singur foc! Fiecare greșală, fiecare sens. Absolut totul! Înțelegeam și... știam că urma să înțeleg și mai mult. Eram învățacel la școala veșniciei; totul era pe veci! Unde nu-i timp, nu e nici grabă. Aveam o veșnicie înaintea mea, iar toate acele taine erau numai ale mele și așteptau cuminți acolo, la îndemână.

Înțelegeam acum și neființa, și netimpul, iar cunoașterea mea creștea și eu mă făceam tot mai mic. Acum eram din nou copil, iar mama mă ținea în brațe și m-alinta. Și eu râdeam, și ea râdea. Mă privea fericită și-o iubeam atât de mult.

Eu eram ea, iar ea era... eu. Amândoi eram o ființă unică!

Apoi mi-am dat seama că eram și tata. Apoi m-am transformat în cer. Devenisem un simplu nor alb și pufos, iar lumina mă înconjură și eu însumi devenisem lumină.

Creșteam! Mă-mprăștiam, cuceream totul și totul, absolut totul avea un sens care aștepta cuminte să fie descoperit. Nu, tainele nu mai erau taine!

Și, în momentul în care am înțeles totul, am uitat totul.

* * *

- Irina?

Vedeam un înger, deci nu era adevărat tot ce se zicea. Sinucigașii nu mergeau în Iad! Iadul nici măcar nu exista! Era doar o poveste tristă cu care ne speriau copii.

- Irina, am repetat cu nădejde. Te-am regăsit, dragostea mea! Vino...

Totul se vedea în ceață, însă era evident că silueta aceea serafică era îmbrăcată în straie albe. În spatele ei era un cer alb, imaculat.

- Totul e alb în Rai, am șoptit, deci sunt în Rai.

„Stai un pic! mi-am zis derutat. Dacă sunt în Rai, atunci de ce văd cu ochii și vorbesc cu buzele? În Rai nu ai nevoie nici de ochi, nici de buze. Nici măcar nu ai ochi și buze. Și în Rai... nu ai dureri de cap.”

Îngerul era tot acolo. Nu fugise. Dar nici nu voia să se apropie.

- Irina, am spus ceva mai tare și mi-am mijit ochii. Ceața s-a retras. Începea să se-mprăstie. M-am uitat cu și mai mare atenție.

- Nu, nu sunt Irina. Și nici înger nu sunt. Mai încercă!

Vocea... vocea...

Ceața s-a topit brusc și am văzut-o pe ea foarte clar.

Într-adevăr, nu era cătuși de puțin înger. Departe de asta!

Deși îmbrăcată în alb, deși în spatele ei era un peretele de un alb imaculat, ființa de lângă pat nu era înger.

Stătea tăcută, cu brațele încrucișate la piept și mă țintuia cu privirea.

- Tabita! am bolborosit. Băga-mi-aș!

SFÂRȘITUL VOLUMULUI II

MESAJUL AUTORULUI

Bună, sunt **Uirebit**, scriitorul tău preferat!

Dacă romanul meu a reușit să te facă să zâmbești, atunci mi-am atins scopul!

Vrei să mă ajuți să scriu și alte cărți?

Încurajează-mă!

Intră pe Goodreads sau pe Facebook și scrie câteva cuvinte despre această carte.

Părerea ta este foarte importantă pentru mine!

Te aștept pe pagina mea oficială

www.uirebit.com